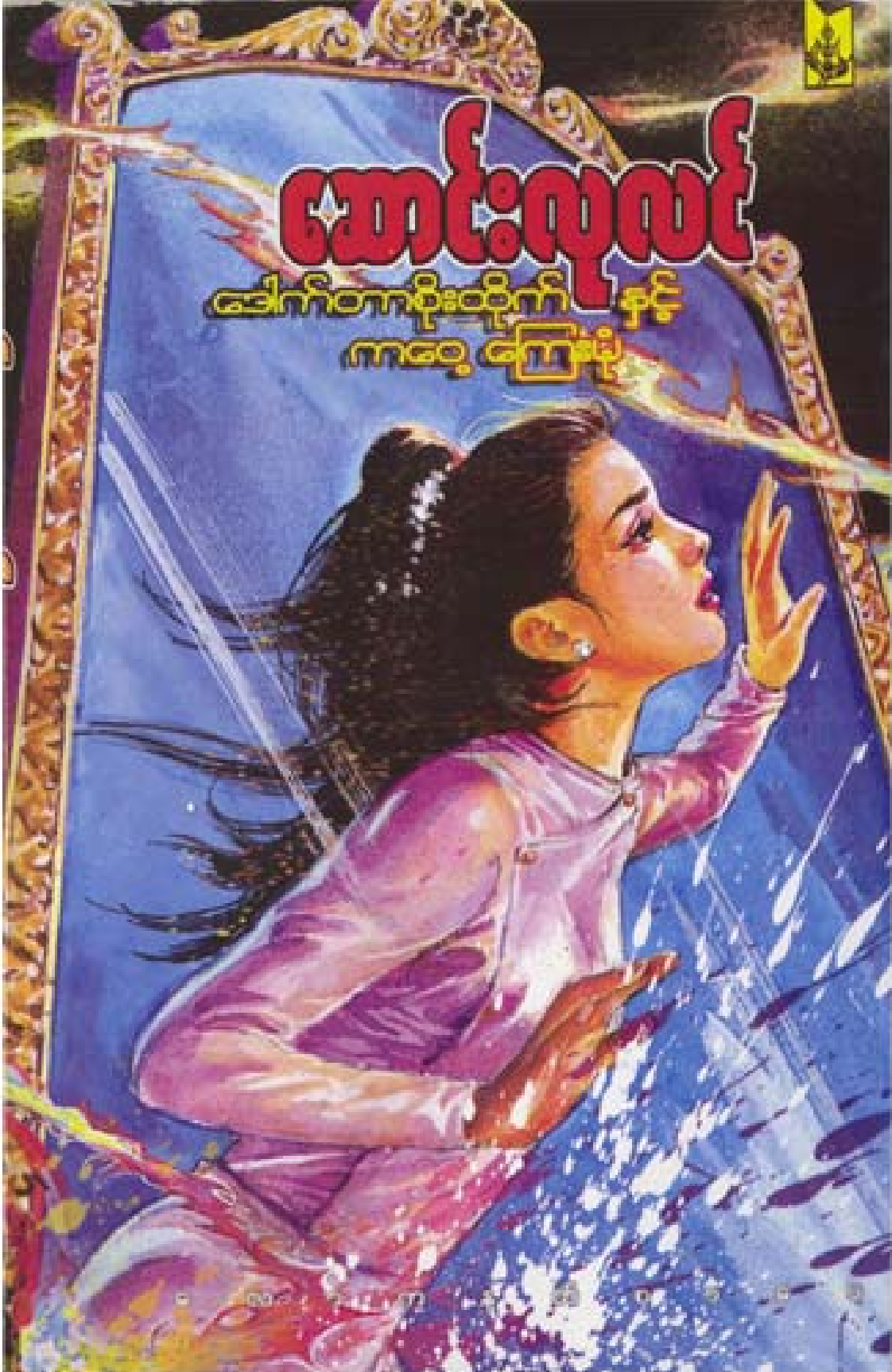

ဆောင်းလှလင်

ဒေါက်တာစိုးထိုက် နှင့်

ကဏ္ဍကြေးမုံ

ဒေါက်တာစိုးထိုက်၏ ပိတ်ဆက်အမှာစာ

ကျွန်ုပ် ဒေါက်တာစိုးထိုက်သည် ဆရာဝန်တစ်ဦးပင် ဖြစ်လင့်ကစား အသက် ၄၀ အရွယ်မှစ၍ ဆေးကုသခြင်းအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ကာ ကျွန်ုပ် ဝါသနာပြင်းပြသော လုပ်ငန်းတွင်သာ အာရုံနှစ်၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အသက် ၄၀ အထိသာ အစိုးရဆေးရုံများတွင် ဝန်ထမ်းဆရာဝန်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်မှစ၍ ဝန်ထမ်းအဖြစ်မှ နှုတ်ထွက်ကာ ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားသော ဝိညာဉ်လောက၊ နာမ်လောက ဆိုင်ရာ လေ့လာမှုသုတေသနလုပ်ငန်းများတွင် အာရုံနှစ်၍ လှုပ်ရှားခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝန်ထမ်းဘဝတွင် အင်အားစိုက်သည့် ပညာတော်သင်ခရီးသွားရောက်ခဲ့ရသေးရာ အင်အားစိုက်သည့် ‘ဗြိတိသျှမနောသုတေသန’ အသင်းကြီးသို့ ဝင်ထွက်သွားလာခဲ့ပြီး ထိုအသင်းကြီးတွင် တစ်ဦးတည်းသော မြန်မာနိုင်ငံသား အသင်းဝင်တစ်ဦးအဖြစ် အသင်းဝင်ရောက်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီးနောက် ဝန်ထမ်းအဖြစ်မှ နှုတ်ထွက်ပြီးချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်ရှိ ကျွန်ုပ် လေ့လာတွေ့ရှိသမျှသော ဝိညာဉ်၊ နာနာဘာဝ၊ စုန်း၊ တစ္ဆေ၊ ကဝေ၊ ဥစ္စာစောင့်၊ လူဝင်စား၊ မှော် အစရှိသည့် နာမ်လောကဆိုင်ရာကိစ္စရပ်များကိုလေ့လာသုတေသနပြုခဲ့ပေသည်။ ကျွန်ုပ် လေ့လာတွေ့ရှိခဲ့သောအမှုတွဲများအနက် သက်သေသကက္ကာယခိုင်လုံသော ဖြစ်ရပ်များကို လန်ဒန်ရှိ မနောသုတေသနအသင်းကြီးသို့ အထောက်အထားအချက်အလက်များနှင့်အတူ ရေးသားပေးပို့ခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ် တွေ့ရှိချက်များအား အသင်းကြီးမှ အခါအားလျော်စွာ ထုတ်ဝေသော စာစောင်၊ ဇာတ်အုပ်များတွင် ဖော်ပြခဲ့ရာ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ ဝိညာဉ်သုတေသနပညာရှင်များကြားတွင် ကျွန်ုပ်အမည်မှာ အတန်အသင့် ထင်ရှားလျက် ရှိပေပြီ။

၁၉၉၈ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အမှုတွဲတစ်ခုအတွက် မန္တလေးမြို့သို့ သွားရောက်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏လုပ်ငန်းများကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့သည့် လူငယ်လေးတစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးသိကျွမ်းခဲ့ရလေသည်။ ထိုလူငယ်သည် စာပေရေးသားရန် ကြိုးစားလေ့လာနေသော စာပေဝါသနာရှင်တစ်ဦးဖြစ်ရုံမက မနောသုတေသနလုပ်ငန်းများကိုလည်း စိတ်ဝင်စားလှပေသည်။ လူငယ်က ကျွန်ုပ် အင်အားစိုက်သည့် ဖြစ်ရပ်များအား ဆောင်းပါးအချို့ကို ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩရသေးသည်။

လူငယ်သည် ကျွန်ုပ် သွားရောက်လိုသည့်နေရာများကို သူ၏ မော်တော်ဆိုင်ကယ်လေးဖြင့် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးရုံမက ကျွန်ုပ် တွေ့ဆုံလိုသော လူများကို ဆက်သွယ်ပေးခြင်း၊ စုံစမ်းပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်မှာ များစွာကျေးဇူးတင်မိပေ၏။

နောက်ပိုင်းတွင်လည်း လူငယ်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အဆက်အသွယ် မပြတ်ခဲ့ပေ။ သူ ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်လာသည့်အခါတိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်ထံ ဝင်ရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိ၏။ ကျွန်ုပ် သုတေသနပြုခဲ့သော အမှုတွဲများကို လေ့လာဖတ်ရှု၏။ ဖြစ်ရပ်များကိုလည်း သေချာမေးမြန်း၍ မှတ်စုတွင် မှတ်သားထားပေ၏။

၂၀၀၃ ခုနှစ်၏ မိုးရာသီဇွန်လတွင် ထိုလူငယ် ကျွန်ုပ်ထံသို့ရောက်လာပြန်ရာ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်မူ ကျွန်ုပ်အတွက် အံ့ဩစရာ၊ အားရစရာလုပ်ရပ်များကို ထိုလူငယ်က ယူဆောင်လာခဲ့ပေသည်။

“ကျွန်တော် စာရေးဝါသနာပါတာကို ဆရာကြီးလည်း အသိပဲ။ အခု ကျွန်တော် ဝတ္ထုတချို့ ရေးထားပါတယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်ရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေကတော့ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် လေ့လာသုတေသနပြုထားတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေကို ဝတ္ထုဖွဲ့စနဲ့ ရသပါအောင် ပြန်ရေးထားတာပါ။ ဆရာကြီး ဖတ်ကြည့်ပြီး ဝေဖန်ချက်ပေးပါဦး။ ဆရာကြီး ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် လူအများဖတ်ရှုနိုင်အောင် စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေ ချင်ပါတယ်။ စာအုပ်ထုတ်ဖို့လည်း ဆရာကြီးဆီက ခွင့်ပြုချက်ရလိုပါတယ်”

လူငယ်က သူ ရေးသားပြီးစီးထားသည့် စာမူများကို ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်ခဲ့ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝတ္ထုအဖြစ်ရေးသားထားသော ၎င်းစာမူများအား ဖတ်ရှုကြည့်ရာ ဖြစ်ရပ်များကို ကိုယ်တိုင်သုတေသနပြုခဲ့သော ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင်ဇာတ်ကြောင်းကိုသိပြီးဖြစ်ပါလျက် ရင်ခုန်ထိတ်လန့်ခြင်း၊ အံ့ဩတုန်လှုပ်ခြင်းများကို ခံစားရပေ၏။ ယင်းသို့ခံစားရသည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ၎င်း၏ ဇာတ်လမ်းဖွဲ့စည်းပုံ၊ ရေးသားမှုကျွမ်းကျင်ပုံများကြောင့်ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဆောင်းလုလင်က အချို့ဝတ္ထုများတွင် ကျွန်ုပ်အား ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ထည့်သွင်းထားပြီး အချို့ဝတ္ထုများ၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် လေ့လာသုတေသနပြုခဲ့သည့်အတိုင်း ရေးသားထားသည်။ အချို့ဝတ္ထုများတွင်ကား ဖြစ်ရပ်ကို ဝတ္ထုသဖွယ် သရုပ်ဖော်ရေးသားထားပေ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများကို ရသပါသောဝတ္ထုသဖွယ် တန်ဆာဆင်ရေးသားထားသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်မိပေသည်။

ဆောင်းလုလင်

ကျွန်ုပ်သည် မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ သိရှိရန်အလို့ငှာ ကျွန်ုပ်၏ လေ့လာတွေ့ရှိချက်များကို စာပေဖြင့် ရေးသားတင်ပြရန် စိတ်ကူးမှာ မဆွဲကတည်းကပင် ရှိခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ မအားလပ်ခြင်း၊ မြန်မာစာရေးသားရာတွင် ကျွမ်းကျင်မှုမရှိခြင်း (ကြားပါခြင်းမဟုတ်၊ ကျွန်ုပ်သည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခြင်းကိုသာ ကျွမ်းကျင်ပါသည်) တို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒများနှောင့်နှေးခဲ့ရပေ၏။ ယခု ကျွန်ုပ်ခင်မင်သော လူငယ်က 'ဆောင်းလုလင်'ဆိုသော ကလောင်အမည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများကို ရသပါသော ဝတ္ထုသဖွယ် စီကုံးရေးသားပေးသည့်အခါ ကျွန်ုပ်၏အာသာဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးရာရောက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ များစွာကျေးဇူးတင်ရပေ၏။

ဆောင်းလုလင်က အချို့ဖြစ်ရပ်များကို နေရာဒေသ၊ ကာယကံ ရှင်တို့၏အမည်နာမများ ပြောင်းလဲရေးသားထားပေရာ ဤသည်မှာလည်း ဖြစ်သင့်သော အချက်တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ အချို့ဝတ္ထုဌာနကား ဖတ်ရှု၍ ပိုအဆင်ပြေစေရန် စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်ကောင်များ ဖြည့်စွက်ထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဤသည်မှာလည်း ရသဝတ္ထုအဖြစ် တင်ပြသည်မို့ ဖတ်ရှုသူများအဖို့ အရသာ ပို၍ပြည့်ဝစေမည်ဟု ယူဆပါသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်သာ ဤဖြစ်ရပ်များကို စာဖြင့် ရေးသားတင်ပြရလျှင် အချက်အလက်များပါသော ဆောင်းပါးရှည်ကြီးသဖွယ်သာ ဖြစ်နေမည်ဖြစ်ပြီး၊ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကောင်းမည် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရပေသည်။ ဆောင်းလုလင်က စာဖတ်ပရိသတ်များကို ကျွန်ုပ်တင်ပြလိုသော အကြောင်းအရာများအား ကျွန်ုပ်ကိုယ်စား ရသဝတ္ထုအနေနှင့် တင်ပြပေးသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

သို့ပါ၍ ဆောင်းလုလင်ဆိုသောသူငယ် နောက်တစ်ခေါက် ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်၏သဘောထားကို မေးမြန်းသည့်အခါ ကျွန်ုပ်က ၎င်း၏ စာပေရေးသားခြင်း အတတ်ပညာကို ချီးကျူးကာ ဝတ္ထုများအဖြစ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုပါက ထုတ်ဝေနိုင်ပါကြောင်း ကျေနပ်စွာဖြင့် ခွင့်ပြုချက်ပေးလိုက်ရပါသတည်း။

ဒေါက်တာစိုးထိုက်
မနောဝိညာဉ်သုတေသီ
M.B., B.S.
M. Med. Sc
M.P.H (London)

ဆောင်းလုလင်

ဒေါက်တာစိုးထိုက် နှင့်

ကဝေ့ကြေးမုံ

ဖြစ်စဉ် (၁)

သီပေါမင်းလက်ထက်

ခရစ်နှစ် ၁၈၈၂ ခုနှစ်

နန်းတွင်းမှလူပျိုတော်တစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်သာညိုသည် ဗဟိုရံစည်နာရီစင်ကြီး၏ အထက်ထပ် မှနေ၍ မြေပြင်သို့လိမ့်ကျကာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။

မောင်သာညိုသည် နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးဦးသံချို၏ သားတစ်ဦးဖြစ်ကာ ဆေးပညာရပ် များကို ဖခင်ကြီးထံမှ သင်ယူလေ့လာနေသည့် လူငယ်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေသည်။ မောင်သာညိုသည် ဆေးပညာသာမက အမြင်ကျယ်သောလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ထိုကာလက နန်းတွင်းတွင် ဝင်ထွက်ခစားနေသော အင်္ဂလိပ်အရာရှိများထံတွင်တပည့်ခံကာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားနှင့် ခေတ်မီသိပ္ပံ ပညာရပ်များကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ပေသည်။

မောင်သာညိုသည် အရှင်နစ်ပါး၏ချစ်ခင်မှုကိုခံယူရကာ အရွယ်ရောက်စမှပင် လူပျိုတော် အဖြစ် နန်းတွင်း၌ အခစားဝင်ခွင့် ရရှိခဲ့လေသည်။

စုဖုရားလတ်၏မယ်တော် ဆင်ဖြူမရှင်မိဖုရားကြီးကလည်းမောင်သာညို၏အကင်းပါးခြင်း၊ ဉာဏ် ရည်ထက်မြက်ခြင်းများအတွက် ချစ်ခင်နှစ်သက်တော်မူခဲ့လေသည်။

မောင်သာညိုသည် လူကြီးသူကြီးများနှစ်သက်လောက်သည့် ရုပ်ရည်ရူပကာရှိကာ လူကြီးများ အပေါ်တွင်လည်း ရိုသေကိုင်းရှိုင်းခြင်းရှိပေ၏။ ထိုသို့ အရည်အချင်းပြည့်ဝသောလူငယ်လေးတစ်ဦးမို့ နန်း တွင်း၌ ဘုရင့်သားတော်များနှင့်မခြား မျက်နှာပွင့်လန်းခဲ့ပေ၏။

သို့ရာတွင် လူတို့၌ အစစအရာရာပြည့်စုံခြင်းမရှိသည့် ထုံးစံလေ့ရှိသည့်အတိုင်း မောင်သာ ညိုသည်လည်း မိမိကိုယ်မိမိမူ ပြည့်စုံသည်လူတစ်ယောက်ဟု မထင်မိချေ။ အကြောင်းမှာ မောင်သာညို ချစ်ကြိုက်နေသောမိန်းမပျိုသည် မောင်သာညို၏ချစ်ရေးဆိုမှုကို မတုံ့ပြန်ရုံသာမက မောင်သာညိုအား အမျိုးမျိုး ကဲ့ရဲ့ခြင်း၊ လှောင်ပြောင်ခြင်း၊ အရှက်ခွဲခြင်းများ ပြုလုပ်နေသောကြောင့်ပင်။

မောင်သာညိုချစ်ခင်စုံမက်မိသောမိန်းမပျိုမှာ မိသဲရှင်ဆိုသော နန်းတွင်းအပျိုတော်တစ်ဦး ဖြစ် ပေ၏။ မိသဲရှင်သည် အောက်အရပ်မှ ရောက်ရှိလာသော အပျိုတော်တစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။ ၎င်း၏ ဦးရီး တော်သည် ဘုရင့်မြင်းတပ်၌ မြင်းမှုထမ်းအဖြစ်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး၊ မိဘများဆုံးပါး သွားသည်အခါ ဦးရီးဖြစ်သူထံ လာရောက်ခိုလှုံရင်း နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိလာသည်မိန်းမငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပေသည်။

မိသဲရှင်၏လှုပ်ချောမောခြင်း၊ ရည်မွန်သွက်လက်ခြင်းများကြောင့် နန်းတွင်းအပျိုတော်တစ်ဦး အဖြစ် အခစားဝင်ခွင့်ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်သာညိုသည် မိသဲရှင်ကိုချစ်ကြိုက်၍ မေတ္တာစကား ကမ်းလှမ်းရာ မိသဲရှင်ဖက်မှ မနှစ် သက်နိုင်၍ တုံ့ပြန်မှုမရရှိခဲ့ချေ။ မိသဲရှင်သည် မောင်သာညိုအချစ်ကို မတုံ့ပြန်ရုံသာမဟုတ်၊ ဗမာင်သာ ညိုအား ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင် စကားတင်းဆိုခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ပေသည်။

မောင်သာညိုအဖို့ အခြားသောအရည်အချင်းမှန်သမျှကို ဘုရင့်သားတော်များနှင့်မခြား ယှဉ်ပြိုင် နိုင်ပါလျှက် အချစ်ရေးကျကာမှ ကျေးတောမှရောက်လာသောအပျိုတော်လေးက လှောင်ပြောင်ခြင်းခံရ သည့်အခါ မခံမရပ်နိုင်အောင်ဖြစ်မိပေ၏။

တစ်ခုသောဝါဆိုလပြည့်ပွဲတော်တွင် ဥယျာဉ်အတွင်း၌ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသားများ စုံညီစွာ ပွဲသဘင်ကျင်းပနေခိုက် မောင်သာညိုသည် နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်ကို အပင်မှူးကာ မိသဲရှင်အား လူသူ ရှေ့တွင် သွားရောက်ဖို့ဆက်ခဲ့လေသည်။ မိသဲရှင်က နှင်းဆီပန်းကို လက်ခံယူပြီးနောက် ချောင်တစ်

ဆောင်းလုလင်

နေရာတွင် ငိုကြွေးနေသော အသားမည်းမည်း၊ သွားခေါခေါနှင့် အထိန်းတော်ကြီးထံသွားရောက်ကာ ခေါင်း၌ ပန်ဆင်ပေးခဲ့လေသည်။ ထိုအဖြစ်ကိုမြင်ရသူအပေါင်းသည် အုံးအုံးကျွက်ကျွက် ရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့ကြ လေ၏။

ဘုရားကိုးဆူပွဲတစ်ခု၌လည်း မိသဲရှင်တို့အပျိုတော်တစ်စုသည် ဧည့်ခံကျွေးမွေးရေးတာဝန်ကို ယူ ခဲ့ကြရပေသည်။ မိသဲရှင်သည် လက်ဖက်အုပ်များကို ဧည့်သည်များရှေ့မှောက်သို့ချကာ ဧည့်ဝတ်ပြုလျက် ရှိလေသည်။ ဘုရားကိုးဆူပွဲသို့ရောက်လာသောမောင်သာညိုသည် အမှတ်သည်းခြေမရှိသေးပဲ မိသဲရှင် အနီးသို့ ကပ်သွားကာ- -

“မောင်မောင်အတွက်များရော လက်ဖက်ပွဲနှင့် ဧည့်ခံတော့ဘူးလား နှမငယ်”

- ဆိုကာ မေးမြန်းဝင်ရောလေသည်။ မိသဲရှင်သည် မောင်သာညိုအား ခပ်စောင်စောင် ပြန်ကြည့်ကာ

“အလို . ဧည့်ခံရသာပ မောင်မောင်၊ ခေတ္တစောင့်ပါလင့်”

မိသဲရှင်သည် အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

မကြာခင် အတွင်းခန်းထဲမှ မိသဲရှင်ပြန်ထွက်လာရာ ၎င်း၏ လက်ထဲ၌ လက်ဖက်အုပ်တစ်အုပ် ပါလာလေသည်။

မိသဲရှင်သည် လက်ဖက်အုပ်ကို မောင်သာညိုသို့ ကမ်းပေး ရင်းမှ .

“ဟော့သဟာ . မောင်မောင်ဖို့ လက်ဖက်အုပ်ပါပဲကွယ်ရို့၊ အလှူရှင်လက်ဖက်နှင့် မျက်နှာ လုပ်ရသာပ”

“စေတနာသာ ပဓာနပါ နှမရယ်”

မောင်သာညိုသည် အများရှေ့တွင် ဂုဏ်ယူဝင်ကြားစွာဖြင့် လက်ဖက်အုပ်ကို ဖွင့်လိုက်လေ သည်။ ထိုအခါ . လက်ဖက်အုပ်အတွင်းမှ ပိုးဟပ်တစ်ကောင်သည် ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးလာ ကာ မောင်သာညိုလက်ပေါ်သို့ တက်လေသည်။

“အလို . အလို . ဟဲ့ . ဟဲ့ . ဘယ်နှာတုံး”

မောင်သာညိုသည် မျှော်လင့်မထားပဲ ပိုးဟပ်ကိုရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားစဉ် ပိုးဟပ်က အင်္ကျီလက်ကြားမှတစ်ဆင့် လက်မောင်းထဲအထိ ဝင်ရောက်သွားလေရာ ဣန္ဒြေပျက်ယွင်းကာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွဖြစ်သွားလေသည်။ လက်ဖက်အုပ်မှာလည်း လက်အတွင်းမှလွတ်ကျ သွားလေ၏။

မောင်သာညိုအဖြစ်ကိုကြည့်၍ နန်းတွင်းသူပျိုဖြူများက ရယ်ပွဲ ဖွဲ့ခဲ့ကြလေသည်။ လူကြီး များကမူ . “မိန်းကလေးနှယ် . အင်္ကျီ စားသန်ပါတီတော့” . ဆိုကာ မိသဲရှင်တို့တတွေကို ပြစ်တင်စကား ဆိုကြလေ၏။

မောင်သာညိုသည် မိသဲရှင်၏ လှောင်ပြောင်အရှက်ခွဲခြင်းကို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်ခံရပြီးနောက် ပိုင်း၌ ၎င်း၏အချစ်စိတ်များသည် မိသဲရှင်အပေါ် နားကြည်းစိတ်၊ ခံပြင်းစိတ်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပေ တော့သည်။ သို့ရာတွင် . “ပညာရှိအမျက် အပြင်မထွက်” . ဆိုသည်အတိုင်း ဣန္ဒြေမပျက် နေခဲ့လေ သည်။

မောင်သာညိုနှင့်ပတ်သက်၍ ထိုအကြောင်းမျှလောက်သာ သိထားသော နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်း သားတို့အဖို့ မောင်သာညို နာရီစင်ပေါ်မှကျ၍ သေဆုံးသွားကြောင်း ကြားသိရသည်အခါ အံ့ဩကြရလေ သည်။ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်သောလူငယ်တစ်ဦးမို့လည်း နှမောယူကြိုးမရ ဖြစ်ကြရလေ၏။

မောင်သာညို၏အဖြစ်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရာ . ဗဟိုရံစည်နာရီ စင်ပေါ်မှ မတော်တဆလိမ့် ကျခြင်းမဟုတ်ပဲ၊ တမင်သက်သက်ပင် ခုန်ချသေကြောင်းကြံခဲ့သည်ဟု ယူဆစရာအချက်များကို တွေ့ခဲ့ရ ပေသည်။

မောင်သာညိုမကွယ်လွန်မီကပင် မိသဲရှင်သည် ဇာတိရပ်ရွာသို့ ခေတ္တခဏ အလည်အပတ်ပြန် သွားခဲ့လေသည်။ ဇာတိအရပ်မှ ညောင်ရေသွန်းပွဲတော်သည် အလွန်စည်ကားကာ ပျော်စရာကောင်းသော ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုးသားချင်း သူငယ်ချင်းများကို သတိရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ခေတ္တ ပြန်ပါရစေဟု ဦးရီးတော်ထံခွင့်တောင်းကာ ကဆုန်လပြည့်နေ့အမီ မီးသင်္ဘောဖြင့် ပြန်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ သည်။

မောင်သာညိုကွယ်လွန်ချိန်၌ မိသဲရှင် မရှိချေ။

သို့ရာတွင် နောက်တစ်လခန့်ကြာသည်အထိ မိသဲရှင်ပြန်ရောက်မလာ၍ စုံစမ်းခဲ့ရာ မိသဲရှင် သည် ဇာတိအရပ်သို့ ပြန်ရောက်မလာကြောင်း သိရလေသည်။ မိသဲရှင်မှာ ထိုအချိန်မှစ၍ပျောက်ဆုံးသွား ကာ မည်သည့် သတင်းမှ မရတော့ပါချေ။

မောင်သာညိုသာ အသက်ရှင်ရက်ရှိသေးပါက မိသဲရှင်ပျောက်ဆုံးမှုအတွက် မောင်သာညိုအ

ဆောင်းလုလင်

ပေါ် သံသယဝင်ကောင်း ဝင်မည်ဖြစ်ပေသည်။ မောင်သာညိုကိုယ်တိုင်လည်း မည်သည့်အကြောင်းကြောင့်မသိ။ နာရီစင်ပေါ်မှလိမ့်ကျကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ မောင်သာညိုသေဆုံးမှုနှင့် မိသဲရှင်ပျောက်ဆုံးမှုမှာ သီးခြားဖြစ်ရပ်အဖြစ်သာ အားလုံးက မှတ်ယူကြပေ၏။

ကာလကြာမြင့်သော် မောင်သာညိုကိုလည်းကောင်း၊ မိသဲရှင်ကိုလည်းကောင်း လူတို့ မေ့လျော့သွားကြလေသည်။

ဖြစ်စဉ် (၂)

ကိုလိုနီခေတ်

ခရစ်နှစ် ၁၈၉၂ ခုနှစ်

မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးသည် သေနတ်ပစ်ကွင်း၏ ထိပ်အလည်တည်တည်၌ ခပ်မတ်မတ်ရပ်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ဟန်ပန်မှာ အပြစ်ဒဏ်ကြောင့် သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်ခံရတော့မည့် ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်ဟုပင် ထင်စရာမရှိပေ။

မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးသည် ခြေနှစ်ဖက်ကိုခွဲ၍ လက်ပိုက်ကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရပ်နေခဲ့လေသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်က အဖြူရောင်ပဝါတစ်ခုကိုယူလာကာ မေဂျာ၏မျက်လုံးများကို စည်းထားပေးရန် ခွင့်တောင်းလေသည်။ မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးက ခါးခါးသီးသီးပင်ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏။ သူသည် မျက်လုံးကို ပဝါမစည်းပဲ သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်ခံမည်ဖြစ်သည်။

မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးသည် လုံးဝမျက်နှာမပျက်ပေ။ ပြုံး၍ပင် နေပေသေး၏။ သူ၏အမူအရာမှာ ယောက်ျားပီပီ လုပ်ရဲရင်ခံရဲတယ်ဆိုသည့်အမူအရာလော အသတ်ခံရခါနီး၍ ရူးသွပ်သွားခြင်းလောဆိုသည်ကိုမူ အကဲခတ်ရန် ခဲယဉ်းလှပေသည်။

သူသည် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၏လျှို့ဝှက်ချက်များကို မြန်မာစစ်ဘက်ဆိုင်ရာများအားလျှို့ဝှက်သတင်းပေးပို့ခဲ့ကြောင်းထင်ရှား၍ သေနတ်ဖြင့် မသေမချင်းပစ်သတ်ရန် အပြစ်ပေးခံရခြင်းဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာစစ်တပ်အား မိမိတပ်၏လျှို့ဝှက်ကိစ္စများကို အသိပေးခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ၎င်းကိုယ်တိုင် ဝန်ခံခဲ့ပေသည်။

အချိန်စေ့သောအခါ အရာရှိက ပစ်ခတ်ပေးလိုက်လေသည်။

မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးကိုချိန်ထားသော စစ်သားငါးဦး၏ သေနတ်ငါးလက်ထံမှ ကျည်ဆံများသည် တစ်ပြိုင်တည်းထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် အသံငါးသံအဖြစ် မကြားရချေ။ အသံတစ်သံတည်းအဖြစ်သာ ဟိန်းထွက် လာလေသည်။

သေနတ်သံစဲသည်နှင့် မေဂျာ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးကား မိမိတိုင်းပြည်နှင့်လူမျိုးအပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ မိမိသစ္စာခံတာဝန်ထမ်းဆောင်သည့် အမိန့်ငံတော်၏ တပ်မတော်အပေါ်တွင်လည်းကောင်း သစ္စာဖောက်ခဲ့သူတစ်ဦးဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် သူ၏ မိမိအပြစ်ကိုဝန်ခံကာ မတုန်မလှုပ် ရဲဝံ့စွာ ပြစ်ဒဏ်ခံယူသွားသည့်အဖြစ်ကိုမူ သူ၏စစ်တပ်မှအရာရှိများနှင့် စစ်သားများကိုယ်တိုင် မလေးစားပဲ မနေနိုင်ခဲ့ချေ။

ဖြစ်စဉ် (၃)

ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီခေတ်
ခရစ်နှစ် ၁၉၅၂ ခုနှစ်

အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ဦးတင်မောင်ညွန့်သည် လုပ်ငန်းလိုင်စင်များထုတ်ပေးရာတွင် စိစစ် မှုမရှိပဲ အလွဲသုံးစားလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှား၍ ရာထူးမှချထားခံရလေသည်။ ဦးတင်မောင်ညွန့်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားယွင်းမှု၊ ဘက်လိုက်ဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် တိုင်းပြည်တွင် ငွေယိုပေါက်များစွာဖြစ်ပေါ် ခဲ့ကြောင်း စိစစ်တွေ့ရှိရလေသည်။

အမှိုက်စစ်ဆေးရာတွင် ဦးတင်မောင်ညွန့်အား ရာထူးမှချကာ နေအိမ်၌ အကျယ်ချုပ်ဖြင့် နေထိုင်စေခဲ့သည်။

ဦးတင်မောင်ညွန့်သည် ထိုကာလအတွင်း ဇာတိမြို့ဖြစ်သော မန္တလေးသို့ ခေတ္တသွားရောက် ခွင့်ပြုရန် အထက်သို့ အသနားခံစာ တင်သွင်းခဲ့လေသည်။ ဦးတင်မောင်ညွန့်အား လူမှုရေးအရ စာနာ ထောက်ထားသောအားဖြင့် အသနားခံစာကို အထက်မှခွင့်ပြုခဲ့ပြီး လုံခြုံရေးအစီအစဉ်ဖြင့် မန္တလေးသို့ ခေတ္တသွားရောက်ခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။

ဦးတင်မောင်ညွန့်သည် မန္တလေးသို့ရောက်သောအခါ ငယ်စဉ်က ပညာသင်ကြားခဲ့သော ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းသို့ သွားရောက် လည်ပတ်လေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှပြန်ထွက်လာသည်နှင့် ဦးတင်မောင်ညွန့်က မိမိအားအဘယ်ကြောင့် အစောင့် အရှောက်များဖြင့် ချုပ်နှောင်ထားကြောင်းကို ပြောဆိုမေးမြန်းလေသည်။

တပည့်တပန်းများက ဆရာ၏မှားယွင်းသောလုပ်ရပ်များကြောင့် အကျယ်ချုပ်ဖြင့်ချုပ်နှောင်ခံနေရ သည်ကို မမှတ်မိပါသလောဟု တအံ့တဩမေးမြန်းရာ ဦးတင်မောင်ညွန့်က မိမိသည် ခရီးတစ်ခုကို ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုမှ ထိုခရီးစဉ်မှပြန်ရောက်လာကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မိမိသည် မည်သည့် နေရာဒေသသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်ကို မမှတ်မိကြောင်း ပြောဆိုလေသည်။

ထို့ပြင် မိမိမှားယွင်းဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ဆိုသောကိစ္စရပ်ကို သူကပင် ပြန်လည်မေးမြန်းစုံစမ်းနေပေ သေး၏။

ဦးတင်မောင်ညွန့်အား စိတ်ဆင်းရဲမှုဒဏ်ကြောင့် ရူးသွပ်သွားပြီဟုယူဆကာ စိတ်ရောဂါဆရာဝန် များနှင့် ကုသခဲ့လေသည်။

ဦးတင်မောင်ညွန့်သည် လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်က မိမိသည် ကိုယ်တိုင်မသွားရောက်ရပဲ နေရာတစ် ခုခုသို့ အလိုလိုရောက်ရှိနေသည်ကို သတိရကြောင်း၊ ထိုနေရာ၌ သုံးနှစ်တိတိနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ယခု မိမိ ပြန်ရောက်လာသည်အခါတွင် မိမိအား မတရားသဖြင့် စွပ်စွဲကာ ချုပ်နှောင်ထားသည်ကို ခံရကြောင်း အခိုင်အမာပြောဆိုလေသည်။

ဦးတင်မောင်ညွန့်က ဆက်လက်ရှင်းပြရာတွင် မိမိနေရာသို့ အခြားလူတစ်ယောက်က ရယူကာ မိမိဟန်ဆောင်၍ အစိုးရနှင့်ပြည်သူ လူထုကို လှည့်ဖျားခဲ့ခြင်းဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထုချေခဲ့လေသည်။

သို့ရာတွင် ဦးတင်မောင်ညွန့်သည် သူရောက်ရှိခဲ့သည့်နေရာဒေသမှာ မည်သည့်နေရာ၊ မည် သည့်အရပ်ဆိုသည်ကို တိကျစွာမပြောနိုင်ချေ။ ဦးတင်မောင်ညွန့်က ဇနီးဖြစ်သူအား သူမရှိသည့် အခိုက်တွင် ဖောက်ပြန်ခဲ့ကြောင်း စွပ်စွဲခဲ့လေသည်။ သူ့နေရာတွင် ဟန်ဆောင်နေထိုင်သူသည် သူ၏ ရာထူးကိုသာမက သူ့ဇနီးကိုပါ လိမ်ညှာပေါင်းသင်းသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တိုင်ကြားလေသည်။

ဦးတင်မောင်ညွန့်ဇနီးဖြစ်သူ၏ အစစ်ခံချက်၌ မိမိ၏ခင်ပွန်းသည် လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်မှစ၍ အမူ အရာပြောင်းလဲခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ နှစ်ပေါင်းများစွာပေါင်းသင်းလာသည့် ဇနီးတစ်ယောက်အဖြစ် ရိပ်မိခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော် သူပြောသလို အခြားတစ်ယောက်က သူ့နေရာ အစားထိုးဟန်ဆောင်နေသည် ဆိုသည်မှာမူ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ဦးတင်မောင်ညွန့်၏ခန္ဓာကိုယ်မှ ထူးခြားသောအမှတ်အသားများ၊ မွဲများ မှစ၍ ယခင်အတိုင်းရှိနေသည့်အတွက် အခြားတစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ ယုံတမ်းစကားသာဖြစ်ကြောင်း ပြောကြားလေသည်။ သုံးနှစ်တာကာလအတွင်း၌ ဦးတင်မောင်ညွန့်၏ အပြောအဆိုအမူအကျင့်များ တစ်မျိုးထူးခြားခဲ့ကြောင်းကိုမူ ဝန်ခံလေသည်။

ဦးတင်မောင်ညွန့်၏အဖြစ်မှာ မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင်ပင် ထူးဆန်းလှလေ၏။
သို့ရာတွင် အဖြစ်အပျက်များမှာ သူတစ်ယောက်တည်း၏ အပြောသာဖြစ်ပြီး သက်သေမရှိချေ။

ဆောင်းလုလင်

ဦးတင်မောင်ညွန့်သည် အစိုးရအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်အားလျော်စွာ ၎င်း၏သတင်းများ၊ ခရီးစဉ်များ အားလုံး နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများ၌ ပါခဲ့လေသည်။ သုံးနှစ်တာကာလအတွင်းတွင် ဦးတင်မောင်ညွန့်သည် လူထုရှေ့မှပျောက်ကွယ်သွားခြင်း မရှိချေ။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှပြန်ထွက်လာသည်အချိန်မှစ၍ သူသည် ခရီးတစ်ခုမှ ယခုမှပြန်ရောက်လာကြောင်း ပြောပြခြင်းမှာလည်း မခိုင်လုံချေ။ ဦးတင်မောင်ညွန့်သည် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး အများပြည်သူရှေ့၌ တစ်ရံမလပ်ရှိနေခဲ့ပေသည်။

ဦးတင်မောင်ညွန့်အား သူ၏လွဲမှားသောလုပ်ရပ်များအတွက် ပြစ်ဒဏ်ကိုရှောင်လွှဲလို၍ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေသည်ဟု သတင်းစာများက စွပ်စွဲရေးသားခဲ့လေသည်။

ဦးတင်မောင်ညွန့်ကမူ မိမိသည် သုံးနှစ်လုံးလုံး အခြားနေရာတစ်ခုသို့ရောက်နေကြောင်း၊ ပျံမိနေရာတွင် ဝင်ရောက်၍ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်သွားသည့်လူမှာ သူမဟုတ်ပဲ သူ့အယောင်ဆောင်ထားသည့် အခြားလူတစ်ယောက်သာဖြစ်ကြောင်း ခိုင်မာစွာ ပြောကြားလျက်ပင်ရှိလေသည်။

ထိုသို့ ဦးတင်မောင်ညွန့်၏အမှုအား လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြင့် စစ်ဆေးဆဲကာလမှာပင် ဦးတင်မောင်ညွန့်တစ်ယောက် ရောဂါဖိစီးနှိပ်စက်မှုဒဏ်ဖြင့် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ရလေသည်။

ဦးတင်မောင်ညွန့်ပြောခဲ့သောဖြစ်ရပ်များကို အမှန်တကယ်လော၊ ရူးသွပ်၍ပြောခဲ့ခြင်းလောဆိုသည်ကိုမူ ယနေ့ထက်တိုင် မည်သူမျှ သိခွင့်မရတော့ပေ။

ဖြစ်စဉ် (၄)

*မျက်မှောက်ခေတ်
ခရစ်နှစ် ၂၀၀၂ ခုနှစ်*

စာရေးဆရာ မြင့်မြတ်တာရာသည် ယနေ့ခေတ်တွင် မြန်မာစာပေလောက၌ နာမည်အကျော်ကြားဆုံးနှင့် ဝင်ငွေအကောင်းဆုံး စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု ဆိုနိုင်လောက်ပေသည်။ မြင့်မြတ်တာရာ၏ လုံးချင်းဝတ္ထုများသည် အုပ်ရေအများဆုံးရိုက်နှိပ်ရကာ အရောင်းရဆုံးစံချိန်တင်စာရင်း၌ ပါဝင်ပေသည်။

မြင့်မြတ်တာရာ၏ဝတ္ထုများသည် လျှို့ဝှက်သည်းဖိုနှင့်ဂန္ထီဝတ္ထုများဖြစ်ပြီး စာဖတ်သူကိုဆွဲဆောင်မှု ပေးနိုင်သောဝတ္ထုများဖြစ်လေသည်။ ရံဖန်ရံခါတွင် ရာဇဝင်နောက်ခံသမိုင်းများကို ရေးသားလေ့ရှိပြီး သမိုင်းဖြစ်ရပ်များကို ကိုယ်တိုင်လေ့လာသုတေသနပြုကာ အချိန်ပေးရေးသားတတ်သောကြောင့် ရာဇဝင်ဝတ္ထုများမှာလည်း ပီပြင်အသက်ဝင်လှပေသည်။

မြင့်မြတ်တာရာသည် အသက်ငယ်ငယ်ဖြင့်အောင်မြင်မှုရကာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင်သော စာရေးဆရာအဖြစ် သရဖူဆောင်းနေဆဲ လူသတ်ခံရကာ ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေသည်။

မြင့်မြတ်တာရာ၏ပရိသတ်များမှာ ဝမ်းနည်းယူကြုံးမရဖြစ်ခဲ့ကြပြီး စာနယ်ဇင်းများကလည်း အဘိုးတန်ကလောင်တစ်ချောင်း ဆုံးရှုံးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရေးသားဖော်ပြကြလေ၏။

မြင့်မြတ်တာရာအား ဓားဖြင့် မသေမချင်းထိုးသတ်ခဲ့သူမှာလည်း ရန်ငြိုးရှိသူမဟုတ်ပေ။

မြင့်မြတ်တာရာ၏အခန်းကို နေ့စဉ်သန့်ရှင်းရေးလာရောက်လုပ်ပေးနေသော ပန်းနာသည် အဘိုးအိုတစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအဘိုးအိုအား မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မြင့်မြတ်တာရာအား သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း စစ်မေးရာတွင် မည်သို့မျှပြန်လည်ဖြေကြားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

အဘိုးအိုအား အကျဉ်းစခန်းအတွင်း ချုပ်နှောင်ထားချိန်၌ အဘိုးအို၏ပန်းနာရောဂါမှာ အလွန်ဆိုးဝါးနေလေပြီ။ ထောင်ဆေးရုံ၌ တင်ထားရကာ အဘိုးအို၏ရောဂါသက်သာစေရန် ထောင်ဆရာဝန်များက ကုသပေးနေရပေသည်။ အမှုကိုလည်း အဘိုးအိုကျန်းမာရေးကောင်းမွန်ချိန်မှပင် ဆက်လက်စစ်ဆေးနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

တစ်နေ့သ၌ အဘိုးအိုက သူ၏တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူကို တွေ့ဆုံလိုကြောင်းတောင်းပန်သည်နှင့် ၎င်း၏သားအား ထောင်တွင်းသို့ခေါ်ယူကာ တွေ့ဆုံခွင့်ပေးခဲ့လေသည်။

အဘိုးအိုက သားဖြစ်သူကို အနီးသို့ခေါ်ယူကာ တီးတိုးလေသံဖြင့် အရေးတကြီးမှာကြားခဲ့

ဆောင်းလုလင်

လေသည်။

“ငါ့သား မောင်လှိုင်ဝင်း၊ အဖေသေတ္တာထဲမှာ အဖေရေးထားတဲ့ စာမူတစ်ထပ်ရှိတယ် ငါ့သား”

“ဗျာ စာမူတစ်ထပ်၊ ဘာစာမူလဲအဖေ”

“အဖေ့ရဲ့ ခံစားချက်တွေ၊ အဖြစ်အပျက်တွေကိုရေးထားတဲ့ စာမူပါကွယ်”

မောင်လှိုင်ဝင်းက ဖခင်ဖြစ်သူကို အံ့ဩစွာပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့ဖခင် ပန်းနာသည်အဘိုးကြီးမှာ စာပေမတတ်ကျွမ်းသောသူတစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ စာမတတ်သော ဖခင်သည် စာမူတစ်ထပ်ကို မည်သို့ရေးသားခဲ့သနည်း။ သူလည်း ဖခင်ဖြစ်သူစာရေးသည်ကို မမြင်ဖူးခဲ့ပါချေ။

“အဖေရေးထားတဲ့စာတွေအတွက် သားဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့၊ စာမူကိုယူပြီး ဒေါက်တာစိုးထိုက်ကို သွားပေးချေပါကွယ်”

“ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲအဖေ”

“ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဆိုတာ ဝိညာဉ်နာနာဘာဝကိစ္စတွေကို သုတေသနပြုနေတဲ့ ဆရာဝန်ကြီး တစ်ယောက်ပဲကွဲ့၊ အဖေနဲ့တော့ လူချင်း မတွေ့ဆုံဖူးပါဘူး၊ သို့ပေမယ့် ဒီကိစ္စကိုရှင်းလင်းဖို့ ဒေါက်တာစိုးထိုက် တစ်ယောက်ပဲ တတ်နိုင်လိမ့်မယ်၊ ဒေါက်တာစိုးထိုက်မှမဖြေရှင်းနိုင်ရင်လည်း ဘယ်သူမှဖြေရှင်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူး၊ သည်တော့ အဖေ့စာမူကို ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဆီ ရောက်အောင်သာ ပို့ပေးပေးတော့ကွယ်”

“ဘာတွေပြောနေတာလဲအဖေရယ်”

မောင်လှိုင်ဝင်းသည် စာမတတ်ပေမတတ် ဖခင်ကြီးထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားများအတွက် အံ့ဩလျှက်ရှိလေသည်။ ဖခင်ကြီးဦးမြသိန်းသည် ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဆင်းရဲစွာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့သူဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က အလုပ်ကြမ်းမှန်သမျှလုပ်သည်။ ကြီးလာတော့ အရက်လွန်စွာ သောက်ခဲ့သည့်ဒဏ်ကြောင့် ပန်းနာရောဂါစွဲကပ်ခဲ့ရာ ပင်ပန်းစွာမလုပ်ကိုင်နိုင်တော့ချေ။ ခင်မင်ရင်းနှီးရာ အိမ်များတွင် တောက်တိုမယ်ရခိုင်စေသော အလုပ်များကိုလုပ်ကိုင်ရင်း အသက်ဆက်နေရသူဖြစ်သည်။ မောင်လှိုင်ဝင်းမှာလည်း ဖခင်နည်းတူ ပညာဉာဏ်နည်းရှာသူဖြစ်ကာ အလုပ်ကြမ်းဖြင့် အသက်မွေးနေရသူဖြစ်ပေသည်။ ဖခင်ကြီးအား အနားယူစေ၍ ပြုစုလုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးနိုင်စွမ်း မရှိပေ။

ဖခင်ကြီးသည် စာရေးဆရာမြင့်မြတ်တာရာ တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သည့်အိမ်သို့ တစ်ရက်ခြား သွားရောက်ကာ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပေးနေသူဖြစ်ပေ၏။ ဦးမြသိန်းသည် ဆရာမြင့်မြတ်ကို အထူးလေးစားသူဖြစ်ကာ ဆရာကိုမြင့်မြတ်ကလည်း ဦးမြသိန်းကို လုပ်ခသာမက ရက်ရောစွာပေးကမ်းစွန့်ကြဲလေ့ရှိသူဖြစ်၏။

ထိုသို့သော မိမိလေးစားသည့်ကျေးဇူးရှင်ကို ဦးမြသိန်းက ဓားဖြင့်မသေမချင်းထိုးသတ်ခဲ့သည့်အခါ မောင်လှိုင်ဝင်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူ အပြုအမူအတွက် စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။

ယခုလည်း ဦးမြသိန်းက သူရေးထားသည့်စာမူတစ်ထပ် အိမ်တွင်ရှိကြောင်းပြောကြားကာ၊ စာမူကို ဒေါက်တာစိုးထိုက်ထံ အရောက်ပို့ပေးရန် မှာကြားနေသည့်အခါ မောင်လှိုင်ဝင်းသည် ပညာတတ်၊ ပညာရှင်စကားများပြောနေသည့် ဖခင်ကြီးကို နားမလည်နိုင်တော့ချေ။ ဖခင်ကြီးနှုတ်ထွက်စကားများသည် ဖခင်ကြီးပုံစံနှင့် တစ်ခြားစီပါတကား။

“ကဲ မောင်လှိုင်ဝင်း၊ မင်း ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့တော့၊ ငါပြောသလိုသာ သေတ္တာထဲကစာမူကိုယူပြီး ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဆီ မရောက်ရောက်အောင် သွားပို့ပေးပေးတော့ကွယ်၊ ငါကတော့ ဆရာကိုမြင့်မြတ်ကိုသတ်မှုအတွက် သေစားသေစေဆိုလည်း သေဖို့အဆင်သင့်ပဲကွဲ့၊ မောင်လှိုင်ဝင်းရဲ့၊ ကဲ ပြန်ပေးတော့၊ ငါ့စကားကိုနားထောင်ပြီးတော့သာ စာမူကို ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဆီ မရောက်ရောက်အောင် ပို့ပေးပါတော့ကွယ်”

“အဖေရယ် .”

“အေး သေချာမှာလိုက်ဦးမယ်ကွဲ့၊ အဲဒီစာမူကို မင်း ဖတ်မကြည့်ပါနဲ့ မောင်လှိုင်ဝင်း”

“ခင်ဗျာ .”

“စာမူကို ဒေါက်တာစိုးထိုက်လက်ထဲရောက်အောင်ပို့ပေးပါကွယ်၊ စာမူကို ယောင်လို့မှ ဖတ်မကြည့်နဲ့ ဖတ်ကြည့်ရင် မင်း ရူးသွားလိမ့်မယ်၊ သိရဲ့လား”

ကျွန်ုပ် နှင့် သေမင်းငင်မှန်ချုပ်ကြီး

မိုးသည်းထန်သောနေ့တစ်နေ့၌ ကျွန်ုပ်ဒေါက်တာစိုးထိုက်သည် ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်လုံး ပေါ်၌ စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်ရင်း ဖိမ်ယူနေခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ် .အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းနှိပ်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မိုးအေးအေးတွင် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း သောဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကိုဖတ်ရှုရင်း ဖိမ်ယူနေခိုက် ဧည့်သည်ရောက်လာသည်အတွက်ကြောင့် စိတ်ညစ်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ထိုင်ရာမှ ပျင်းရိစွာ ထလာခဲ့ရင်း .အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းနှိပ်လိုက်သော ဧည့်သည်ကို ပြတင်းပေါက်သံတိုင်များအား ကျော်၍ကြည့်လိုက်လေသည်။ အဝတ်အစားခပ်နွမ်းနွမ်းကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်တစ်ယောက်သည် ထီးကိုဆောင်းရင်း အထုတ်တစ်ထုတ်ကိုပိုက်လျက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ သူ၏ ကိုယ်တစ်ခြမ်းသည် ရေများရွှဲစိုနေကာ ထီးကိုမူ အထုတ်အားရေမစိုစေရန် ဦးစားပေးကာကွယ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘာကိစ္စများပါလိမ့် သူငယ်”

ကျွန်ုပ်က ဧည့်သည်လူငယ်ကို တံခါးဖွင့်ပေးမီ မေးမြန်းလိုက်လေသည်။

“ဒေါက်တာစိုးထိုက်ဆိုတာ ဒီကဆရာကြီးလားခင်ဗျာ”

“မှန်ပါတယ်မောင်ရင်”

“ဒါဖြင့်ရင် .ကျွန်တော့်ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် နာမည် မောင်လှိုင်ဝင်းလို့ခေါ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော့်အဖေက စာတစ်စောင်ပို့ခိုင်းလိုက်လို့ လာပို့ပါတယ်”

ကျွန်ုပ်က သူ၏လွယ်အိတ်ဆီကြည့်လိုက်ရာ လွယ်အိတ်ထဲ၌ ကြွတ်ကြွတ်အိတ်တစ်လုံးဖြင့်ထည့်ထားသည့် စာရွက်တစ်ထပ်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဧည့်သည်သူငယ်အား တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ထီးကို ရှေ့မှာထောင်ထားခဲ့ကွဲ့၊ ဝင်ခဲ့ပါ၊ ထိုင်လေကွယ်၊ ဆိုစမ်းပါဦး .မောင်ရင့်ဖခင်က ဘယ်သူလဲ၊ ဦးရဲ့ အသိထဲကများလား”

မောင်လှိုင်ဝင်းက ဧည့်ခန်းကုလားထိုင်တွင် မဝံ့မရဲဝင်ထိုင် လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်အဖေကို ဆရာကြီး သိမှာမဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ အဖေကလည်း ဆရာကြီးကို မသိကျွမ်းဖူးတဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လာတာက အဖေက သူရေးခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ စာမူတစ်ထပ်ကို ဆရာကြီးဆီပို့ပေးဖို့မှာလို့ လာပို့ပေးတာပါ ခင်ဗျာ”

“မောင်ရင့်ဖခင်က အခုဘယ်မှာလဲကွဲ့”

“ထောင်ထဲမှာပါခင်ဗျာ”

“အလို .”

ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွဲ့”

“စာရေးဆရာမြင့်မြတ်တာရာကို ဆရာကြီး ကြားဖူးပါသလား ခင်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်က ခေတ္တစဉ်းစားရင်း .

“မြင့်မြတ်တာရာ .ကြားဖူးသလိုလို .အို .သိတာ ပေါ့ကွဲ့၊ တစ်လောလေးကတွင် လူသတ်ခံရလို့ ကွယ်လွန်သွားရှာတဲ့ စာရေးဆရာဟာ မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်က သတင်းစာများနှင့်ဂျာနယ်များတွင် အကျယ်တဝင့်ပါခဲ့သော လူသတ်မှုသတင်းကို ချက်ချင်းသတိရသွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကာလပေါ်ဝတ္ထုများကို ဖတ်လေ့ဖတ်ထမရှိ၍ မြင့်မြတ်တာရာ၏ဝတ္ထုများကို မဖတ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း သူ၏အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုကို သိနေလေသည်။ တစ်လောက မြင့်မြတ်တာရာ လူသတ်ခံရ၍ ကွယ်လွန်သွားလေရာ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်နှင့်မဂ္ဂဇင်းများတွင်

ဆောင်းလုလင်

အတော်များများ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်အဖေဟာ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆရာမြင့်မြတ်တာရာ ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်ခဲ့တဲ့ ဦးမြသိန်းဆိုတဲ့လူပါ”

“ဟေ့ .”

“အဖေဟာ စာမတတ်ပါဘူး၊ စာမတတ်ပဲနဲ့ ဟောဒီ ကျွန်တော် ယူလာတဲ့ စာမူတစ်ထပ်ကို ရေးခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်နှယ်ကွယ် .”

“ကျွန်တော်လည်း ကြားစက အံ့သြခဲ့ရပါတယ်၊ အဖေက သူရေးခဲ့တဲ့စာမူကို ဆရာကြီးဆီ ဆက်ဆက်သွားပို့ဖို့ပြောလို့ စာမူကို ကျွန်တော်ရှာယူခဲ့ပါတယ်”

“စာမူကို ငါ့ဆီပို့ခိုင်းတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ အဖေက စာမူကိုဖတ်မကြည့်ဖို့လည်း ကျွန်တော်ကို အတန်တန်မှာ ပါတယ်၊ အဖေက ဖတ်မကြည့်ဖို့ပြောမှပဲ ကျွန်တော်ဟာ ဖတ်ချင်စိတ်ပေါက်လာလို့ ဖတ်ခဲ့မိပါတယ် ဆရာကြီး”

“အေးလေ .လူဆိုတာ တားမြစ်မှ လုပ်ချင်ကြတာကိုး၊ ဖတ်ကြည့်တော့ ဘာများထူးခြားသလဲ ကွဲ့ မောင်လှိုင်ဝင်း”

“ထူးခြားပြီလားခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ဖတ်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်မပြောပါ ရစေနဲ့တော့၊ ဆရာကြီးဖတ်ပြီးတဲ့အခါ ဒီစာမူကို ဆရာကြီးဆီ ဘာကြောင့်ပို့ခိုင်းတယ်ဆိုတာပါ သဘော ပေါက်လာပါလိမ့်မယ်”

“ထားပါတော့လေ .”

မောင်လှိုင်ဝင်းက လျှောက်လွှာစာရွက်များဖြင့်ရေးသားထားသည့်စာမူတစ်ထပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ မှထုတ်ယူပြီး ကျွန်ုပ်အား ပေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်က လက်ခံယူလိုက်၏။ လက်ရေးဖြင့်ရေးသားထားသော စာမူမှာ တစ်လက်မခန့်ထူသောကြောင့် လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ်စာခန့် ရှိပေလိမ့်မည်။

“ရှင်းရှင်းဝန်ခံရရင် ဆရာကြီးနာမည်ကို ကျွန်တော်မကြားဖူးပါဘူး၊ သိလည်း မသိပါဘူး၊ အဖေက ဆရာကြီးဆီသွားဖို့ပြောမှ ဆရာကြီးလိပ်စာစုံစမ်းရင်း ဆရာကြီးအကြောင်းရေးထားတဲ့စာအုပ် တချို့ကို ဖတ်ရမှ ဆရာကြီးအကြောင်း သိရတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့က တစ်နေ့လုပ်မှတစ်နေ့စား ဆင်းရဲ သားတွေဆိုတော့ စာတွေပေတွေလည်း မဖတ်ဖြစ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“အင်း .ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်ကိုး .”

“ဆရာကြီးအကြောင်းကို စာအုပ်တွေထဲမှာဖတ်ခဲ့ရလို့ ခုတော့ ကျွန်တော်သိပါပြီ၊ အဖေဟာ သူကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့အတွေ့အကြုံတွေရေးထားတဲ့စာမူကို ဆရာကြီးဆီပို့ခိုင်းတာလည်း သိပ်သဘာဝကျတယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရပါတယ်ဆရာကြီး”

“မောင်ရင့်ဖခင်ရဲ့အတွေ့အကြုံက နာနာဘာဝကိစ္စတွေနဲ့ သက်ဆိုင်လို့များလားကွဲ့”

“သိပ်သက်ဆိုင်တာပေါ့ဆရာကြီး၊ ဆရာကြီးဖတ်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်၊ ကူလည်း ကူညီနိုင် လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလားဟေ့၊ ကူညီနိုင်ရင်ဖြင့် ကူညီဖို့ဝန်မလေးပါဘူးငါ့တူရယ်၊ ဆရာကြီးက လည်း မနောသုတေသနလုပ်ငန်းကို ဘဝနှစ်ပြီးလုပ်ကိုင်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာကြီး”

“ဒါနဲ့ .မောင်ရင့်ဖခင်အခြေအနေကော ဘယ်လိုလဲကွဲ့”

“ဆရာကိုမြင်မြတ်ကို သူသတ်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါတယ်၊ သေစားသေဖို့အပြစ်ပေးရင်တောင် ရဲရဲကြီးခံဖို့ ပြောပါတယ်ဆရာကြီး၊ ဘာကြောင့်သတ်ရတယ်ဆိုတာတော့ တရားရုံးမှာ ဘာမျှမပြောပါဘူး၊ ဆရာကြီး ဒီစာမူကိုဖတ်ကြည့်ရင်တော့ ရှင်းသွားမှာပါ၊ အဖေဟာ ကျန်းမာရေးတော့ မကောင်းရှာဘူး ခင်ဗျ၊ အမှုကိုလည်း အဖေကျန်းမာလာမှစစ်ဆေးဖို့ ရက်ရွှေ့ဆိုင်းထားပါတယ်”

“ဘာရောဂါလဲ မောင်လှိုင်ဝင်း”

“ပန်းနာရောဂါပါ၊ ရောဂါရနေတာ ကြာပါပြီ၊ ရောဂါက ကျွမ်းတောင်နေပါပြီခင်ဗျာ၊ ဆင်းရဲ တော့လည်း ကုသဖို့ ကျွန်တော်တို့မှာ မလုံးပန်းနိုင်ဘူးလေ”

ကျွန်ုပ်မှာ မောင်လှိုင်ဝင်းစကားကိုနားထောင်ရင်း ငေးကြည့်နေမိသည်။ သူ့ဖခင် ပန်းနာ သည် အဘိုးအိုသည် မည်သည့်ရန်ငြိုးနှင့် နိုင်ငံကျော်စာရေးဆရာတစ်ဦးကို သတ်ဖြတ်လိုက်ပါသလဲ။

“ကျွန်တော်ကွင့်ပြုပါဦး ဆရာကြီး၊ လိုလိုမယ်မယ် . ကျွန်တော်လိပ်စာလေးကို ပေးထားခဲ့ပါ ရစေ၊ အဖေစာကိုဖတ်ပြီး ဆရာကြီး ကျွန်တော်နဲ့ဆက်သွယ်ဖို့လိုရင် လွယ်ကူအောင်လို့ပါ”

ဆောင်းလုလင်

“ဒီမှာ ရေးထားပေးခဲ့ပါ မောင်လှိုင်ဝင်း”

ကျွန်ုပ်က လိပ်စာများရေးမှတ်သည် မှတ်စုစာအုပ်လေးကို မောင်လှိုင်ဝင်းသို့ ကမ်းပေးလိုက်လေသည်။

+ + + + +

မောင်လှိုင်ဝင်းပြန်သွားသည်အခါ ကျွန်ုပ်က ၎င်းပေးထားခဲ့သော စာမူအထပ်ကြီးကို အိတ်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

စာမူ၏ပထမစာမျက်နှာတွင် ရေးထားသော စာမူခေါင်းစဉ်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ အတွေးများချာချာလည်သွားရလေသည်။

ကျွန်တော်နှင့် ဝိညာဉ်အောင်းသောမှန်ချပ်ကြီး မှတ်တမ်းတင်သူ

မြင့်မြတ်တာရာ

မောင်လှိုင်ဝင်းက ဤစာမူကို သူ၏ဖခင်ရေးသားသည်ဟု ပြောခဲ့ပေသည်။ စာမူ၌ မှတ်တမ်းတင်သူအမည်ကို မြင့်မြတ်တာရာဟု ဖော်ပြထားပေ၏။ မြင့်မြတ်တာရာမှာ မောင်လှိုင်ဝင်းအဖေသတ်ဖြတ်၍ ကွယ်လွန်သွားသူမဟုတ်ပါလော။

မောင်လှိုင်ဝင်းသည် မြင့်မြတ်တာရာရေးထားသောမှတ်တမ်းကို သူ့ဖခင်ဦးမြသိန်းရေးထားသည်ဟု အဘယ်ကြောင့် ပြောခဲ့ရလေသနည်း။ ကျွန်ုပ်သည် စာမူကိုပို၍စိတ်ဝင်စားလာကာ ဖတ်ကြည့်မှပင် အကြောင်းစုံသိမည်မို့ ယခုပင် ဖတ်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ဖတ်လက်စစာအုပ်ကို ဘေးသို့ဖယ်ကာ မောင်လှိုင်ဝင်းပေးခဲ့သောစာမူကြီးကို မိုးအေးအေး၌ဖတ်ရှုခဲ့ရာတွင် ထမင်းစားဖို့ပင်မေ့လျော့ကာ စာမူကြီး၏ဆွဲဆောင်ရာနောက်သို့ ပါသွားခဲ့လေတော့သည်။

အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော မှန်ကြီးတစ်ချပ် အကြောင်းကို မှတ်တမ်းတင်ထားသည့် စာမူကြီးသည် ထိတ်လန့်ဖွယ်လည်း ကောင်း၏။ ရင်ခုန်ဖွယ်လည်း ကောင်း၏။ ချောက်ချားဖွယ်လည်း ကောင်း၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်လည်း ကောင်းပေသည်။

“သေမင်းငင်မှန်ချပ်ကြီး”-ဟု ကျွန်ုပ်ကင်ပွန်းတပ်မိသော မှန်ချပ်ကြီးအကြောင်းကို စာရေးဆရာ မြင့်မြတ်တာရာကိုယ်တိုင် ရေးသားထားသည့်အတိုင်း ပြန်လည်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်

နှင့်

ဝိညာဉ်အောင်းသောမှန်ချပ်ကြီး

ကျွန်တော်နှင့်ဝိညာဉ်အောင်းသောမှန်ချပ်ကြီး

မှတ်တမ်းတင်သူ

မြင့်မြတ်တာရာ

ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီးအိုကြီးက အစပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်အား သူ၏ကျောင်း၌ တည်းခိုခွင့်မပေး လိုခဲ့ပေ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း၊ စာပေရေးသားရန်အတွက် ဤ ဒေသသို့လေ့လာရေးခရီးလာရောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အား မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့်စာနယ်ဇင်း ဗဟိုအဖွဲ့မှထုတ်ပေးထားသော စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဝင်ကတ်ပြားကို ထုတ်ပြပေးပင် တည်းခိုခွင့်ပေးရန် လက်ခံ တော့သည်။

“မောင်ရင်က ဘယ်လိုစာပေတွေများ ရေးသားသလဲကွဲ့။”

“ဂန္ထဝင်ကျမ်းများနဲ့ ရာဇဝင်သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုများ ရေးသား ပါတယ်ဆရာတော်ဘုရား”

“ဒီရွာကိုလာတာကော စာရေးရုံသက်သက်ပဲလား၊ အခြား ဘာရည်ရွယ်ချက်များရှိသေးသလဲ ကွဲ့။”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ပို့ပေးသူ ကျောင်းဆရာ ကိုထွန်းကြိုင်အား လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ ကိုထွန်းကြိုင်သည် ဤရွာကလေး၏မူလတန်းကျောင်းမှ တစ်ဦးတည်းသောကျောင်းဆရာဖြစ်ကာ ကျွန်တော့်အား ဤဒေသသို့လာရောက်ရန် စာရေးဖိတ်ခေါ်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီလိုပါဆရာတော်ကြီး၊ တပည့်တော်က ဆရာကိုမြင့်မြတ်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ပါ။ ကိုမြင့်မြတ်နဲ့ စာချင်းအဆက်အသွယ်ရှိရာက ဒီဝန်းကျင်ဟာ အင်းဝခေတ်က ကသည်းတပ်များ စတည်းချသွားတဲ့ အထောက်အထားတွေတွေ့ရကြောင်း မှတ်တမ်းရှိတာမို့ လေ့လာဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော် နောက်ရေးသားမယ့်ဝတ္ထုဟာ ကသည်းဘုရင် မြန်မာ့မြေ ပေါ်ကို စစ်ချီကျူးကျော်ခဲ့တဲ့အကြောင်းကို အခြေခံရေးသားမှာမို့ လာလေ့လာခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အိမ်း ကောင်းပြီလေ၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးလေ့လာချင်သပ ဆိုရင်တော့ နေလကွယ်၊ အစပိုင်းမှာ မေးမြန်းရတာက ဘုန်းကြီးတို့မှာလည်း စစ်ဆေးရမယ့်တာဝန်ရှိ လို့ပဲကွဲ့၊ ခေတ်ကာလက မကောင်းဘူးမဟုတ်လား၊ တစ်ချို့ တစ်ချို့တွေက ကျောင်းရိပ်ကန်ရိပ်မှီခိုပြီး ရာဇဝတ်မှုရှောင်ရှားတာ၊ နိုင်ငံရေးလုပ်တာမျိုးတွေရှိတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပေမယ့်ကာ လာသမျှလူကို မစစ်ဆေးပဲလက်ခံလို့ မဖြစ်လို့ပါကွယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကိုထွန်းကြိုင်က ဝင်၍လျှောက်လိုက်သည်။

“ဆရာကိုမြင့်မြတ်ကိုဖိတ်ခေါ်တာ တပည့်တော်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်အိမ်မှာ တည်းခိုစေသင့်ပါ တယ်ဘုရား၊ ဒါပေမယ့် ဆရာတော်ကြီးသိတဲ့အတိုင်း ။”

ကိုထွန်းကြိုင်အိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ တောကျောင်းဆရာဘဝမှာ နံချာလှပေ၏။ ကိုထွန်းကြိုင်တွင် သားသမီးငါးယောက်လည်း ရှိနေပေရာ သူ့အိမ်တွင်တည်းခိုရန်မှာ ကျွန်တော့်အတွက်

ဆောင်းလုလင်

မျက်နှာပူစရာဖြစ်သလို သူ့အတွက်လည်း ကျွန်တော့်ကို အားနာစရာဖြစ်နေပေ၏။

“ဒါတွေ ငါနားလည်ပါတယ် ကျောင်းဆရာရယ်”

ဆရာတော်ကြီးက ကိုထွန်းကြိုင်လျှောက်ထားချက်ကို သဘောပေါက်ကြောင်း မိန့်လိုက်သည်။

“ဆရာကိုမြင်မြတ်အတွက် အစားအသောက်ကိစ္စကိုတော့ တပည့်တော်တို့ကပဲ စီစဉ်ပါ့မယ်၊ ကျောင်းမှာတော့ တည်းခိုနေထိုင်ရုံပါပဲဘုရား”

“အေး မင်းတို့လူကိစ္စ မင်းတို့ဟာမင်းတို့ ကြည့်ရှုင်းကြလကွယ်”

ကျွန်တော်က တည်းခိုနေထိုင်ရေးကိစ္စ အဆင်ပြေသွား၍ စိတ်အေးသွားရသည်။ သို့သော် ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို အပူကပ်ရမည့် အခြားကိစ္စတစ်ခုရှိနေသေးသည်မို့ ဆရာကိုထွန်းကြိုင်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ရသည်။

ကိုထွန်းကြိုင်ကလည်း ဆရာတော်ဘုရားကြီးစိတ်ကြည်သာတုန်း တစ်ပါတည်းတင်လျှောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရပေ၏။

“ဆရာကိုမြင်မြတ်က ရာဇဝင်ဝတ္ထုတွေရေးတော့ ရှေးဟောင်းပညာရပ်များနဲ့ပတ်သက်လို့လည်း စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဗဟုသုတဖြန့်ဝေလေ့ရှိပါတယ်ဆရာတော်ဘုရား”

“ဟေ့ အေး ကောင်းတာပေါ့ကွဲ့”

ဆရာတော်ကြီးက ကြေးနီကွမ်းအစ်ကြီးကို ရှေ့မှာချ၊ ကိုယ်တိုင် ကွမ်းယာစားရင်းမှ မိန့်လေသည်။

“ဆရာတော်ကြီးဆီမှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပေစာပုရပိုက်များကိုလည်း ဆရာကိုမြင်မြတ်က လေ့လာချင်ပါတယ်ဘုရား”

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးမှာ ကိုထွန်းကြိုင်စကားကြောင့် တွန့်ကန့်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျောင်းဆရာရဲ့ ငါ့ရဲ့ပေစာပုရပိုက်တွေကို လူတကာတော့ မပြနိုင်ဘူးကွဲ့”

ဘုန်းကြီးက ပြတ်ပြတ်သားသားပင် မိန့်လိုက်လေသည်။

“ဘယ်နှယ်ကွယ် ပုရပိုက်ပေစာတွေထဲက တန်းဖိုးရှိတဲ့ ပညာရပ်တွေဟာ မင်းတို့လို နှောင်းလူတွေနဲ့ မသင့်တော်ပေဘူးကွဲ့”

ကျွန်တော့်မှာ ဘုန်းတော်ကြီးအမိန့်စကားကြောင့် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မိန့်တော်မူပါဘုရား”

“သစ္စာကွဲ့ သစ္စာ၊ ရှေးပညာရပ်တွေဟာ မောင်ရင်တို့ ခုခေတ်လူတွေလို ဘယ်သူမဆို စာသင်သလို လူတကာသင်လို့ တတ်တဲ့ ပညာမျိုး မဟုတ်ဘူး မောင်”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား”

“ရှေးပညာရပ်တွေကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ပညာရပ်တစ်ခု ကိုသင်ကြားမယ်ဆိုရင် ဆရာဆီမှာ သစ္စာရေသောက်ရတာကလား၊ ပမာဖြင့်ကွယ် ဆေးပညာသင်မယ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ဆေးပညာနဲ့လူ့အသက် ကယ်ပါ့မယ်၊ လူ့ကောင်းကျိုးပြုပါ့မယ်၊ ရန်သူပင်ဖြစ်စေ မိမိတတ်တဲ့ပညာနဲ့ ကယ်ဆယ်ပါ့မယ်လို့ ကတိ သစ္စာပြုရသကွဲ့”

“ခုခေတ် ဆေးကျောင်းတွေမှာလည်း အဲဒီလိုသစ္စာဆိုရတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား”

“မတူဘူးကွဲ့၊ မင်းတို့ရဲ့ ခေတ်ပညာတွေက တစ်လမ်းသွား တစ်မျိုးတည်းသွားတဲ့ ပညာမျိုးတွေ၊ ဆေးပညာမှာပဲကြည့်ကွဲ့၊ ဒီရောဂါဖြစ်ရင် ဘယ်လူနာမျိုးမဆို ဒီဆေးကိုကျွေး၊ ဒီလိုကုသရင် ပျောက်တယ် ဆိုတာမျိုးမဟုတ်လားကွဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“တို့မြန်မာရှေးဟောင်းပညာကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပေဘူးကွဲ့၊ ဝေဒနာသည်ချင်းတူပေမယ့် ကုသပုံအမျိုးမျိုးကွဲတယ်၊ ဒီလူနာကို ဒီဆေးနဲ့ကုပေမယ့် ရောဂါတူတဲ့နောက်လူနာတစ်ယောက်ကို တခြားတစ်နည်းနဲ့ကုရတာမျိုးရှိတယ်၊ ကုတဲ့နေရာမှာလည်း လူနာရဲ့ဇာတာအရ နက္ခတ် အချိန်ကိုလိုက်ပြီး အချိန်ကာလနဲ့ကုရတာမျိုးရှိတယ်၊ လူနာတိုင်းကို ဆေးတစ်မျိုးတည်းနဲ့ တစ်ပုံတည်း ကုတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ တို့ မြန်မာ့ဆေးပညာရဲ့ထူးခြားချက်ပဲ”

“တင်ပါ့”

“ကတိသစ္စာ တည်သောခါဝယ် ဩဇာလေးနက် ပေါ်ဆီတက်၍ နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဖက်ဝင်သတဲ့ ကြားဖူးရဲ့မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးပါတယ်ဘုရား”

“ဒါဟာ သစ်ပင်သစ်ရွက်တိုင်းဟာ ဆေးဖက်ဝင်တယ်လို့ချည်း ဆိုလိုတာမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ ဆေးဆရာရဲ့ သစ္စာသမာဓိကိုညွှန်းတာ၊ ဆေးဆရာတစ်ယောက်ဟာ သစ္စာကိုဦးထိပ်ထားရင် သူ့လက်နဲ့ထိကိုင်

ဆောင်းလုလင်

သမျှ နွယ်မြက်သစ်ပင်ဟာ ဆေးဖက်ဝင်ပါတယ်လို့ ဆိုလိုတာ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ရောဂါပျောက်အောင်ကုပေးမယ်၊ ငွေဘယ်လောက်ပေးဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးရှိရင်တော့ တို့ရဲ့မြန်မာ့ ဆေးပညာအရ ဆေးဟာ အစွမ်းထက်မြက်မယ် မဟုတ်ပေဘူးကွဲ့၊ သည်တော့ မင်းတို့ခေတ်လူငယ်များနဲ့ ကိုက်ညီပါဦးမလားကွယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း တန်ဖိုးရှိတဲ့ တို့ရှေးဟောင်းပညာရပ်များဟာ ကွယ်ပျောက် ကုန်ရတာပဲကွဲ့၊ ပေးဝေချင်သူရှိပေမယ့် ဆက်ခံလိုသူက သစ္စာသမာဓိမြဲမှသာ တတ်မြောက်ပေမှာကိုး၊ ဒီလိုနည်းနဲ့ ဆေးပညာတို့၊ ဗေဒပညာတို့ဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တိမ်ကောလာရတာပဲ မောင်တို့၊ ခုခေတ်ဗေဒဆရာတွေကတော့ အလိမ်အညာအပြီးအဖြန်းတွေ များပါတယ်ကွယ်”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရော၊ ကိုထွန်းကြိုင်ပါ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“တင်ပါ့ဘုရား၊ ဆရာတော်ဘုရားကြီးမိန့်တာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဆရာကိုမြင်မြတ်က ဆရာ ကိုမြင်မြတ်က ဆရာတော်ကြီးဆီက ပေစာပုရပိုက်စာများကို ကြည့်ချင်တာက လေ့လာရုံသဘောပါ ဘုရား၊ သင်ယူဖို့လည်း သူ့မှာအချိန်မရပါဘူး၊ ကိုမြင်မြတ်က စာပေရေးသားတဲ့အခါ အထောက်အကူ ရအောင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုလိုတဲ့သဘောပါဘုရား”

ကိုထွန်းကြိုင်က အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆီမှာ ရတနာပုံနန်းတွင်းသမားတော်ကြီးများရဲ့ ဆေးကျမ်းများ၊ ဗပစာ ပုရပိုက်များရှိတယ်ကြားလို့ မြင်ဖူးအောင်ကြည့်ရှုလိုခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“အိမ်၊ သိပ်လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ဆေးကျမ်းများကို ငါ မန္တလေးမှာပညာသင်စဉ်က ငါ့ရဲ့ဥပစာပျာယ် ဆရာတော်ကြီးက ချီးမြှင့်ခဲ့လို့ ငါ့မှာရှိတာအမှန်ပဲကွဲ့၊ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးတစ်ပါးဟာ မကွယ်လွန်မီ ဆေးကျမ်းများကို သူ့ကိုးကွယ်တဲ့ဆရာတော်ကြီးကို ကပ်လျှံခဲ့လို့ အဆက်ဆက် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြ တာပဲ၊ ငါလည်း အလုံးစုံနားမလည်ပေဘူး၊ မင်းတို့ကို ပြဖို့သမ္မိကတော့ စဉ်းစားရဦးမှာပဲကွယ်၊ စာရေး ဆရာကလည်း ဒီမှာနေဦးမှာမဟုတ်လား၊ ပြသင့်တယ်လို့ ငါကထင်ရင် ပြရတာပေါ့ကွယ်”

ဤမျှလောက် သဘောထားပျော့ပြောင်းလာသည်ကိုပင် ကျွန်တော်မှာ ဝမ်းသာလှပေပြီ။

“ဒါနဲ့ စာရေးဆရာရဲ့အထုတ်အပိုးများကရော၊ ဘယ်မှာလဲကွဲ့”

“တပည့်တော်အိမ်မှာ ထားခဲ့ပါတယ်ဘုရား၊ ဆရာတော်ကြီးဆီက ခွင့်ပြုချက်ရမှ သယ်မလို့ပါ” ဆရာကိုထွန်းကြိုင်က ဖြေလိုက်သည်။

“အေ ဒကာသိန်းရေ ဒကာသိန်း”

“ဘုရား”

ဘုန်းကြီးက အော်ခေါ်လိုက်သောအခါ ကပ္ပိယကြီးတစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ လက်အုပ်ချီရင်း ဝင်လာလေသည်။

“ဒီက အာဂန္တုဉ္ဇေသည်ကို အောက်ထပ်က မှန်ချပ်ကြီးထားတဲ့အခန်းကိုရှင်းပြီး နေရာချ ထားပေးလိုက်ဟေ့ ကြားလား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဒကာသိန်းနဲ့လိုက်သွားကွဲ့၊ သူ့နာမည်က မောင်သိန်းတဲ့”

ကျွန်တော်တို့လည်း ဘုန်းကြီးအိုကြီးကိုဝတ်ချကာ ဦးမောင်သိန်းနောက်မှ လိုက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်တော်အား နေရာချပေးသောအခန်းမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း အောက်ထပ်ရှိ နောက်ဖက်အကျ ဆုံးအခန်းဖြစ်ပေသည်။ ထောင်စွန်းအခန်းဖြစ်၍ ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ရှိပေရာ အလင်းရောင်များများရ သည့်အတွက် စာရေးစာဖတ်ရန် အဆင်ပြေလှပေ၏။

ကျွန်တော်နှင့်ဆရာကိုထွန်းကြိုင်သည် ဒကာသိန်းဆိုသော အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ကပ္ပိယ အဘိုးအိုနောက်သို့လိုက်ခဲ့ကာ အခန်းကို ကူရှင်းပေးလိုက်သည်။

အခန်းမှာ အခန်းလွတ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး အခန်းတွင်း၌ ပစ္စည်းဆို၍ ရှေးဟောင်းမှန်ချပ်ကြီးတစ်ချပ် နံရံ၌ထောင်ထားသည်ကိုသာ တွေ့ရလေသည်။ မှန်ကြီး၏အသွင်အပြင်မှာ ထူးခြားလှပေသည်။ မှန် ဘောင်ကို ကျွန်းသားဖြင့် ကနုတ်ပန်းများထုဆစ်ထားပြီး အလွန်ရှေးကျသော လက်ရာမျိုးဖြစ်လေသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးမြင်ရနိုင်သော ခြောက်ပေ၊ လေးပေအရွယ် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီးဖြစ်ပေ၏။

ထူးခြားသည်မှာ ကြည့်မှန်ချပ်ဖြစ်သော်လည်း မှန်သားပြင် တစ်လျှောက်လုံးကို အနီရောင် သုတ်ဆေးများသုတ်လိမ်းထားခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ ဘုန်းကြီးက မှန်ချပ်ကြီးထားတဲ့အခန်းဟု မိန့်ကြား လိုက်သောကြောင့်သာ ဤအချပ်ကြီးကို မှန်ဟုသိခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် မှန်၏ အောက်ဖက်ဒေါင့် တွင် သစ်စေးများကွက်၍ပျက်နေကာ မှန်သားပြင်ကို လက်တစ်ဝါးစာခန့်မြင်နေရပေသည်။

ဆောင်းလုလင်

“မှန်ကြီးကို ဘာလို့သစ်စေးသုတ်ထားတာလဲဗျ”

ကျွန်တော်က ကပ္ပိယကြီးကိုမေးလိုက်သည်။

ဒကာသိန်းက မဖြေချင်သလိုလို အင်းအင်းအဲအဲ လုပ် နေပြီးမှ .

“မကြည့်စေချင်လို့ပေါ့ဦးတူရယ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့မှန်နဲ့လည်း မအပ်စပ်ဘူးမဟုတ်လား”

ကပ္ပိယကြီး၏အဖြေကို ကျွန်တော် သိပ်တော့ဘဝင်မကျလှပေ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မှန်ကြီးများကို အမြင်ခန့်စေရန် အလှဆင်ထားတတ်သည်အလေ့ရှိပေသည်။ ဗီရိယာများတွင်လည်း အဖုံးကို မှန်ဖြင့် ပြုလုပ်တတ်ကြပေ၏။ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကြီးတွင်ဆိုလျှင် ပြတိုက်ထဲ၌ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ချပ်ကြီးများရှိပေသည်။ ဘုန်းကြီးနှင့်မှန် မအပ်စပ်သည်မှန်သော်လည်း အလှအပအဖြစ်မူ တန်ဆာဆင်ထားတတ်ကြပေ၏။

ဤရှေးဟောင်းမှန်ချပ်ကြီးများကို တရားဟောဆောင်တွင် ထောင်ထားပါက တစ်မျိုးခန့်ညားပေမည်။ သို့သော် ရောက်စဉ် ကျွန်တော်က သည်ထက်ပို၍ မစပ်စုတော့ပေ။

ဤမှန်ချပ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် အရေးပါအရာရောက်လာမည် ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြောင်းလဲပစ်စေမည့် **မိစ္ဆာမှန်ချပ်ကြီး** ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မသိခဲ့သေး။

အခန်းထဲမှ ဖုန်များ၊ အမှိုက်များကို လှည်းကျင်းလိုက်သည်နှင့် အခန်းမှာ ရှင်းလင်းသွားလေသည်။

“ကျောင်းမှာ ကုတင်အပိုတော့ မရှိဘူးကွဲ့၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ သည်းခံအိပ်ပေတော့”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဒါလောက်အဆင်ပြေတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ထိုညက ကျွန်တော်သည် ခရီးကလည်းပန်းလာသည်နှင့် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အတော်နေမြင့်မှပင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှနိုးလာခဲ့လေသည်။ နိုးလာချိန်တွင် ကလေးများစာအံသံကြားမှပင် နေမြင့်သည်အထိ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြောင်း သတိရတော့သည်။

စာအံသံများမှာ စာသင်ကျောင်းဆီမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဤရွာ၏တစ်ခုတည်းသော မူလတန်းကျောင်းကလေးမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ၌ပင် ရှိလေသည်။ ဆရာကိုထွန်းကြိုင်မှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားများအတွက် တစ်ဦးတည်းသောကျောင်းဆရာဖြစ်ပေ၏။ သူငယ်တန်းမှလေးတန်းအထိ ကျောင်းသားများကို သူတစ်ယောက်တည်း သင်ပြရကာ သူသည်ပင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မျက်နှာသန့်စင်ပြီးနောက် မူလတန်းကျောင်းကလေးရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကိုထွန်းကြိုင်က အတန်းတစ်တန်းချင်းကိုလှည့်လည်သွားလာကာ စာသင်ပေးခြင်း၊ အတွက်အချက်ပုစ္ဆာများပေးခြင်း၊ ကျက်စာများကျက်ခိုင်းခြင်း စသည်ဖြင့် အလုပ်များလျှက်ရှိသည်။

ကျောင်းသားများက သိပ်မများပါ။ အတန်းတစ်တန်းလျှင် ဆယ်ယောက်လောက်သာရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် တောကျောင်းလေး၏သဘာဝကို ငေးကြည့်နေမိ၏။

ကျောင်းကလေးမှာ ဆောက်လုပ်စဉ်က သပ်ရပ်စွာဆောက်လုပ်ထားခဲ့ပုံရသော်လည်း နှစ်ကာလကြာမြင့်၍ ထရံများပေါက်ပြဲနေပြီး၊ ဝါးကပ်မိုးများမှာလည်း ဟ၊သည်နေရာက ဟ၊ ပေါက်သည်နေရာက ပေါက်နေသည်ကိုတွေ့ရပေသည်။ စီးပွားရေးနံ့ချာပြီး သွားရေးလာရေးခေါင်သော ရွာကလေး၏ပညာရေးကား အားတက်ဖွယ်မရှိပေ။

ထိုစဉ် ကပ္ပိယကြီး ကျွန်တော့်နောက်ကိုရောက်လာပြီး

“ဆရာကော၊ ဆရာလေးကိုထွန်းကြိုင်ကော၊ ထမင်းကြမ်းကြော် စားဖို့ ကြွပါခင်ဗျာ”

ကပ္ပိယကြီးကဖိတ်ခေါ်လိုက်သောကြောင့် ကိုထွန်းကြိုင်က ကျောင်းသားလေးများကို လေ့ကျင့်ခန်းစာများပေးထားခဲ့ပြီး ကျောင်းလေးပေါ်မှဆင်းလာလေသည်။

“ဒုက္ခရှာလို့ ဦးလေးသိန်းရယ်၊ ကျွန်တော်အပြင်မှာပဲ ထွက်စားပါ့မယ်”

ကပ္ပိယကြီးက ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ရယ်လိုက်သည်။

“ဒုက္ခလုပ်မနေနဲ့ကိုမြင့်မြတ်ရေ၊ ခင်ဗျားထွက်စားဖို့ ဘာဆိုင်မှမရှိဘူး၊ ကပ္ပိယကြီးကျွေးတဲ့ ဘရိတ်ဖတ်ကိုပဲ ကြိတ်ပေတော့”

“ဟုတ်လား လက်ဖက်ရည်ဆိုင် မရှိဘူးလား”

“ဘယ်ရှိမှာလဲကိုမြင့်မြတ်ရေ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိတော့ရော ဘယ်သူက ဝယ်သောက်မှာလဲဗျာ၊ လာ လာ စားကြစို့ ကိုမြင့်မြတ်ရေ”

ရွာသို့ ကျွန်တော်လာရောက်ခြင်းမှာ သက်သက်ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေ၍ ကျွန်တော်အားနာနေမိသည်။

ဆောင်းလုလင်

ထမင်းကြော်စားအပြီးတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်တက်၍ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများကို လေ့လာရလေသည်။ ပစ္စည်းများမှာ ရွာပတ်ဝန်းကျင်မှ တူးဖော်ရရှိသော ပစ္စည်းများဖြစ်ပြီး ကျောင်းပေါ်၌ အခန်းတစ်ခန်းဖွဲ့ကာ ပြသထားလေသည်။

အင်းဝခေတ်က ကသည်းတပ်များ မြန်မာ့မြေပေါ်စစ်ချီလာစဉ် ဤရွာအနီး၌ စစ်စခန်းချခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ ပစ္စည်းများမှာ ကသည်းစစ်သည်များ၏ စစ်လက်နက်အပိုင်းအစများဖြစ်ပေ၏။ လေးမြားများ၊ တူမီးသေနတ်များ၊ ဒိုင်းများ စသည်ဖြင့် စုံလင်လှပေသည်။ သမိုင်းသုတေသီတို့၏အဆိုအရ ကသည်းစစ်တပ်၏ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပေသည်။

စစ်သည်အချို့သည် ဤအနီးတဝိုက်တွင် စခန်းချရင်း မြန်မာအမျိုးသမီးများနှင့် လက်ဆက်ကာ ကသည်းစစ်သားများမှပေါက်ဖွား လာသောအနွယ်များပင် ယခုတိုင်ရှိသေးသည်ဟု သိရပေသည်။

ကိုထွန်းကြိုင်သည် ကျွန်တော်၏သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုများကို ဖတ်ရှုကာ မိတ်ဆက်စာရေးရာမှ လာရောက်လေ့လာရန်ဖိတ်ခေါ်သောကြောင့် ဤရွာကလေးသို့ ကျွန်တော်ရောက်ရှိလာရခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အညာဒေသ၏ ပူပြင်း၍ ခေါင်လွန်းလှသောဤရွာကလေးသို့ ကျွန်တော်သည် မန္တလေးမှ တစ်ဆင့် ရထားတစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်း၊ နွားလှည်းတစ်တန်းဖြင့် လာခဲ့ရလေသည်။ လာရကျိုးနပ်ပါပေသည်။ တွေ့ရှိရသောအထောက်အထားပစ္စည်းများက ကျွန်တော်ရေးဖွဲ့မည်ဝတ္ထုအတွက် နောက်ခံကားချပ်အဖြစ် အသုံးဝင်လှပေ၏။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပြခန်းထဲမှထွက်အလာတွင် ဘုန်းကြီးကို ဝင်၍ဝတ်ဖြည့်လိုက်သည်။

“နေထိုင်လို့ အဆင်ပြေပါရဲ့လား ဒကာ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ရွာထဲလည်း လှည့်ပတ်ကြည့်ဦးပေါ့ကွယ်”

“တင်ပါ၊ ရွာပတ်ဝန်းကျင်ကိုပါ လည်ပါပတ်ပါဦးမယ်ဘုရား”

“အေး . အေး . တို့ရွာကတော့ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုလည်း နည်းသကဲ့၊ မြို့ရောက်ဖူးတဲ့သူတောင် ခပ်ရှားရှားရယ်၊ စိုက်ပျိုးရေးကလည်း မကောင်းတော့ စီးပွားလည်း မဖြစ်ထွန်းဘူးကိုး”

“တပည့်တော် တွေပါတယ်ဘုရား၊ ဒါနဲ့ . ရွာကျောင်းလေးက ဆရာကိုထွန်းကြိုင်တစ်ယောက် တည်းနဲ့ နိုင်ရဲ့လားဘုရား”

“လာချင်သူမှမရှိပဲကိုး၊ ဒီလိုပဲ ရုန်းကန်နေရတာပဲ၊ မြို့က အာဏာပိုင်တွေလာတုန်းကတော့ ကျုပ်လည်း အခက်အခဲကိုပြောပြလိုက်ပါတယ်၊ ဆရာတစ်ယောက်တော့ လွှတ်ပေးဦးမယ်ပြောတာပဲ”

“ကျောင်းအဆောက်အအုံကလည်း ယိုယွင်းနေတာ စိတ်မကောင်းစရာပဲ ဘုရား၊ မိုးများရွာရင် မခက်ဘူးလား”

“မိုးနည်းတဲ့ဒေသမို့ပေါ့ကွယ်၊ မိုးသိပ်ရွာတော့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ ရွှေသင်ရတာပဲ၊ အဲ . မိုးရွာတော့လည်း ကျောင်းတက်တဲ့သူက မရှိပြန်ဘူးကွဲ့၊ ဖားရှာ ငါးရှာ လယ်ထဲယာထဲကူလုပ်နဲ့ မိဘတွေက မလွှတ်နိုင်ကြဘူးလေ၊ ခုတောင် ကလေးတွေကိုကျောင်းထားဖို့ ဆရာကိုထွန်းကြိုင်က စည်းရုံးထားရတာကလား”

ကျွန်တော်သည် ရွာကလေး၏ပညာရေးအတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမိလေသည်။ ပညာရေး နိမ့်ပါးနေမှဖြင့် အစစအရာရာ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးဖို့မှာ နှောင့်နှေးနေပေလိမ့်ဦးမည်။

“ရွာပညာရေးအတွက် တပည့်တော်တတ်နိုင်သလောက် ကူညီ ချင်ပါတယ်ဘုရား”

“ဘယ်လိုကူညီမှာလဲကွဲ့၊ ဒီမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်နေဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွယ်”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ ကျောင်းကလေးကိုပြုပြင်ဖို့ အလှူငွေထည့်ချင်တာပါ”

“ဟေ . ကောင်းတာပေါ့ကွယ်၊ အနို့ . မောင်က ဘယ်လောက်များကူဖို့ စိတ်ကူးရှိသတုံးကွဲ့”

“ငွေတစ်သိန်းပါဘုရား”

“ဟေ . ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ဘုန်းကြီးအိုကြီးမှာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်အလှူငွေကို ဤမျှအထိ မျှော်လင့်ထားပုံမရချေ။

“သာဓုကွယ် . သာဓု . သာဓု”

“တပည့်တော်အပြန်မှာ ဆရာတော်ကြီးကို အလှူငွေ တစ်ပါတည်းအပ်ခဲ့ပါမယ်ဘုရား”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဘုန်းကြီးကလည်း ရပ်ရွာလူကြီးအစုံအလင်ရှေ့မှာ လက်ခံယူပြီး ကျောင်းလေးကိုပြုပြင်ပါ့မယ်၊ သက်ဆိုင်ရာ မြို့နယ်အာဏာပိုင်တွေကိုလည်း အကြောင်းကြားပေးပါ့မယ်ကွယ်၊ မောင်ရင့်နာမည်ကိုလည်း ကမ္ဘာလှည့်ပေးပါ့မယ်”

ဆောင်းလုလင်

“ကမ္ဘာ့ထိုးဖို့က အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးဘုရား၊ ပညာရေးအတွက်လှူဒါန်းရလို့ ပီတိဖြစ်လှပါပြီ”

“တယ်လည်း စိတ်သဘောထားကောင်းတဲ့သူငယ်ပဲကိုး၊ သာဓုပါကွယ် .သာဓု .သာဓု”
ဘုန်းကြီးအိုကြီးက အထပ်ထပ်ဆိုချီးမြှင့်နေပေတော့သည်။

ထိုနေ့ညက .ကျွန်တော်သည် အတော်ညဉ့်နက်မှပင် အိပ်ရာဝင်ဖြစ်လေ၏။

ကျောင်းအတွက် ကျွန်တော်က ငွေတစ်သိန်းပါဝင်လှူဒါန်းမည်ဆိုသည်သတင်းသည် ရွာကလေးအတွင်း၌ ချက်ချင်းပင် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် ထမင်းကို ဆရာကိုထွန်းကြိုင်အိမ်မှာပင် အခပေး၍ ချက်ပြုတ်ခိုင်းရရာ မနက်စာအတွက် ထမင်းကို ဆရာကိုထွန်းကြိုင်အား ကျောင်းသို့ ချိုင့်ဖြင့်လာပို့ရင်း ကျွန်တော်အတွက်ပါ ရောပို့ပေးလေသည်။ ညစာကိုမူ ဘုန်းကြီးကျောင်းအထိမပို့ခိုင်းတော့ပဲ ကိုထွန်းကြိုင်အိမ်၌ပင် စားသောက်ရန်စီစဉ်ခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရွာထဲတွင် လည်ပတ်ခွင့်ရရန်အတွက်ဖြစ်ပါသည်။

ညနေခင်း ကိုထွန်းကြိုင်တို့အိမ်သို့ ထမင်းစားရန်အသွားတွင် ရွာလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ အိမ်များမှ လူများ၏အကြည့်သည် ကျွန်တော်အပေါ်တွင် ဖော်ရွေလွန်းလှသည်ဟုထင်မိ၏။ ဟိုအိမ်သည်အိမ်မှပင် ကျွန်တော်အား “ဝင်ပါဦး” .“ထိုင်ပါဦး” .ဆိုကာ လက်ဖက်ရည် သောက်ဖို့ဖိတ်ခေါ်ကြသည်ကို ကြုံရလေ၏။ ကျွန်တော်က ထမင်းစားပြီးမှ ဆရာကိုထွန်းကြိုင်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ရင်းလာခဲ့မည်ဟု ပြောခဲ့ရသည်။

ကိုထွန်းကြိုင်အိမ်ရောက်မှပင် ကျောင်းအတွက်ငွေလှူမည် သတင်းသည် တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားကြောင်းသိရတော့သည်။

ထမင်းစားအပြီးတွင် ကိုထွန်းကြိုင်နှင့်အတူ ကျွန်တော်အား ဖိတ်ခေါ်ထားသောအိမ်များသို့ ဝင်ကာ မိတ်ဆက်ရင်း စကားစမြည်ပြောရလေသည်။ အများစုမှာ ရွာခံသက်ကြီးရွယ်အိုများဖြစ်ကြပြီး သူတို့နှင့် စကားပြောလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်အတွက် စာရေးစရာ နောက်ခံအကြောင်းအချက်များ ရခဲ့ပေသည်။

ရွာခံများက ငွေလှူဒါန်းသည်အတွက် ကျွန်တော်အားကျေးဇူးတင်နေရသည်အထဲ .စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်အခါ .ကျွန်တော်စာများကို မဖတ်ဖူးပါပဲနှင့် အထင်အမြင်ကြီးနေကြပြန်သေးသည်။

တစ်အိမ်တွင် စကားပြောနေစဉ် ရွာ၏ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီးရောက်လာကာ .သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ရင်း စကားတွေပြောနေဖြစ်ရာ အတော်ပင် ညဉ့်နက်သွားလေ၏။

ညဆယ်နာရီကျော်မှပင် လူစုခွဲမိကြတော့သည်။

လူတစ်ချို့က ကျွန်တော်ကို ဓာတ်မီးကြီးများဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးကြလေသည်။

မအိပ်မီ ယနေ့သိခဲ့ရသောအချက်အလက်များကို စာအုပ်တွင် ရေးမှတ်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော်အတွက် ဘက်ထရီမီးချောင်း စီစဉ်ပေးထား၍ အဆင်ပြေနေလေသည်။

ပြန်ခန်းထဲမှပစ္စည်းများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းများကိုလည်း မနက်ဖန်မှ ဓာတ်ပုံရိုက်မှတ်တမ်းတင်ရပေဦးမည်။

ညဉ့်(၁၁)နာရီကျော်မှပင် အိပ်ဖြစ်လေ၏။

ထိုညက .လသာသောညတစ်ညဖြစ်လေရာ လရောင်သည် ကျွန်တော်အခန်းထဲသို့ ထိုးကျလျက်ရှိသည်။

ပူအိုက်သောဒေသမို့ ပြတင်းပေါက်နှစ်ပေါက်ကိုမပိတ်မိပဲ . အိပ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်များမှာ ခေါင်းရင်းဖက်တွင်တစ်ပေါက်၊ ဘေးဖက်နံရံတွင်တစ်ပေါက်ဖြစ်ပေသည်။

နံရံပြတင်းမှ ဝင်လာသောလရောင်သည် အတွင်းနံရံကိုမှီ၍ ထောင်ထားသော မှန်ချပ်ကြီးပေါ်သို့ ဖုံးကျလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အိပ်စက်ခြင်းဖြစ်ရာ . ခေါင်းရင်းဖက်တွင် ထောင်ထားသောမှန်ကြီးနှင့် ကျွန်တော်မျက်နှာ တစ်တန်းတည်းဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်နှစ်ခြိုက်စွာအိပ်ပျော်သွားချိန်တွင် မှန်ချပ်ကြီးဆီမှ ကုတ်ခြစ်သံလိုလို အသံတစ်မျိုး ကြားလိုက်ရသည်အတွက် လန့်နိုးလာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မှန်ချပ်ကြီးရှိသည်ဖက်သို့ စောင်း၍အိပ်ပျော်သွားခြင်းဖြစ်ရာ နိုးလာ၍ မျက်လုံး

ဆောင်းလုလင်

ဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် မှန်ကို ကြည့်မိရက်သားဖြစ်နေသည်။ မှန်ထဲတွင်မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်၏ အိပ်ရာမှနိုးလာစ ရီဝေထိုင်းမှိုင်းသောစိတ်များသည် ရုတ်တရက် လွင့်ပျောက်သွားလေ သည်။

မှန်၏အောက်ဖက်ဒေါင်စွန်းတွင် သုတ်ထားသောသစ်စေးများ ကွာကျကာ မူလမှန်သားပြင်သည် လက်တစ်ဝါးစာခန့်ပေါ်လျက်ရှိပါ၏။ ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အိပ်စက်နေခြင်းဖြစ်ရာ ထိုမှန်သား ပြင်အကွက်လေးသည် ကျွန်တော်မျက်နှာနှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်နိုးလာ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ချိန်တွင် လရောင်ကြောင့် မှန်သားပြင်အကွက်လေး မှာ လင်းနေပေ၏။ ထူးဆန်းသည်ကား ထိုမှန်သားကွက်ကွက်ကလေးထဲတွင် မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာသည် ပေါ်လျက်ရှိလေသည်။ မိန်းမတစ်ယောက်၏မျက်နှာ။ ဟုတ်ပါသည်။ သေချာပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ်အမြင်မှားခြင်းလား အိပ်မက်လားဟု သေချာဂရုပြုကာ ကြည့်လိုက်မိသည် အထိ မိန်းမတစ်ယောက်၏မျက်နှာကား မှန်သားအကွက်ကလေးအတွင်းမှ ပေါ်လွင်နေဆဲပင်ဖြစ်ပေ၏။

မိန်းမမျက်နှာသည် ရုပ်သေမဟုတ်။ လှုပ်ရှားနေသော ရှင်သန်နေသော မျက်နှာဖြစ်သည်။ ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်၏မျက်နှာဖြစ်ပေသည်။ ထိုမျက်နှာရှင်သည် ကျွန်တော့်ကို စိုက် ကြည့်နေကာ ကျွန်တော်အိပ်ရာမှနိုးလာသည်ကိုမြင်လိုက်ရ၍ ဝမ်းသာသွားပုံပေါ်ပေသည်။ သူမသည် ကျွန်တော်အိပ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေဟန်တူပေ၏။

သူမနှင့်ကျွန်တော်သည် အတန်ကြာ အကြည့်ချင်းဆုံနေမိကြသည်။ ထို့နောက် သူမသည် နှုတ်ခမ်းကိုလှုပ်ကာ တစ်စုံတစ်ခုပြောလိုက်ပေသည်။ အသံကမူ ထွက်မလာချေ။ ထို့နောက် သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြီးပြလိုက်လေသည်။ ထို့နောက် သူမသဏ္ဍာန်သည် တဖြည်းဖြည်းမှန်ဝါးကာ ပျောက် ကွယ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်ကာ ဘက်ထရီမီးချောင်းကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မှန် ချပ်ကြီးရှိရာသို့ထွားကာ အသေအချာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်မိသည်။

မှန်သည် အမြင်အရ သာမန်မှန်တစ်ချပ်သာဖြစ်ပေ၏။ မှန်၏နောက်မှ ကွပ်ထားသောသစ်သား ချပ်အပါအဝင် သုံးလက်မခန့်သာ ထူပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့သော အချပ်ပြားကြီးတစ်ခုအတွင်း လူဝင်၍ နေရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါချေ။

မှန်ထဲမှပေါ်လာသောမျက်နှာပိုင်ရှင်သည် မည်သူနည်း။ ကျွန်တော့်ကို မျက်စိလှည့်စားမှု သက်သက်လော။ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ကျွန်တော်သည် နိုးလာချိန်မှစ၍သတိပြုမိကာ စောင့်ကြည့်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှ နိုးနိုးကြားကြား နိုးထနေချိန်ဖြစ်သည်။ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်မနေ၊ အိပ်မက်မက်နေခြင်းလည်း မဟုတ်။ မှန်ထဲမှမိန်းကလေးကို ကျွန်တော် အသေအချာမြင်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

မှန်ချပ်ကြီးသည် ထူးခြားသောမှန်ချပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်သည်ကား အမှန်ပင်တည်း။ ထိုအခါမှ မှန်သားပြင်တစ်ခုလုံးကို သစ်စေးများ သုတ်လိမ်းဖုံးကွယ်ထားခြင်းအကြောင်းကို ရိပ်မိလာတော့သည်။ ကပ္ပိယကြီးကို မေးမြန်းကြည့်စဉ်က “မကြည့်စေချင်လို့ပေါ့”ဟု ဖြေခဲ့သော အဖြေကို သတိရမိလေသည်။

သို့ဆိုပါလျှင် မှန်ကြီး၏ထူးခြားသောအကြောင်းများကို ဘုန်းကြီးနှင့်ကပ္ပိယကြီးတို့ သိရှိပြီးဖြစ် နိုင်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် အမျိုးသမီး၏မျက်နှာ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ပေါ်လာနိုးနှင့် စောင့်ကြည့်နေ မိသေးသည်။

ထိုညတွင် ပေါ်မလာတော့ချေ။

နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်သည်အထိ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် မှန်ချပ်ထဲမှမြင်လိုက်ရသောမိန်းမ မျက်နှာနှင့်ပတ်သက်ပြီး တအံ့အွေးအွေးဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကပ္ပိယကြီးကို မေးမြန်းကြည့်ရန်စိတ်ကူးမိသော်လည်း သူထံမှ မှန်ကန်သောအဖြေကို မျှော် လင့်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူလည်း အဖြေကိုမူ တိတိကျကျ သိချင်မှသိပေမည်။

ကျွန်တော် သည်ရွာတွင် တစ်ပတ်ခန့်နေဦးမည်မို့ ဤအကြောင်းကို ဘယ်သူမှမပြောသေးပဲ ထိန်ချန်ထားရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆက်၍စုံစမ်းခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ် ပေမည်။

မှန်ထဲကမိန်းကလေးဟာ ဘယ်သူလဲ။

ကျွန်တော်က နံနက်အလင်းရောင်အောက်တွင် မှန်ကြီးကို တစ်ဖန် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် စစ်ဆေးကြည့်နေမိပြန်၏။ မှန်သည် ခြောက်ပေ-လေးပေအကျယ်အဝန်းရှိကာ မှန်အထူသည်ပင်

ဆောင်းလုလင်

တစ်လက်မသာသာခန့်ရှိပေသည်။ အလွန်အမျိုးအစားကောင်း၍ တွန့်ခြင်းမှန်ခြင်းမရှိသော မှန်အမျိုးအစားဖြစ်ကြောင်း ကွက်ကွက်ကလေးပေါ်နေသော မှန်သားပြင်ကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနိုင်လေသည်။ မှန်ကိုဘောင်ကွပ်ထားသောသစ်သားအပါအဝင်နှင့်မှ အထူသည် သုံးလက်မခန့်ရှိပေသည်။

မှန်၏ဘောင်ရှေ့ဖက်ခြမ်းကို ခြူးပန်းခြူးနွယ် ကနုတ်ပန်းများထုလုပ်ကာ အလှဆင်ထားလေသည်။ ပန်းပုလက်ရာမှာလည်း အသေးစိတ်၍ လက်ရာမြောက်လှပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကွက်၍ပေါ်နေသော မှန်ပြင်မှတစ်ဆင့် အတွင်း သို့ချောင်းကြည့်သေးသည်။ ဘာမှမမြင်ရ။ မှန်ထဲတွင်ပေါ်လာသော ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုသာ ပြန်၍မြင်လိုက်ရသည်။

မှန်ကြီးကို အသေအချာလေ့လာသောအခါ မှန်၏ထိပ်ဖက် သစ်သားဘောင်၌ စာတချို့ ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သစ်သားကိုထွင်း၍ ရေးထိုးထားခြင်းဖြစ်လေသည်။ သစ်ထွင်းစာလုံးများအတွင်းသို့ ရှေးက သင်္ဘောဆေးထည်၍ စာလုံးများကိုမြင်လွယ်ရန် ပြုလုပ်ထားသော်လည်း သင်္ဘောဆေးအဖြူများမှာ ပျက်ပြယ်နေပြီကိုတွေ့ရလေ၏။ ကျွန်တော်သည် ခြေဖျားထောက်ကာ မှန်ဘောင်ထိပ်မှ စာသားများကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကွယ်လွန်သူ သား- မောင်သာညိုအား ရည်စူး၍ ဘေသဇ္ဇပါရဂူဘွဲ့ရ နန်းတွင်သမားတော်ကြီး ဦးသံချိုန်ကောင်းမှ

လှူဒါန်းသူမှာ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးတစ်ပါးဟုဖော်ပြထားရာ လှူဒါန်းခဲ့သည့် သက်တမ်းမှာပင် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။ သမားတော်ကြီးသည် မိမိထက်စော၍ကွယ်လွန်ခဲ့သော သားဖြစ်သူကိုရည်စူး၍ လှူဒါန်းခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။

မှန်ကြီးကို ကျွန်တော်လေ့လာနေဆဲမှာပင် အခန်းဝသို့ ကပ္ပိယကြီးရောက်လာကာ သွားရေစာစားပြီးပါက ဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်အား သူထံသို့လာခဲ့ရန် မိန့်လိုက်ကြောင်း လာပြောလေသည်။

ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ကပ္ပိယကြီးကျွေးသောထမင်းကြော်ကို စားအပြီးတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေသည်။

ဘုန်းကြီးအိုကြီးသည် ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ကြိုနေကာ သူ၏ရှေ့၌ ပေစာပုရပိုက်မျိုးစုံချထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်ဝတ်ချပြီးသည်နှင့် ဘုန်းကြီးကမိန့်လေသည်။

“ဒါတွေဟာ ငါ့လူလေ့လာချင်တယ်ဆိုတဲ့ ရှေးပေစာပုရပိုက်စာတွေပဲ စာရေးဆရာ”

“တင်ပါ”

“မောင်ရင့်ဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းတဲ့အနေနဲ့ ဘုန်းကြီးကထုတ်ပြတာပါကွယ်၊ နည်းနည်းပါးပါးသိသင့်တဲ့အချက်လေးတွေလည်း သင်ပြပေးလိုက်ပါမကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဘုရား”

ကျွန်တော့်အပေါ် ယခုကဲ့သို့ သဘောထားပျော့ပြောင်းသွားခြင်းမှာ ကျွန်တော်၏ ပညာရေးအလှူငွေတစ်သိန်းကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်ပေ၏။

ဘုန်းကြီးက နေ့လည်စာဆွမ်းစားချိန်အထိပင် ကျွန်တော့်အား ပေစာတစ်ခုချင်းကိုပြကာ ရှင်းလင်းပြနေလေသည်။ ပေပုရပိုက်ပေါ်မှ စာများမှာ မြန်မာစာလုံးများပင်ဖြစ်သော်လည်း ရေးသားပုံကွဲပြားဟန် တူပါသည်။ အစပိုင်းတွင် ကျွန်တော်မဖတ်နိုင်ခဲ့ချေ။ ဘုန်းကြီးက ပုရပိုက် များပေါ်တွင်ရေးလေ့ရှိသည့် အတိုကောက်အသုံးအနှုန်းများ ဝဏန်းများကို စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်ရေးချနမူနာပြုမှသာ ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ်တီးမိခေါက်မိရှိလာလေ၏။

“တကယ်တော့ ဒီပေစာတွေရဲ့ မူရင်းပိုင်ရှင်ဟာ နန်းတွင်း သမားတော်ကြီးတစ်ပါးပဲကွဲ့၊ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးဦးသံချိုန်ဆိုသူက သူ့ရဲ့ဆေးဝါးကုသပုံ ဖော်စပ်နည်းတွေပါတဲ့ ပေစာပုရပိုက်စာတွေကို သူ့ကိုးကွယ်တဲ့ဘုန်းကြီးဆီမှာ လှူဒါန်းခဲ့တာပဲ”

“ခင်ဗျာ .”

ကျွန်တော်သည် နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးဦးသံချိုန်ဟု ကြားလိုက်ရသည်နှင့် မှန်ကြီးကိုသတိရသွားလေသည်။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ မှန်ကြီးမှာလည်း သမားတော်ကြီးဦးသံချိုန်လှူဒါန်းထားကြောင်း ယခုမနက်မှာပင် ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ရပေပြီ။

ညကပင် ထိုမှန်ကြီးထဲမှ မိန်းမအရိပ်တစ်ခုကို ကျွန်တော် မြင်တွေ့ခဲ့ရသေး၏။ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းလေစွ။

ကျွန်တော်သည် ဘုန်းကြီးအား မှန်ထဲမှမိန်းမအရိပ်အကြောင်းကို မေးမြန်းရန်ကြံလိုက်သေး

ဆောင်းလုလင်

သော်လည်း ဘုန်းကြီးက သိလျက်နှင့်မပြောပဲနေမှာကတစ်ကြောင်း၊ မသိသေးသော် မေးမိတာအလကား ဖြစ်မှာတစ်ကြောင်းကြောင့် မမေးမိအောင် မြို့သိပ်လိုက်လေသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတည်းခိုသည်တစ်ပတ်အတွင်း မိမိဘာသာ စုံစမ်းရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီး မဟုတ်ပါလား။

တတိယနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ဖြစ်သည်မရှိပဲ မှန်ကြီးကိုသာ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

သတိရတိုင်း အိပ်ရာမှထကာ မှန်ဆီသို့ကြည့်မိသော်လည်း ယမန်နေ့ညက တွေ့ခဲ့ရသည်မိန်းကလေး၏မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် မတွေ့ရတော့ပါပေ။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲတွင်တော့ မိန်းကလေး၏ မျက်နှာသည် မှန်ထဲတွင် နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ပေါ်လာဦးမည်ဟု မျှော်လင့်မိပေသည်။

ထိုမိန်းကလေး၏မျက်နှာအား နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်လည်မြင် တွေ့လိုစိတ်လည်း ပေါ်နေမိသည်။ မိန်းကလေး၏မျက်နှာသည် လှပချောမောရုံမက ဆွဲဆောင်မှုလည်း ရှိလှပေ၏။ ကျွန်တော်သည် သူမ၏ မျက်နှာကွက်ကွက်ကလေးကိုသာ မြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူမသည် မည်သူဖြစ်သနည်း။ လူ့လောကတွင် အမှန်တကယ်ရှိသောလူတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်လော။ သို့မဟုတ် ကွယ်လွန်သူတစ်ဦး၏ ပုံရိပ်မှ ခြောက်လှန့်ခြင်းလော။ မိန်းကလေး၏ပုံရိပ်ကို အသေအချာ မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရခြင်းကတော့ အသေအချာပင်တည်း။

ထိုတစ်ညလုံး ကုန်ဆုံးသွားသော်လည်း မကြာမကြာ အိပ်ရာမှ လန့်နိုးထကြည့်ရသောကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ရသည်သာ အဖတ်တင်ခဲ့ကာ မိန်းကလေး၏ပုံရိပ်ကိုမူ မမြင်ခဲ့ရပါချေ။

စတုတ္ထနေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ဆရာကိုထွန်းကြိုင်နှင့်အတူ မြို့သို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့သည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ဖြစ်ကာ ဥပုသ်နေ့ ဖြစ်ပေသည်။ တောကျောင်းတို့ထုံးစံအတိုင်း စနေ၊ တနင်္ဂနွေကို ကျောင်း ပိတ်ရက်အဖြစ်မသတ်မှတ်ပဲ အဖိတ်နေ့နှင့်ဥပုသ်နေ့ကိုသာ ကျောင်းပိတ်သောကြောင့် ကိုထွန်းကြိုင် အားနေပေသည်။

ကျွန်တော်အတွက်လည်း ကိုထွန်းကြိုင်ကိုအဖော်ခေါ်လာနိုင်၍ အဆင်ပြေသွားပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြို့မှဘဏ်တွင် ငွေထုတ်ရန်သွားရောက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းအတွက် ငွေတစ်သိန်းလှူရန် ကတိခံထားပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်တော်၏ဘဏ်ငွေစာရင်းမှ ငွေထုတ်ရန်သွားရောက် ရခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ထိုမြို့တွင် ကျွန်တော်ဘဏ်ငွေစာရင်းဖွင့်ထားသော ပုဂ္ဂလိကဘဏ်၏ဘဏ်ခွဲရှိနေ၍ အဆင်ပြေသွားသည်။

ရွာမှလှည်းတစ်စီးက ကျွန်တော်တို့ကို မြို့သို့သွားသည် မော်တော်ကားလမ်းဆုံအထိ လိုက်ပို့ ပေးသည်။ ပြန်လာသည်အထိလည်း စောင့်ကြိုနေပေးပါသည်။

ဘဏ်မှငွေတစ်သိန်းကို အလွယ်တကူပင် ထုတ်လို့ရခဲ့၏။

ကျွန်တော်သည် ရွာသို့ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ထိုနေ့ညနေမှာပင် ငွေတစ်သိန်းကို ဘုန်းကြီးထံ အပ်နှံလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုအလှူအတန်းမျိုးကို ပြီးစလွယ်လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲကွဲ့၊ ရွာလူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် အခန်းအနားနဲ့ လက်ခံပေးမယ်၊ မောင်ရင်ရဲ့အလှူကို ရေစက်ချအမျှဝေမှာပေါ့ကွယ်”

ဘုန်းကြီးက တစ်ရွာလုံးကို ဖိတ်ကြားကြေငြာလိုက်ကာ အများရှေ့တွင် ရေစက်ချစေ၍ ကျွန်တော်၏အလှူငွေတစ်သိန်းကို လက်ခံယူတော်မူလေသည်။

ဘုန်းကြီး၏ မေတ္တာပို့ အမျှဝေ တရားဟောသောစကားများ၊ ရွာကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ကျွန်တော်အား ဂုဏ်ပြုစကားများကြောင့် ရွာလူထုရှေ့တွင် ကျွန်တော်သည် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ပင်ရှိခဲ့ရ၏။ ရွာလူထုက ကျွန်တော်ကို ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်လိုကြည့်ကာ အထင်အမြင်ကြီးနေကြ ပေ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ဤသည်မှာလည်း လှူဒါန်းရခြင်း၏ အကျိုးဆက်တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစတုတ္ထနေ့ညတွင် ကျွန်တော်သည် မှန်ထဲမှမိန်းမပျို၏ ပုံရိပ်ကို ထပ်မံမြင်တွေ့ရပြန်သည်။

ကျွန်တော်က ခဏအိပ်ပျော်လိုက်၊ လန့်နိုးလိုက်ဖြင့် မှန်ကြီးကို မကြာခဏကြည့်၍နေမိရာ ညာဥာရီတိတိအချိန်တွင် မိန်းကလေး၏မျက်နှာ ပေါ်လာသည်နှင့် ကြုံရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လရောင်သည် မှန်ချပ်ကြီးပေါ်သို့ ဖျန်းကျနေရာ အပြင်ပမှ စွေကျလာသောလရောင်သည် မှန်ကြီး၏ခြေရင်းဖက်ဆီသို့ ဦးတည်လျက်ရှိသည်။ သစ်စေးများကွာကျနေသော နေရာကွက်ကွက်ကလေး ဆီတွင် လရောင်သည် လင်းလျက်ရှိနေ၏။

ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် မှန်အကွက်ကလေးသည် မှန်မှိုင်းသွားလေ၏။ မှန်ရာမှတစ်ဖန်

ဆောင်းလုလင်

ပြန်၍ကြည့်လင်လာလေသည်။ ယခုတစ်ဖန် မှန်ထဲတွင် ကြည့်လင်ထွန်းပလာသည်က အပြင်ပမုလရောင် ကြောင့်မဟုတ်ပဲ မှန်အတွင်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ထွန်းညှိလိုက်သည်သဖွယ် လင်း၍လာခြင်းဖြစ် လေသည်။

ထိုအလင်းရောင်လေး ပေါ်လာပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မှန်ကွက်ကလေးနှင့်ကွက်တိပင် မိန်းက လေး၏မျက်နှာသည် ပေါ်လာလေသည်။ မိန်းကလေးသည် မှန်ထဲမှနေ၍ ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လှမ်း၍ကြည့် လိုက်သည်။ ယခင်တစ်ကြိမ်တွေ့ခဲ့သောမိန်းကလေးပင်ဖြစ်ပေသည်။

သူမက ကျွန်တော့်ကိုအမြင်တွင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကမူ ကြောက်ရွံ့မိ၍လား၊ အံ့ဩလွန်းသောကြောင့်လားမသိ။ သူမကို ပြန်၍ပြုံးမပြ မိချေ။ အသက်မရှူမိပဲ ငူငိုင်း၍ကြည့်နေမိသည်။

မှန်ထဲကမိန်းမပျိုသည် သူမ၏လက်ကို မျက်နှာရှေ့တွင် ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်၏။ ထို့နောက် သူမ က လက်ညှိုးဖြင့် သူမ၏ခေါင်းပေါ်တည်တည်သို့ ထိုးပြလေသည်။ ကျွန်တော့်ကို သူပြောတာ နားလည် မလည် မေးမြန်းဟန်ဖြင့် မေးဆတ်ပြလိုက်ပြန်လေသည်။

ထို့နောက် သူမက ခေါင်းပေါ်သို့တစ်ဖန်လက်ညှိုးထိုးပြကာ သူမ၏လက်ဝါးတစ်ဖက်အား မှန် သားပြင်ပေါ်သို့ ပွတ်တိုက်ဟန် လုပ်၍ပြနေလေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမအမူအရာကို နားမလည် နိုင်ချေ။

မိန်းကလေးက မှန်ထဲမှနေ၍ အပေါ်ဖက်သို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၊ မှန်ပြင်ကို လက်နှင့် ပွတ်ပြလိုက်ဖြင့် လေးကြိမ်ခန့်လုပ်ပြနေရာ သူမဆိုလိုသည်အမူအရာကို ကျွန်တော်နားလည်သွားလေ သည်။

အထက်ဖက်သို့လက်ညှိုးညွှန်ပြခြင်းမှာ သူမ၏ဦးခေါင်းထက်ရှိ မှန်သားပြင်ပေါ်မှ ထူပိန်းစွာ သုတ်လိမ်းထားသော သစ်စေးများကို ဆိုလိုပေသည်။ မှန်ပြင်ကိုလက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ပြခြင်းမှာ ထို သစ်စေးများကို ပွတ်တိုက်၍ ဖျက်ပေးရန် ကျွန်တော့်အား အမူအရာဖြင့် ပြောကြားနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က သူမ၏အမူအရာကိုကြည့်၍ ထိုအတိုင်းပင် နားလည်လိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သူမသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ လက်အုပ်ချီပြကာ မှန်သားပြင်မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ သူမက ကျွန်တော့်အား မှန်ပေါ်မှသစ်စေးများကို ဖျက်ပေးရန် တောင်း ပန်သွားခြင်းဟု ကျွန်တော်နားလည်လိုက်ပေသည်။

မိန်းကလေး၏ပုံ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် မှန်သားပြင် အကွက်လေးဆီသွားကာ အတွင်းသို့ ကျွန်တော်ချောင်းကြည့်မိပြန်သည်။ ဘာမှ မမြင်ရတော့ပေ။ မှန်ထဲ၌ အမှောင်ထုသာ ရှိနေပါ၏။

ယခုတစ်ကြိမ်မြင်လိုက်ရသည်တွင် ကျွန်တော်သည် မိန်းကလေးကို သနား၍ကျန်ခဲ့လေသည်။ သူမသည် မည်သူနည်း။ မှန်ထဲသို့ ဘယ်လိုရောက်ရှိနေပါသနည်း။ သူမကား လူသားစင်စစ်တစ်ယောက် မဟုတ်သည်မှာတော့ အမှန်ပင်တည်း။

သူမသည် ဝိညာဉ်တစ်ခုဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုခြောက်လှန့်နေခြင်းလော။ ဝိညာဉ်တစ်ခုဖြစ်ပါက မှန်ထဲတွင်အမြဲနေထိုင်သော ဝိညာဉ် တစ်ခုလား။ သို့မှမဟုတ် ဤရှေးဟောင်းမှန်ချပ်ကြီးသည် မှော် ပညာဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ပဉ္စလက်မှန်ချပ်ကြီးတစ်ခုလေလား။

ကျွန်တော်အတွေးပွားနေမိလေသည်။

မှန်ထဲကမိန်းကလေးက မှန်သားပြင်ပေါ်မှ သစ်စေးများကို ခွာချပစ်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပေသည်။

အကယ်၍ သစ်စေးများကိုခွာချခဲ့ပါက ဘယ်လိုမြင်ကွင်းမျိုးကို မြင်ရလေမည်နည်း။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ယနေ့ညမြင်ခဲ့ရသောမြင်ကွင်းများသည် ကျွန်တော်အမြင်မှား၍မြင်သော မြင်ကွင်းများ မဟုတ်တာကတော့ သေချာသွားလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ဘုန်းတော်ကြီးသင်ပြပေးမှုကြောင့် ပေစာပုရပိုက်များအား ဖတ်ရှုနည်းကို သိတန်သလောက် သိခဲ့ရပေပြီ။ ပေစာများပေါ်မှ အညွှန်းစာများ၊ ဆေးဖော်နည်းများကို နားမလည် သော်လည်း ပေစာပုရပိုက်စာတစ်စောင်ကို မည်သို့မည်ပုံဖတ်ရမည်ကိုမူ ယေဘုယျအားဖြင့် နားလည် လာလေသည်။

ဘုန်းကြီး၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ပေစာများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခွင့် လည်း ရခဲ့ပေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်နောက်ထပ်ရေးသားမည့် ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုအတွက် အထောက်အထားများကို ရတန်သလောက် ရခဲ့ပေပြီ။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်း များကိုလည်း ဓာတ်ပုံအတော်များများဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ပြီးခဲ့လေပြီ။

ဆောင်းလုလင်

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တည်းခိုသည် အခန်းတွင်းမှမှန်ချပ်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ဘုန်းကြီးကို မေးမြန်းလိုသော်လည်း မမေးခဲ့ပါ။ မှန်ကြီးအား သစ်စေးများသုတ်လိမ်း၍ ဖုံးကွယ်ထားသည်ကို ထောက်ပါက ဘုန်းကြီးသည် မှန်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ သိတန်သလောက် သိနေပေလိမ့်မည်။

သို့ရာတွင် မှန်ကြီးကို လူမမြင်အောင်သိမ်းဆည်းထားရုံမက သစ်စေးများသုတ်လိမ်းထားခြင်း ကိုကြည့်လျှင် ဘုန်းကြီးသည် မှန်ကြီးအကြောင်းကို လူအများမသိစေလိုကြောင်း ထင်ရှားနေပေသည်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း ပြောပြလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်၏အကြံအစည်မှာ တစ်မျိုးဖြစ်လေသည်။ အောင်မြင်မှုရမည်၊ မရမည်ကိုတော့ မခန့်မှန်းတတ်။

မှန်ကြီးကို ကျွန်တော့်အားစွန့်ကြဲရန်တောင်းပန်ပြီး ရန်ကုန်ရောက်သည်အထိ မှန်ကြီးအား သယ်သွားရန်အကြံပင်တည်း။

ကျွန်တော်သည် မှန်ထဲမှမိန်းကလေး၏ပဟေဠိကို သိလိုစိတ်နှင့်အတူ မိန်းကလေးကိုကယ်တင်လိုစိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်နေမိသည်။ မိန်းကလေးသည် ကယ်တင်ရန်လိုအပ်သည်အနေအထားတွင်ရှိသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ခံစားမိပေ၏။

ကျွန်တော်သည် အရဲစွန့်၍ ဘုန်းကြီးအားလျှောက်ထားလိုက်သည်။

“တပည့်တော်အား ဒကာရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့သတ်မှတ်ပြီး ပစ္စည်းတစ်ခုစွန့်ကြဲဖို့ တောင်းပန်ပါရစေဘုရား”

ကျွန်တော်လျှောက်ထားသည့်စကားကြောင့် ဘုန်းတော်ကြီးမှာ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဘာများတုန်းကဲ့ဒကာ၊ ကျောင်းအလှူရှင်တစ်ယောက်မို့ ဒကာရင်းကဲ့သို့ သတ်မှတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ဘာများအလိုရှိသလဲ၊ ပြောပါဦး”

“တပည့်တော်တည်းခိုနေတဲ့အခန်းထဲက မှန်ကြီးပါဘုရား၊ မှန်ကြီးကို ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအဖြစ် အမှတ်တရသိမ်းဆည်းထားချင်လို့ စွန့်ကြဲတော်မူပါဘုရား”

“ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုအဖြစ် သိမ်းလိုခြင်းတစ်ခုတည်းပေလား၊ အခြားဆန္ဒရော ရှိသေးလားဒကာ”

“မရှိပါဘုရား၊ ကမ္ဘာ့ထိုးထားချက်အရ မြန်မာဘုရင်များ လက်ထက်ကပစ္စည်းမို့ စိတ်ဝင်စားမိခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ခက်ပေတယ်ဒကာ၊ တကယ်တော့ ဒီမှန်ချပ်ကြီးဟာ ဘုန်းကြီးကိုလှူဒါန်းထားတဲ့ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ပေဘူးကွဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဘုန်းကြီးငယ်စဉ် မန္တလေးမှာ စာပါသင်ကြားဖို့ကြွရောက်စဉ်က ဘုန်းကြီးပညာသင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းက ပစ္စည်းတစ်ခုပဲ”

“အမိန့်ရှိပါဘုရား၊ တပည့်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

“အိမ်း မောင်ရင်ကိုပြသခဲ့တဲ့ ပေစာပုရပိုက်တွေရဲ့အလှူရှင်နဲ့ မှန်ကြီးရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ တစ်ယောက်တည်းပဲကွဲ့”

“တင်ပါ့ အလှူရှင်အမည်ကို မှန်ဘောင်ပေါ်မှာတွေ့လို့ ဖတ်ကြည့်ပြီးပါပြီ၊ ပေစာ ပုရပိုက်တွေရဲ့ပိုင်ရှင် သမားတော်ကြီးဦးသံချိန်ပါဘုရား”

“အေးကွဲ့ သမားတော်ကြီးဦးသံချိန်ဟာ သူ့ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောသား ကွယ်လွန်သွားချိန်မှာ လူလောကကြီးကိုစိတ်ကုန်သွားတယ်လို့ မှတ်သားရတယ်၊ ဦးသံချိန်ရဲ့ဇနီးဟာ စောစောကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီမို့ သားမျက်နှာကို တစ်ကမ္ဘာထင်ပြီး နေခဲ့ရှာတယ်ဆိုပဲ၊ သားဖြစ်သူ မောင်သာညိုဟာလည်း ဖခင်ခြေရာနင်းမယ့်အတိုင်း ဆေးပညာမှာရော၊ သိပ္ပံပညာရပ်တွေမှာပါ နဲ့စပ်လိုက်တာ သူ့ခေတ်သူ့အခါနဲ့တော့ ခေတ်ရှေ့ပြေးနေတယ်ဆိုသကဲ့”

“တင်ပါ့”

“အဲဒီလို အလားအလာကောင်းတဲ့မောင်သာညိုဟာ မမျှော်လင့်ပဲ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားခဲ့တော့ကာ သမားတော်ကြီးအနေနဲ့ အတော်ပဲယူကြိုးမရဖြစ်ခဲ့သတဲ့ကွယ်၊ သေသွားပုံကလည်း သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ မောင်သာညိုဟာ နန်းတွင်းဗဟိုရန်နာရီစင်ကြီးပေါ်က ကျသေသွားခဲ့တာ”

“ဟင် . . .”

“တချို့ကလည်း မောင်သာညိုဟာ နာရီစင်ပေါ်က တမင်ခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူ့အဆုံးစီရင်သွားတယ်လို့ဆိုကြတယ်”

“ဟာ . . .”

ဆောင်းလုလင်

“သားဖြစ်သူကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဦးသံချိန်ဟာ ဘုရင့်ဆီမှာ ခွင့်ပန်ပြီး နန်းတွင်းသမားတော် ရာထူးက နှုတ်ထွက်လိုက်တယ်။ ရဟန်းဘဝနဲ့ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးမှာ သေသည်အထိ အရိုးထုတ်သွား သတဲ့ကွယ်။ သူပိုင်ပစ္စည်းအားလုံးကိုလည်း သူ့ကိုးကွယ်တဲ့ မန္တလေးတောင်ခြေက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လှူခဲ့တယ်။ ဆေးပညာကျမ်းတွေ၊ ဆေးဖော်စပ်နည်း ပေစာပုရပိုက်တွေကအစပေါ့၊ မောင်ရင်ကိုပြခဲ့တဲ့ ပေစာပုရပိုက်တွေပဲကွဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“မှန်ကြီးနဲ့အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေလည်း ပါတာပေါ့ကွယ်။ တခြားပစ္စည်းတွေဟာ ဘယ်လိုမှ ထူးခြားချက်မရှိပေမယ့် မှန်ကြီးကတော့ ထူးခြားမှုကို ပြခဲ့တယ်ကွဲ့။ ဒါကို မောင်ရင် သေချာနားထောင် မှတ်သားထားပါ။ မှန်ကြီးဟာ ခိုက်တယ်လို့ ဆိုစကားရှိလို့ပဲ၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ သိရင် မောင်ရင် မှန်ကြီးကိုရယူလိုတဲ့စိတ်တွေ ကုန်ခမ်းသွားပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

“မိန့်ပါဦးဘုရား”

“မှန်ထဲမှာ အရိပ်တွေကိုတွေ့ရတယ်လို့ တချို့ကဆိုတယ်။ အသံတွေကြားရတယ်လို့လည်း ဆိုကြတယ်။ မှန်ထဲမှာ လူတွေလှုပ်ရှားတာတွေ မြင်ရတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်”

“ဘယ်သူတွေက ပြောကြတာလဲဘုရား”

“ကျောင်းက ကပ္ပိယတွေ၊ ကျောင်းသားတွေအပြောပေါ့ကွယ်။ ဘုန်းကြီးတွေ၊ ဦးပဇွင်း တွေကတော့ ဒါတွေကို မြင်တွေ့ရတယ်လို့ မကြားမိဘူး။ ကြာတော့ ကျောင်းသားတွေဟာ ဒီမှန်ကြီး နားကို မကပ်ရကြတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ မှန်ကြီးကို ဂိုဒေါင်ထဲထည့်သိမ်းလိုက်ရတော့တဲ့အထိပဲ”

“ဒီအဖြစ်တွေကို ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ခဲ့ရပါသလား ဘုရား”

“ဘယ်ဟုတ်လိမ့်မလဲကွယ်။ မှန်ကြီး တောင်ခြေကကျောင်းကို လှူဒါန်းစဉ်က ဘုန်းကြီးတို့ လူတောင်ဘယ်ဖြစ်ဦးမတုန်း၊ ရှေးဘုရင်များလက်ထက်က အဖြစ်ကိုး၊ တို့ရဲ့နောက်ဆုံးဘုရင် သီပေါမင်း လက်ထက်မှာဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကွဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မှန်ကြီးနဲ့ပုရပိုက်တွေ ဆရာတော်ကြီးလက်ထဲ ရောက်လာတာကရော ဘုရား”

“ပြောမယ်လေ ၊ အစဉ်အတိုင်းပြောမယ်။ ဘုန်းကြီးဟာ စာဝါသင်ကြားဖို့ မန္တလေးနေပြည်တော် ကိုရောက်တဲ့နှစ်ဟာ ၁၉၅၂ခုနှစ်၊ မြန်မာသက္ကရာဇ်အားဖြင့် ၁၃၁၄ခုနှစ်ပေါ့ကွယ်။ သက်တော်၂၀မှာ ရောက်ခဲ့တာပဲ”

“တင်ပါ့”

ဘုန်းတော်ကြီး၏အသက်မှာ ယခု ၇၁နှစ်ရှိပေပြီ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း၅၀ကအကြောင်းများ ပင်တည်း။

“ဘုန်းကြီးမန္တလေးရောက်တော့ မှန်ကြီးဟာခြောက်တယ်လို့ သိပ်နာမည်ထွက်နေလို့ ဂိုဒေါင် ထဲမှာ ထည့်သိမ်းထားပြီးတဲ့အချိန်ပဲ။ ဘုန်းကြီးလည်း မှန်ကြီးသတင်းကိုကြားတော့ လူကလည်း လူငယ် ဖြစ်တော့ကာ သိချင်တာနဲ့ ဂိုဒေါင်ထဲဝင်ပြီး မှန်ကြီးကို လေ့လာကြည့်ခဲ့သေးသကွဲ့”

“ဘာတွေတွေ့ရသလဲဘုရား”

“ဘာမှမတွေ့ရပါဘူးကွယ်။ အဲဒီတုန်းကသာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးဖြင့် ယခုအချိန်အထိ မှန်ထဲမှာ ဘာမှမမြင်မတွေ့ဖူးပါဘူးကွယ်”

“ဟင် ၊”

“ဘုန်းကြီးမန္တလေးမှာရှိနေစဉ် သိပ်ကိုထူးဆန်းတဲ့အဖြစ်အပျက် တစ်ခုဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်ကွဲ့။ ၊ ဖြစ် အပျက်ဟာ အတွင်းရေးကိုမသိသူများအဖို့ မဆန်းကြယ်ပေမယ့် ဘုန်းကြီးတို့အဖို့တော့ အတော်တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားခဲ့ရတာပဲကွယ်”

“ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးများလဲဘုရား”

“အဲဒီခေတ်ဟာ ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီခေတ်ကွဲ့။ အဲဒီတုန်းက အစိုးရအဖွဲ့ထဲမှာ ဦးတင်မောင်ညွန့် ပါခဲ့တယ်။ မောင်ရင်ကြားဖူးသလား”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ ကြားဖူးပါတယ်။ ဌာနကို တာဝန်ယူရသူပါဘုရား”

“မောင်ရင် ဗဟုသုတအတော်စုံသားပဲ။ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ အဲဒီတုန်းက အသက်၄၀ လောက်ရှိပေကွဲ့။ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ မန္တလေးသားပဲ။ ငယ်စဉ်က တောင်ခြေဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ပညာ သင်ဖူးတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကွဲ့”

“ဪ ၊”

“ဒီအဖြစ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ၁၉၅၂ခုနှစ်မှာတော့ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ လုပ်ရပ်အမှားတစ်ခုကြောင့် အရေးယူခြင်းခံနေရတယ်။ ဒါတွေတော့ မောင်ရင် သမိုင်းမှတ်တမ်းတွေပြန်ဖတ်ရင် တွေ့မှာပါ။ ဦးတင်

ဆောင်းလုလင်

မောင်ညွန့်ဟာ အကျယ်ချုပ်နဲ့နေရစဉ်ကာလမှာ မန္တလေးကို အလည်အပတ်ခေတ္တပြန်ခွင့်ကို အစိုးရထံမှာ တောင်းဆိုခဲ့တယ်ကွဲ့”

“တင်ပါ”

“မန္တလေးရောက်တဲ့အခါ သူငယ်စဉ်က ပညာသင်ကြားခဲ့တဲ့ တောင်ခြေကျောင်းကြီးဆီ လာခဲ့တယ်။ ကျောင်းရောက်တော့ကာ မှန်ကြီးရှိတဲ့ဂိုဒေါင်ထဲကို ဝင်သွားတော့တာပဲ။ ဒီလိုရှိတယ်ကွဲ့၊ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ ကျောင်းသားဘဝရှိစဉ်ကတည်းက ဒီမှန်ကြီးကို တော်တော်စွဲလမ်းဆိပ်ပဲ။ မှန်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး မှန်ကြီးကို အမြဲတမ်း ကြည့်ကြည့်နေတတ်သတဲ့လေ။ ဒီအခေါက်မတိုင်မီ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်ကလည်း မန္တလေးကိုအလည်လာတုန်းမှာ မှန်ကြီးကို အမှတ်တရဝင်ကြည့်ခဲ့သေးတယ်လို့ဆိုတယ်။ ခုလည်း မှန်ကြီးကိုကြည့်ချင်ပါတယ်ဆိုပြီး မှန်ထားတဲ့ဂိုဒေါင်ထဲကို တစ်ယောက်တည်းဝင်သွားခဲ့တယ်။ လက်အောက်ငယ်သားတွေကို ဘယ်သူမှ မလိုက်ပါစေခဲ့ဘူး”

“အဲသည်တုန်းက မှန်ကြီးကို သစ်စေးသုတ်ထားပြီးပြီလား ဘုရား”

“သစ်စေးသုတ်တာ မှန်ကြီး ဟောဒီရွာရောက်မှ ဘုန်းကြီးသဘောနဲ့သုတ်လိုက်တာပါ။ မန္တလေးမှာတုန်းက သစ်စေးသုတ်မထားဘူး။ လူတွေမကြည့်နိုင်အောင်သာ ဂိုဒေါင်ထဲထည့်သိမ်းထားခဲ့တာ”

“တင်ပါဘုရား”

“ဒီလိုနဲ့ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ မှန်ထားတဲ့ဂိုဒေါင်ထဲကို တစ်ယောက်တည်းဝင်သွားခဲ့တယ်။ မကြာပါဘူး။ ခဏလေးပါ။ ခဏလေးမှ တကယ့်ကို ခဏလေးရယ်။ အဲ . . . ဂိုဒေါင်ထဲကလည်း ပြန်ထွက်လာရော . . . သူဟာ တခြားလူတစ်ယောက်လို ပြောင်းလဲသွားတော့တာပဲကွဲ့”

“ခင်ဗျာ”

“ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ မှန်ထားတဲ့ဂိုဒေါင်ထဲကလည်း ထွက်လာရော၊ သူဟာ အခုမှ ခရီးတစ်ခု ကပြန်ရောက်တဲ့အကြောင်း၊ အဲသည် ခရီးစဉ်မှာ သူဟာ သုံးနှစ်ကြာနေခဲ့ကြောင်း ပြောခဲ့တယ်ကွဲ့။ အဲဒီနောက်တော့ သူဟာ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်အတွင်းလုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သူ့လုပ်ရပ်မဟုတ်ကြောင်းနဲ့ သူ့ကိုယ်စား တခြားလူတစ်ယောက်က ဟန်ဆောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ငြင်းခဲ့တယ်”

“ဘာကြောင့် အဲဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲဘုရား”

“ဦးတင်မောင်ညွန့်ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ရှူးသွပ်သွားတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ သတင်းစာတွေ၊ အတိုက်အခံပါတီတွေကတော့ အပြစ်လွှတ်အောင် ရှူးချင်ယောင်ဆောင်နေတယ်လို့ စွပ်စွဲခဲ့ကြတယ်။ တကယ်တော့ ဦးတင်မောင်ညွန့်ကို မှန်ကြီးက ပြုစားလိုက်တယ်ဆိုတာကို အတွင်းလူတွေဖြစ်တဲ့ ဘုန်းကြီးတို့လူစုပဲ သိကြတယ်ကွဲ့”

“မှန်ကြီးကပြုစားလိုက်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့။ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ မှန်ကြီးရှေ့က ပြန်လာလာချင်းမှာပဲ စိတ်တွေပြောင်းလဲပြီး သူဟာ ခရီးစဉ်တစ်ခုက အခုမှ ပြန်လာကြောင်း ပြောခဲ့တာကိုး။ တကယ်တော့ ဒါဟာ မှန်ကြီးရဲ့ ပယောဂကြောင့်ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်ကွယ်။ ဒီအကြောင်းတွေဟာ ဘုန်းကြီးတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာနေတဲ့လူတစ်စုသာ သိတဲ့ကိစ္စပေမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထုတ်ဖော်အသိမပေးခဲ့ဘူး။ လူ့ကိစ္စတွေမှာလည်း ဝင်မပတ်သက်ချင်တာနဲ့ မှန်ကြီးရဲ့ကဏ္ဍကို ထိန်ချန်ထားခဲ့ကြတယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးတင်မောင်ညွန့်ရဲ့ပြဿနာကို ဘယ်လိုဖြေရှင်းလိုက်ကြပါသလဲဘုရား”

“ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းခွင့်မကြုံလိုက်ရပါဘူးဒကာရယ်။ ဦးတင်မောင်ညွန့်ကိုယ်တိုင် သူ့ပြဿနာသူဝေခွဲမရဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေသွားတာပဲဒကာရေ”

“ဟာ . . .”

“ဒါနဲ့ပဲ ဘုန်းကြီးတို့ဟာ ဒီမှန်ကြီးကို ခွဲပစ်ပြီး အစဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းထိုင်ဘုန်းတော်ကြီးက သမားတော်ကြီး ရေစက်ချလှူခဲ့တဲ့အလှူပစ္စည်းကို မဖျက်ဆီးပါနဲ့ဆိုတာနဲ့ ဘုန်းကြီးတို့လည်း မှန်ကြီးကို ခွဲခွင့်မရခဲ့ဘူး”

“ဪ . . .”

“ကဲ . . . ဒီမှန်ကြီးကို ယူချင်စိတ်ရှိသေးရဲ့လား စာရေးဆရာ”

ကျွန်တော်က တွေဝေရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။
ဘုန်းကြီးပြောပြချက်များနှင့် ကျွန်တော်၏အတွေ့အကြုံများ ပေါင်းစပ်လိုက်သော် ဤမှန်ချပ်ကြီးသည် ဂန္ဓိရမှန်ချပ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း သိသာလှလေပြီ။
ကျွန်တော်က မှန်ကြီးကိုပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် ပျောက်မသွားသည်အပြင် . . . တိတိကျကျအဖြေကို ရယူလိုသောကြောင့် သုတေသနပြုလိုစိတ်များ ပို၍ပင် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

ဆောင်းလုလင်

“မှန်ကြီး ဒီကျောင်းကိုရောက်လာပုံနဲ့ သစ်စေးတွေသုတ်လိမ်းထားပုံကို မိန့်ကြားပါဦးဘုရား”

“ဘုန်းကြီးဟာ အဲဒီတုန်းက အသက်ကငယ်ငယ်၊ စူးစမ်းလေ့လာလိုတဲ့စိတ်ရှိတော့ အခု မောင်ရင်လိုပဲ၊ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးထံမှာ မှန်ကြီးကိုစွန့်ကြဲဖို့ တောင်းခံခဲ့မိတယ်ကွယ်”

“ဟင် .”

“ဘုန်းကြီးရဲ့ဥပဇာန်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဟာ ဘုန်းကြီးကို သမားတော်ကြီးဦးသံချိန်ရဲ့ပုရပိုက် ထဲက နည်းများအတိုင်း ဆေးပညာကို သင်ပေးနေဆဲကာလမို့ ဦးသံချိန်ရဲ့ပေစာပုရပိုက်များကော၊ မှန်ကြီး ကိုပါ ယူဆောင်သွားဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့တယ်ကွဲ့”

“ဪ .”

“ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးဟာ ရွာအရောက်မှန်ကြီးကို သယ်လာခဲ့တော့တာပဲ၊ ခုဆို နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် တောင် ရှိပြီပေါ့ကွယ်”

“ရွာရောက်တော့ရော မှန်ကြီးဟာ ထူးခြားပါသလားဘုရား”

“ထူးခြားတယ်၊ ထူးခြားတယ်ဆိုတာ တခြားလူတွေအတွက်တော့ ထူးခြားတယ်လို့ပြောတာ၊ ဘုန်းကြီးကတော့ ယနေ့အချိန်အထိ မှန်ကြီးဆီက ဘာမှ ခြောက်လှန့်တာ မြင်တာကြားတာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ တခြားလူတွေကတော့ မှန်ထဲက လူရိပ်တွေမြင်သတဲ့၊ မီးတွေမြင်သတဲ့၊ ဒီလိုနဲ့ . ဟိုလူက တစ်မျိုးမြင်၊ ဒီလူကတစ်မျိုးမြင်နဲ့ မှန်ကြီးသတင်းဟာ ရောက်စက မွေးနေတာပေါ့၊ ဘုန်းကြီးလည်း ဒီအတိုင်းကြာကြာထားရင် ခက်ရချေရဲ့ဆိုပြီးတော့ ဘယ်သူမှကြည့်လို့မရအောင် ယွန်းထည်မှာသုတ်တဲ့ သစ်စေးတွေသုတ်ပြီး မှန်ကြီးကို လူမြင်ကွင်းက ဖျောက်ပစ်လိုက်တော့တာပဲ ဒကာ”

“မှန်ကြီးအကြောင်းကို လေ့လာမှုကော ပြုခဲ့ပါသေးသလား ဘုရား”

“လေ့လာလိုစိတ် မရှိတော့ပါဘူးကွယ်၊ ကောင်းသောအကျိုးဆက်ကိုလည်း မမျှော်လင့်ပါဘူး၊ အမိပွယ်မဲ့တယ်လို့ စဉ်းစားမိတဲ့အတွက် မှန်ကြီးကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်တာပဲ၊ ကိုင်း . ဒကာ၊ မှန်ကြီး ရဲ့ ရာဇဝင်ကတော့ အဲဒီအတိုင်းရှိသကွဲ့၊ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့က သာသနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်လို့ ပေးဖို့ဝန်မလေးပါဘူး၊ သို့သော် . မှန်ကြီးဟာ ခိုက်တတ်သမို့ မယူစေချင်ဘူး၊ ငါ့လူရယ် . စဉ်းစားပါဦး”

ကျွန်တော်ကား ဘုန်းကြီးအကြောင်းစုံပြောပြမှပင် မှန်ကြီးအပေါ် ပို၍ပင် စိတ်ဝင်စားလာကာ ရယူလိုစိတ်များ တိုး၍လာလေ၏။

“စဉ်းစားဦး ဒကာ၊ စဉ်းစားဦး၊ စဉ်းစားဦး”

ကျွန်တော်သည် နောက်နှစ်ရက်တိုင်အောင် စဉ်းစားခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ပြောင်းလဲမသွားခဲ့ချေ။

ဘုန်းကြီးအနေနှင့်လည်း ကျွန်တော်၏ငွေတစ်သိန်းလှူထားသောအလှူကြောင့် မှန်ကြီးအား စွန့်ကြဲရန် ယတိပြတ်ငြင်းဆန်ဖို့ ခက်ခဲနေပုံရပေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် . ကျွန်တော်သည် မှန်ကြီးအား စွန့်ကြဲပါမည်အကြောင်းနှင့် ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းအဖြစ် အမှတ်တရသိမ်းဆည်းလိုခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ မှန်ကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ကျိန်စာများရှိခဲ့လျှင် လည်း ယခုကာလတွင် ပျက်ပျယ်လောက်ပြီထင်ကြောင်းများကို . တင်လျှောက်ကာ မှန်ကြီးကိုစွန့်ကြဲရန် မရမက တောင်းပန်ခဲ့လေသည်။

“အေးလေ . မောင်ရင်တို့က ခေတ်ပညာတတ်တွေပဲ၊ သဘောသာပဲ၊ မှန်ကြီးဟာ ဒကာ့ကို ဆိုးကျိုးတွေမပေးပါစေနဲ့လို့ပဲ ဘုန်းကြီးက ဆုတောင်းပါတယ်ကွယ်”

သို့ဖြင့် . ကျွန်တော်သည် မှော်ပညာရပ်များဖြင့် စီရင်ထားသည်ဟုယူဆရသော ဂမ္ဘီရဆန်သည် ပဉ္စလက်မှန်ကြီးအား ရန်ကုန်ရောက်သည်အထိ သယ်ဆောင်လာခဲ့လေတော့သတည်း။

“အားပါးပါး . နည်းတဲ့ဟာကြီးမဟုတ်ပါလား၊ အဲဒါကြီးက ဘာကြီးလဲ ကိုမြင့်မြတ်”

ကျွန်တော်ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ပထမဆုံးရောက်ရှိလာသူမှာ ကျွန်တော်၏ထုတ်ဝေသူ ကိုဝင်းသန့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ကိုဝင်းသန့်က ကျွန်တော်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်းဖုန်းဆက်လိုက်၍ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရွာမှသယ်လာခဲ့သော တစ်ခုတည်းသောပစ္စည်းဖြစ်၍ ကြီးမားလေးလံဆုံး သောပစ္စည်းလည်းဖြစ်သည် မှန်ကြီးကို နေရာချနေချိန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် မှန်ကြီးကို လှည်းတစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်းဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲသယ်ခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်ရောက်၍ ကားဂိတ်မှ အိမ်ဆီသို့ သယ်ဆောင်ရာတွင်ပင် အတော်ခက်ခဲစွာသယ်ခဲ့ရပေသည်။ မှန်ကြီးသည် ရှိမည်ဟုထင်ရသည်အလေးချိန်ထက် ပိုမိုလေးလံနေပေသည်။ ကူလီများ၊ ကားသမား

ဆောင်းလုလင်

များပင် အံ့ဩယူရလောက်အောင် လေးလံလှပေ၏။ လက်တွေ့အလေးချိန်သည် ဤမှန်မျိုးဆယ်ချပ် စာလောက်ပင် လေးလံနေပေ၏။

မှန်ကြီးကား ခက်ခဲလေးလံစွာနှင့်ပင် ရန်ကုန်မှကျွန်တော်၏ အိမ်ခန်းထဲအထိ ရောက်ရှိလာ ပေပြီ။

တစ်ခုစီတံသက်သာရာရာစရာကား မှန်ကြီးကို ကြမ်းတမ်းသောလမ်းတလျှောက် သယ်ဆောင် လာခဲ့သော်လည်း မကွဲမအက် အကောင်းပကတိအတိုင်းရှိနေခြင်းပင်။

မှန်ချပ်ကြီးကို အိမ်ပေါ်ရောက်အောင် လမ်းထိပ်မှကူလီကုလား သုံးယောက်ကိုခေါ်၍ ဝိုင်းတင် လိုက်ကြရ၏။

ကျွန်တော်က မှန်ကြီးကို မည်သည့်နေရာတွင် ချထားရမည်ကို စဉ်းစားနေဆဲ ကိုဝင်းသန့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ကိုဝင်းသန့်က ကြီးမားသောမှန်ချပ်ကြီးကိုအမြင်တွင် အံ့ဩစွာမေးလိုက်သည်။ သူ သည် မှန်သားပြင်ပေါ်မှသစ်စေးများကြောင့် ဤချပ်ပြားကြီးကို မှန်ကြီးတစ်ချပ်မှန်း မသိသေးပေ။

“ဒါဟာ ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးတစ်ချပ်ပါ ကိုဝင်းသန့်”

“မှန် .”

ကိုဝင်းသန့်က မှန်ကြီးကို အနီးကပ်ကာ ကိုင်ကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“မှန်ကြီးပါ ကိုဝင်းသန့်ရဲ့၊ သစ်စေးတွေသုတ်ထားလို့ မှန်သားကို မမြင်ရတာပါ”

“ဘာစိတ်ကူးနဲ့သယ်လာခဲ့တာလဲ ကိုမြင့်မြတ်၊ ဝယ်လာခဲ့တာလား ဟင်”

“ကျွန်တော်တည်းခိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ဘုန်းကြီးက စွန့်လိုက်တာပါ ကိုဝင်းသန့်၊ ဝယ် လာတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတစ်ခုအနေနဲ့ သိမ်းဆည်းထားချင်ရုံ သက်သက်ပါ”

ကျွန်တော်က မှန်ကြီးအကြောင်းကိုမပြောသေးပဲ လျှို့ဝှက်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ပင် လေ့လာပြီးမှ မှန်ကြီး၏ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းပုံများကို စာဖတ်ပရိသတ်များပါသိနိုင်ရန် ဖော်ထုတ် ရေးသားရပါတော့မည်။

“ဒါကြီးကို ဘယ်နားမှာထားသင့်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနေတာဗျ၊ လုပ်ပါဦး ကိုဝင်းသန့်၊ အကြံ ပေးပါဦး”

“ခင်ဗျားစာရေးစားပွဲနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထားပါလားဗျ”

ကိုဝင်းသန့်က သူ့စိတ်ကူးကိုပြောပြသည်။

ကျွန်တော်နေသည့်အခန်းမှာ ရှည်မျောမျောပုံစံရှိသောအခန်းတစ်ခန်းဖြစ်ပေသည်။ တိုက်ကြီး တစ်လုံးအား အခန်းများကန့်၍ ငှားစားသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်တွင် ကျွန်တော်က အခန်းတစ်ခန်း ငှားနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်နေသည့်အပေါ်ထပ်တွင် အခန်းသုံးခန်းဖြစ်အောင် ကန့်ထားရာ တစ်ခန်းစီသည် ၁၀ပေ-ပေ၃ဝစီ ကျယ်ဝန်းပေ၏။ ရှေ့နောက်ရှည်လျားသောအခန်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ နောက်ဖေးလှေကားမှ ပတ်၍တက်ရသည်။ အခန်းထဲသို့ အခန်း၏နောက်ဖက်မှ ဝင်ရောက်ရသည်။ အိမ်သာ၊ ရေချိုးခန်းကို ဘုံပိုင်အဖြစ် အသုံးပြုရပြီး အခန်းမှာ လူနေရုံသက်သက်ဖြစ်သည်။ ချက်ပြုတ် စားသောက်၍ မရပါ။ ကျွန်တော်လိုလူပျိုလူလွတ်တစ်ယောက်အတွက် ကျယ်ဝန်းသောအခန်းကြီး တစ်ခန်းဖြစ်ပါသည်။

အိမ်နောက်ဖက်မှ ပတ်ဝင်ရသောအိမ်ဖြစ်၍ အခန်းထဲဝင်ချင်း ဧည့်ခန်းသဖွယ် ဆက်တီ တစ်စုံချထားရာ ဧည့်ခန်းသည် အိမ်၏နောက်ဖက်၌ ရောက်နေပေသည်။ ဧည့်ခန်းပြီးလျှင် ကျွန်တော် စာရေးစာဖတ်လုပ်သည့်စားပွဲရှိသည်။

စာရေးစားပွဲကိုလွန်သွားမှ ကျွန်တော်အိပ်သောအိပ်ခန်းဖြစ်ပေသည်။ အိပ်ခန်းသည် လမ်းမ ဖက်သို့ရောက်နေကာ အိမ်ရှေ့လမ်းမကို မြင်နေရပေသည်။

တစ်ယောက်တည်းနေသောအခန်းမို့ အခန်းရှည်ကြီးမှာ ဒိုးယိုပေါက်ဖြစ်ပြီး အကာအရံများကို ကာရံထားခြင်းမရှိပါ။

ကျွန်တော်က လမ်းမကိုမျက်နှာမူထားသောထိပ်ဖက်တွင် ကုတင်ကိုချကာ ကုတင်နှင့်ယှဉ်လျက် အလတ်စားဘီရိုရှိပေသည်။ ကုတင်ခြေရင်းမှာ စာရေးစားပွဲကိုထားသည်။ စာရေးစားပွဲနှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်နံရံမှာ ဘာမျှမရှိပဲ လပ်နေပေ၏။ ကိုဝင်းသန့်က ထိုကွက်လပ်တွင် မှန်ကြီးကိုထောင်ထားရန် အကြံပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုဝင်းသန့်ပေးသည့်အကြံမှာ သင့်လျော်သလိုရှိ၍ ကျွန်တော်က ထိုအတိုင်းထားရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ကူပြီမ၊ ပေတော့ ကိုဝင်းသန့်ရေ”

ဆောင်းလုလင်

“ဟိုက် ၊ ခရီးပြန်လက်ဆောင်ရမယ်မှတ်လို့ ဝင်လာတာ၊ မှန်ဟင်းခါးစားရပြီဗျို့၊ ကိုယ့် စကားနဲ့ကိုယ် ထိတော့တာပဲ”

ကိုဝင်းသန့်က ရယ်မောကာ မှန်ကြီးကိုမရန်အတွက် အပေါ်အကျိုကိုချွတ်လိုက်သည်။

“ပေါ့ပေါ့လေးလို့ မထင်နဲ့နော် ကိုဝင်းသန့်၊ မှန်က အလေးကြီးဗျ”

“အမလေး ၊ ရပါတယ်ဗျာ”

မှန်ကြီးအကြောင်းမသိသေးသောကိုဝင်းသန့်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင်ပြောကာ မှန်ကိုတစ်ဖက်မှ မရန်ပြင်လေသည်။

တကယ်မလိုက်သောအခါ မှန်သည် ကျွန်တော်ပြောသလို ထင်သည်ထက် အဆမတန် လေးနေပေ၏။ အတွေ့အကြုံရှိပြီးဖြစ်သော ကျွန်တော်အဖို့ မထူးဆန်းသော်လည်း ကိုဝင်းသန့်က အံ့ဩ သွားလေသည်။

“လေးလှချည်လားဗျ၊ ဘယ်ဟာက လေးနေတာလဲ၊ သစ်သားကလည်း ရိုးရိုးကျွန်းသားပါ”

ကိုဝင်းသန့်က မှန်ကြီးကိုလှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း အံ့ဩနေပေသည်။

မှန်ဘောင်ထိပ်မှ အလှူရှင်စာတန်းကို ကိုဝင်းသန့်တွေ့သွားသည်။

“ဒီစာတန်းသာ အမှန်ဆိုရင် မှန်ကြီးဟာ တကယ်ဂန္ထဝင်ပဲ ကိုမြင့်မြတ်ရ”

“အဲဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် မရအရတောင်းလာတာပေါ့ ကိုဝင်းသန့်ရ”

ကျွန်တော်တို့က မှန်ကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ်မရန် အားထုတ်နေဆဲတွင် အခန်းထဲသို့ ဒုတိယ မြောက်ဧည့်သည်ရောက်လာလေသည်။

ကျွန်တော်အခန်းအား နေ့စဉ်လာ၍ ရှင်းလင်းပေးနေသော ဦးမြသိန်းဆိုသည်အတိုင်းကြီးဖြစ်သည်။ ဦးမြသိန်းသည် ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးရင်း အခန်းထဲဝင်လာ၏။

“အဟွတ် ၊ အဟွတ် ၊ ဆရာပြန်ရောက်လာပြီကိုး၊ အဟွတ် ၊ အဟွတ် ၊ ”

“ပြန်ရောက်ပါပြီဦးမြသိန်းရေ၊ ခင်ဗျားမလဲ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်နဲ့ပါပဲလား ဦးမြသိန်းရ၊ ကျွန်တော်ဝယ်ပေးတဲ့ဆေး မသောက်ဘူးလား”

“အဟွတ် ၊ အဟွတ် ၊ သောက်တာပါပဲဆရာ၊ သက်သာလိုက် ပြန်ဖြစ်လိုက်ပဲဗျာ၊ အဟွတ် ၊ အဟွတ်”

ဦးမြသိန်းမှာ ပန်းနာရင်ကြပ်ဒေဒနာသည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုသနားပြီး အိမ်သန့်ရှင်း ရေးတာဝန်များပေးကာ ကြည့်ရှုထားကြခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဤအိမ်ကြီးမှအခန်းအားလုံးကို ဦးမြသိန်းက နေ့စဉ် လှည်းကျင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးသည်။ လစာကို အခန်းငှားသူများက ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် သင့်တင့် သလို ပေးကြပါ၏။

ကိုယ်ဦးလေးအရွယ်မို့ ကျွန်တော်က လိုအပ်သောဆေးဝါးများ ဝယ်ပေးကာ ကုသိုလ်ပြု လေ့ရှိသည်။

သို့သော် ၊ ဦးမြသိန်းသည် ရောဂါရှိလျှက်နှင့် အရက်သောက်သည်ကိုမလျော့။ ပန်းနာရောဂါ နှင့်အရက်ကလည်း မတည့်။ အရက်ကို ဖြတ်မည်ပုံလည်း မပေါ်ပေ။ လူကြီးမှာ မုဆိုးဖိုကြီးဖြစ်၍ သား တစ်ယောက်တည်းရှိကာ အိမ်ထောင်သည်သား၏အိမ်တွင် မှီခိုနေရရှာခြင်းဖြစ်သည်။ ဘူတာဝယ် လေးတစ်ခု၏ ဝန်ထမ်းတန်းလျားတွင်နေသော ဦးမြသိန်းကို ကားကြုံ၍ မကြာမကြာ လိုက်ပို့ဖူးသည်။

“ကျွန်တော်နေရထိုင်ရတာ မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲဆရာရယ်၊ သိပ်ဆင်းရဲပါတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်အပန်းဖြေစရာဆိုလို့ အရက်သာ ရှိတော့တာပါ၊ သေမှသာ သေစေတော့၊ အရက်ကိုတော့ မဖြတ် တော့ပါဘူးဆရာရယ်”

ဦးမြသိန်းက ထိုသို့ပြောဖူးသည်။ ယခုလည်း ဦးမြသိန်းထံမှ အရက်နံ့များ ရနေပေသည်။

“စောစောစီးစီး မူးနေပြီလားဦးမြသိန်း၊ အလုပ်လုပ်နိုင်သေးရဲ့လား”

“ဟာ ၊ ဆရာကလည်း၊ ဘယ်လောက်မူးမူး ကျွန်တော့် အလုပ်ကို ဘယ်တုန်းကပျက်ကွက် ခဲ့ဖူးလို့တုန်း၊ ဆရာခရီးထွက်နေပေမယ့် နှစ်ရက်တစ်ခါ အခန်းထဲဝင်ပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပါတယ်ဆရာ”

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ အခန်းလည်း သန့်ရှင်းနေတာပဲ၊ အခုဟာက ဟောဒီမှန်ကြီးကို မ၊မလို့ဗျ၊ ခင်ဗျားကူနိုင်သေးရဲ့လား မေးတာ”

“အလို ၊ ဒါ ၊ မှန်ကြီးလား၊ ဘယ်နေရာရွေ့မလဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော်လုပ်ပါ့မယ်၊ ဆရာ တို့ဖယ်ပါ”

ဦးမြသိန်းစကားကြောင့် ကိုဝင်းသန့်က ရယ်လိုက်သည်။

“ကိုယ့်ဆရာ ၊ မှန်ကြီး ဘယ်လောက်လေးတယ်ဆိုတာ မကြည့်ဦး၊ သုံးယောက်တောင် မနည်းမ၊ရမှာဗျ”

ဆောင်းလုလင်

ဦးမြသိန်းက မယုံသေးပဲ မှန်ကြီးကို မကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ သစ်သားနဲ့မှန်ချပ်နဲ့တင်ဟာကို လေးလှချည်လား”

“ကဲကဲတစ်ယောက်တည်းမ၊ ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့တော့၊ ဝိုင်းတွန်းကြမယ်ဗျို့၊ ချာပြီး တဖြည်းဖြည်းတွန်းရင် နံရံဖက်ရောက်သွားမှာပါ”

ကျွန်တော်တို့က မှန်ကြီးကို မ၊ ရွှေရန် မကြိုးစားတော့ပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကြိတ်၍လှည့်ကာ၊ လှည့်ကာနှင့် ချာ၍ တွန်းလာလိုက်သည်။

မှန်ထားရန်ရည်ရွယ်ထားသော စားရေးစားပွဲနှင့်တည့်တည့် နေရာအရောက်တွင် မှန်ကို နံရံ၌ ထောင်ထားလိုက်နိုင်၏။

မှန်မှာ တည့်တည့်ထောင်ထားရန် ဒေါက်တိုင်များမပါ၍ နံရံကိုမှီကာ ခပ်စောင်းစောင်းပင် ထောင်ထားလိုက်ရလေသည်။

“ဂျိုး .”

ကိုဝင်းသန့်က မောမောနှင့် သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။

“မှန်လို့သာဆိုတယ်၊ ဘယ်လိုကြီးလဲဆရာရဲ့၊ တစ်ပြင်လုံး အနီရောင်တွေချယ်လို့ပါလား”

ဦးမြသိန်းက မှန်ချပ်ကြီးကိုကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ သစ်စေးတွေသုတ်ထားတာ ဦးမြသိန်း၊ ခင်ဗျားတာဝန်က အဲဒီသစ်စေးတွေကို ကုန်အောင် ဓာတ်ဆီနဲ့ဖျက်ပေးဖို့ပဲ၊ ခဏနေရင် ကားထဲကဓာတ်ဆီ ထုတ်ပေးမယ်၊ ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ထိုင်ဖျက်ပေးတော့ ဦးမြသိန်းရေ .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

“ဘယ်လိုလဲကိုမြင့်မြတ်၊ ခရီးထွက်တာ စာရေးဖို့အတွက် ကုန်ကြမ်းအဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

ကိုဝင်းသန့်က သူလာရင်းကိစ္စကို အခုမှပင် မေးနိုင်တော့၏။

“ပြေပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ အင်းဝခေတ်အထောက်အထားတွေ တော်တော်များများရခဲ့တယ်၊ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းတွေရော၊ စစ်အသုံးအဆောင်တချို့ရောပေါ့၊ အားလုံးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူခဲ့တယ် ကိုဝင်းသန့်”

“ဒါဆို စာမူကို ဘယ်တော့လောက် အပ်နိုင်မလဲ ကိုမြင့်မြတ်”

“ထုတ်ဝေသူကြီးရေ . စာမူအပ်ဖို့ သိပ်နားမပူနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေးရေးချင်တာ၊ နောက်လကုန် ရရင် အဆင်ပြေရော မဟုတ်လားဗျ”

“နောက်လကုန်တော့ ဝေးပါတယ်ကိုမြင့်မြတ်ရယ်၊ ခင်ဗျား အရင်စာအုပ်ထွက်ထားတာ သုံးလရှိပြီဆိုတော့ ပရိသတ်နဲ့အဆက်ပြတ်သွားမှာစိုးလို့ပါ၊ ဒုတိယပတ်လောက်တော့ လုပ်ဗျာ”

“ကဲ . ကဲ . ကျွန်တော်ကြိုးစားကြည့်ပါမယ်၊ လောလောဆယ် ခင်ဗျားတိုက်ကထုတ်မယ့် စာအုပ်တစ်အုပ်နောက်ကျောမှာ ကြော်ငြာထည့်ထားနဲ့ဗျာ”

ကိုဝင်းသန့်က ကျွန်တော်ခရီးထွက်နေစဉ် ကျွန်တော့်နာမည်ဖြင့်ရောက်နေသော မိတ်ဆက်စာ၊ အကြံပေးစာများကို ပေးထားခဲ့ကာ နှုတ်ဆက်၍ပြန်သွားလေသည်။

ကိုဝင်းသန့်သည် နေမဝင်စာပေအမည်ဖြင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်ကာ လုံးချင်းစာအုပ်များထုတ်ဝေနေသည့် ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်အား မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သည့် စာပေသမားစိတ်ဓာတ်ရှိသော ထုတ်ဝေသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။

သူနှင့်ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်တက်စဉ်ကပင် သိကျွမ်းခဲ့သူများဖြစ်ကာ . တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်းတွင် အတူလှုပ်ရှားခဲ့သူများဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ထက် အသက်လေးနှစ်ပိုကြီးသော်လည်း အတန်းမှာမူ တစ်တန်းသာပိုကြီးပါသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလုပ်ရတာ ပျော်စရာကောင်းသည်ဆိုကာ တစ်တန်း နှစ်နှစ် တက်ခဲ့သော ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။

ကိုဝင်းသန့်တည်ထောင်ခဲ့သော နေမဝင်စာပေသည် အောင်မြင်ခဲ့ပါ၏။ သူထုတ်ဝေသော စာအုပ်များသည် စာအပေအရ အဆင့်အတန်းမနိမ့်သလို စီးပွားရေးအရလည်း အကျိုးအမြတ်ရခဲ့ပေသည်။ ကျွန်တော့်အား စာရေးဆရာမြင့်မြတ်တာရာဖြစ်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့ရာ ယခု အုပ်ရေနှစ်ဆယ်ကျော်ထွက်ပြီးသည်အထိ လက်တွဲနေဆဲဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆက်၍လည်း ကျွန်တော်၏စာအုပ်များမှာ နေမဝင် စာပေမှသာ ထွက်ရှိသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဝင်းသန့်ပြန်သွားသည်အခါ ကျွန်တော်က ကားထဲမှ ဓာတ်ဆီ အနည်းငယ်ထုတ်ယူကာ ဦးမြသိန်းကို ပေးလိုက်သည်။

ဦးမြသိန်းက ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည်တွင် ဓာတ်ဆီများထည့်၍ မှန်ကြီးကိုပွတ်တိုက်လေတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ညလုံးကားစီးလာရ၍ အနားယူရန် လိုအပ်နေရာ ရေမိုးချိုးပြီးနောက် ခေတ္တအိပ်စက်ရန်ပြင်ဆင်လေသည်။

“ကဲ ဦးမြသိန်း၊ ဒါကြီးကို ပြီးအောင်လုပ်ထားနှင့်ပေတော့၊ ကျွန်တော် ခဏမှိန်းလိုက်ဦးမယ်၊ အိပ်ရာနီးမှ ထမင်းသွားစားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ အေးအေးဆေးဆေးအိပ်ပါ၊ ဆရာမနီးခင် ပြီးစေရပါမယ်ဆရာ”

အိပ်ရာမှ ကျွန်တော်နိုးသည်အချိန်တွင် မှန်ကြီးသည် သစ်စေးများလုံးဝရှင်းလင်းသွားပြီး ကြည်လင်တောက်ပစွာရှိနေပြီကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

အိပ်ရာမှနိုးနိုးချင်း ခုတင်ခြေရင်းဖက်တွင် ချထားသောမှန်ကြီးကို တန်း၍မြင်လိုက်ရရာ ကျွန်တော်မှာ မျက်လုံးများပင် မှားသွားသလား ထင်မိပေ၏။ မှန်ကြီးသည် နေ့အလင်းရောင်ထဲဝယ် ဝင်း၍တောက်ပနေသည်။

ဦးမြသိန်းက ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်ကာ ဆေးလိပ်သောက်နေရင်းမှ ကျွန်တော်ကိုပြုံးကာကြည့်နေသည်။

“ဘယ်နှယ်လဲဆရာ၊ သဘောကျရဲ့လား၊ ဓာတ်ဆီနဲ့ပွတ်လိုက်တာနဲ့ ပြောင်လက်သွားတာပဲ ဆရာရဲ့”

ကျွန်တော်က ကုတင်ပေါ်မှထကာ မှန်ကြီးရှေ့သို့သွားကြည့်လိုက်သည်။ မှန်ကြီးထဲ၌ ကျွန်တော်၏တစ်ကိုယ်လုံးပုံရိပ်သည် ထင်ရှားစွာပေါ်နေလေသည်။ မှန်ထဲတွင်ထင်နေသောပုံရိပ်ယောင်များသည် ပြင်ပကအတိုင်း ကြည့်၍ထင်ရှားနေပေသည်။

“သိပ်ကောင်းတဲ့မှန်သားကြီးပဲဆရာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ဒါလောက် ကောင်းတဲ့မှန်ကြီး မမြင်ဖူးဘူး၊ ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးနော်”

“ဟုတ်တယ်ဦးမြသိန်း၊ ကဲ ကဲ ဦးမြသိန်းလည်း ပင်ပန်းသွားပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ နေ့လည်စာ ထမင်းသွားစားကြစို့ဗျာ”

ထိုနေ့က ကျွန်တော်သည် ဦးမြသိန်းနှင့်အတူ ဆိုင်တွင် ထမင်းစားကာ ဦးမြသိန်းကို သူ့အိမ်အရောက် လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

ဦးမြသိန်းသည် ထမင်းကို ဟုတ်တိပတ်တိမစားခဲ့ချေ။ အရက်တစ်ပိုင်းမှာကာ အရက်ကိုသာ ဖိမ်ခံသောက်နေသည်။ ထမင်းကို စားတယ်ဆိုရုံပဲ စားခဲ့လေသည်။ ဆေးလိပ်ကိုလည်း သောက်သေးသည်။

သည်လူကြီးသည် ဤပုံအတိုင်းဆိုပါက သက်ဆိုးမှ ရှည်ပါလေမည်လားမသိ။

ဦးမြသိန်းကို ဝင်ပို့အပြီးတွင် ရွာမှရိုက်လာသောဓာတ်ပုံများ ကူးရန်အတွက် ဖလင်လိပ်များကို ဓာတ်ပုံဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်၍အပ်လိုက်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်၍ စာရေးရန်ပြင်ဆင်နေစဉ် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းနိပ်သံ မြည်လာလေသည်။

ကျွန်တော်က တံခါးကိုထဖွင့်ပေးလိုက်သည်အခါ ကျွန်တော်ချစ်သူ နွေဦးခင်ကို တံခါးဝတွင် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟော နွေ”

“မောင် ကြည့်စမ်း၊ ပြန်ရောက်တာ နွေ့ကိုအကြောင်း မကြားဘူး၊ လမ်းမှာ ကိုဝင်းသန့်ကြီးနဲ့တွေ့လို့ သိလာတာ”

“မောင်က နွေ့အံ့ဩသွားအောင် ညနေကျမှ အိမ်ကိုလာ မလို့ နွေ့ရဲ့”

နွေ့ဦးခင်က အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“ဟင် မှန်ကြီးပါလား၊ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ကြီး၊ ကောင်းလှ ချည်လားမောင်”

နွေ့သည် မှန်ကြီးကိုမြင်သွားကာ စိတ်ဝင်တစားဖြင့် မှန်ကြီး ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

“ဟယ် ကြည့်စမ်း၊ မှန်ကြီးက ကြည်နေတာပဲနော်၊ နည်းနည်းလေးမှ တွန့်တာ ခွက်တာမျိုး

ဆောင်းလုလင်

မရှိဘူး”

နွေက မှန်ရှေ့တွင် တစ်ကိုယ်လုံးကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ မှန်ကြီးကို သဘောကျနေလေသည်။

“ဒီမှန်ကြီးက မောင်ဝယ်လာတာလား မောင်”

နွေသည် မှန်ကြီးကို သေချာလေ့လာကြည့်နေရာ မှန်ကြီးဘောင်ထိပ်မှ စာသားများကို မြင် သွားလေသည်။

“ဟင် . နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးတစ်ပါး လှူထားတဲ့ မှန်ကြီးပဲ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းပေါ့၊ မောင်ဘယ်လိုရလာတာလဲဟင်”

ကျွန်တော်က တည်းခိုသည်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ဘုန်းကြီးထံတွင် တောင်းခံလာကြောင်း ရှင်းပြ လိုက်သည်။

“နွေ့ဖို့ ဘာလက်ဆောင်ပါလဲမောင်”

ကျွန်တော်က သားရေအိတ်ထဲမှထုတ်ရသေးသော သနပ်ခါးတုံးများကို နွေ့အတွက် ထုတ် ပေးလိုက်သည်။

“မောင်သွားတဲ့ဒေသက ခေါင်ပြီး အစစအရာရာ ရှားပါးတယ် နွေ့ သနပ်ခါးတုံးတွေကို မောင် လမ်းကဝင်ဝယ်လာခဲ့တာ”

နွေက သနပ်ခါးတုံးများကို နမ်းကြည့်နေသည်။

“သနပ်ခါးတုံးထက် ပေးတဲ့လူရဲ့စေတနာက ပိုမွှေးပါတယ် နွေ့ရယ်၊ ပေးတဲ့လူကိုလည်း နမ်း ကြည့်ပါဦး”

“ကြည့်စမ်း . သွား .”

နွေက ရှက်ရှက်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က နွေ့ကိုယ်လုံးလေးကိုဆွဲယူကာ ရင်ခွင်ထဲသို့ သွင်းထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ချစ်သူနှစ်ယောက်၏ပုံရိပ်သည် မှန်ထဲ၌ထင်ရှားစွာပေါ်နေလေ၏။

ကျွန်တော်သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရကာ နွေ့ကိုဖက်ထားရာမှ လွတ်ပေးလိုက်သည်။ မှန်ထဲ မှမိန်းကလေးသည် ကျွန်တော်တို့အဖြစ်ကို မြင်နေလိမ့်မည်ဟာ စဉ်းစားမိကာ စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်သွား မိသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

မှန်ထဲမှမိန်းကလေးသည် ရန်ကုန်ထိအောင် မှန်ထဲမှာ ပါလာလေမလား။ မှန်ကြီးကို ကျွန်တော် လေ့လာရပေဦးမည်။ လေ့လာမည်ဆိုသော်လည်း မှန်ထဲမှမိန်းကလေးကိုယ်တိုင်က ကိုယ်ထင်ပြမှသာ ကျွန်တော်သည် သူမကို တွေ့နိုင်ပေမည်။ မှန်ကြီးကို မှန်သားတစ်ပြင်လုံးမြင်သာအောင် တိုက်ချွတ် ဆေးကြောပြီးဖြစ်၍ သည်တစ်ခါတော့ မိန်းကလေး၏ပုံရိပ်ကို . တစ်ကိုယ်လုံးထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်လိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်မိပေသည်။

“မောင် . ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲဟင်”

မှန်ကြီးကိုကြည့်ရင်း တွေဝေသွားသော ကျွန်တော့်ကို နွေက မေးလိုက်သည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးနွေ့၊ အခုရေးမယ့်ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကို စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဒါများ . နွေ့ကိုပြောပြလေ၊ နွေ့ ကူစဉ်းစားပေးမယ်”

ကျွန်တော်က ရယ်လိုက်သည်။

တကယ်တော့ . နွေ့သည် ကျွန်တော်ရေးသည်ဇာတ်လမ်းများအတွက် ကူညီပြီးစဉ်းစားပေးနေ ကျဖြစ်ပါသည်။ ဇာတ်ကောင်နာမည်ပေးတာကို နွေက သိပ်ကျွမ်းကျင်သည်။ ဇာတ်နှင့် စရိုက်နှင့် လိုက်ဖက်မည်နာမည်မျိုးကိုပေးတတ်သည်။ နာမည်ပေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မိန်းကလေးများကယောကျ်ား လေးများထက် တော်လေသလား မသိ။

တစ်ခါတစ်ရံ . နွေက ဇာတ်လမ်းထဲတွင်ထည့်ရေးမည့် ဇာတ်ကွက်များအတွက် အကြံဉာဏ် ပေးတတ်သေးသည်။ ကိုယ်တိုင် ဝတ္ထုရေးတတ်သော်လည်း စိတ်ကူးယဉ်သည်နေရာမှာတော့ နွေက သာလေသည်။ နွေ့အကြံပေးသည်ဇာတ်ကွက်အချို့ကို ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများတွင် ထည့်ရေးလေ့ရှိရာ ဇာတ်မှာ ပို၍သွက်ကာ ပို၍ကြွတက်လာတတ်လေ၏။

“မောင်ရေးမယ့်ဝတ္ထုက အင်းဝခေတ်နောက်ခံ ရာဇဝင်ဝတ္ထု နွေ့ရဲ့”

“ဟုတ်လား . ဒါဆို . အင်းဝခေတ်နာမည်တွေ နွေ့ရှာပေးမယ်လေ”

နွေ့သည် တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်မှ ဝန်ထမ်းတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုအတွက် ကိုးကားရန် လိုအပ်သောစာအုပ်စာတမ်းများကို စာကြည့်တိုက်မှ ရှာဖွေငှားရမ်းဖတ်ရှုရင်း နွေ့နှင့်ဆုံ ဆည်းခဲခြင်းဖြစ်ပါသည်။ နွေ့ဦးခင်မှာ စာပေဝါသနာအိုးမလေးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်နှင့်မဆုံခင်ကတည်းက ကျွန်တော့်ဝတ္ထုများကို ဖတ်ဖူးနေသူဖြစ်သည်။

ဆောင်းလုလင်

ကျွန်တော်တို့ချစ်သူသက်တမ်းမှာ သုံးနှစ်ပင်ကျော်လာခဲ့ပါပြီ။

“ဒါနဲ့ နွေ ဒီနေ့ရုံးမတက်ဘူးလား၊ မောင် ရုံးကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ဟော ဆရာကြီး၊ ခရီးတွေထွက်ပြီး ကြောင်နေပြန်ပြီ၊ ဒီနေ့ စနေနေ့ရင့်၊ စနေနေ့ .”

“ဟင် ဪ ဟုတ်လား ဟုတ်သားပဲ”

ပြက္ခဒိန်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်မှ သည်နေ့စနေနေ့ဖြစ်နေတာကို သိရတော့သည်။

“မောင်သွားခဲ့တဲ့ အညာကရွာကလေးက မြန်မာသိပ်ဆန်တယ် နွေရဲ့၊ ကလေးတွေ ကျောင်း ပိတ်ရက်ကို ဥပုသ်နေ့သတ်မှတ်ထားတာ၊ မောင်လည်း ရွာမှာ ဆယ်ရက်လောက်နေလိုက်တာနဲ့ ကြောင် သွားတယ်၊ ကဲ ဒါဖြင့် မောင်တို့ တစ်နေရာရာ သွားလည်ရအောင်နွေ၊ မောင်ရေး မယ့်ဝတ္ထုအကြောင်း နွေ့ကိုပြောပြမယ်”

နွေနှင့် တစ်နေ့ကုန်လျှောက်လည်လိုက်သည်မှာ ညနေစောင်းသွားခဲ့သည်။ နွေ့အိမ်ကိုလိုက်ပို့ ပေးပြီး ကျွန်တော်အိမ်ပြန်ရောက်ချိန် တွင် ည(၇)နာရီရှိပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရွာတွင်ရှိလာသောဓာတ်ပုံများကို ဝင်ရွေးခဲ့ရာ ဓာတ်ပုံများကိုပြန်ကြည့်ရင်း ဝတ္ထုရေးရန် စွာနစ်နစ်စားနေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် မည်မျှကြာအောင် တွေးနေမိသည် မသိ။ နောက်ကျောဖက်ဆီမှ တစ်စုံတစ် ယောက် လာ၍ရပ်သယောင် ခံစားလိုက်ရမှ သတိဝင်လာမိလေသည်။ စိတ်ထဲက တစ်စုံတစ်ယောက် သည် ကျွန်တော်ကြည့်နေသောဓာတ်ပုံများကို ကျွန်တော်နောက်ကျောဖက်မှ ရပ်ကာ ကျွန်တော်ပုခုံးကို ကျော်၍ လှမ်းကြည့်နေသည်ဟု ခံစားနေရပေသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ ဆတ်ကနဲလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာမှမရှိပါ။ ဘယ်သူမှမရှိပါ။

ကျွန်တော်၏နောက်ကျောတည်တည်တွင် ရွာမှယူလာသော ရှေးဟောင်းမှန်ချပ်ကြီးသာ ရှိပါ သည်။

မှန်ချပ်ကြီးထဲတွင် စာရေးစားပွဲမှ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သော ကျွန်တော်ပုံရိပ်သာ ထင်ဟပ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်က မှန်ကြီးရှိရာသို့ ထသွားလိုက်သည်။

မှန်သားပြင်က ပကတိ ကြည်လင်နေပေ၏။

မှန်ထဲတွင် ကျွန်တော်၏ပုံရိပ်နှင့်အတူ အခန်းတွင်းမှပစ္စည်းများ၊ ပရိဘောဂများ ထင်ဟပ် နေသည်။ မှန်ထဲမှမိန်းမပျိုသည် မှန်နှင့်အတူ ပါလာပါသလား။ သူမသည် ကျွန်တော်ကို မှန်ထဲမှနေ၍ နှုတ်ဆက်ဦးမှာလား။

မှန်ကြီးကား ယခုအချိန်တွင်တော့ ပကတိ ရိုးရိုးမှန်ပြင်ကြီးတစ်ခုသဖွယ် ရှိနေပေသည်။

မှန်ကြီးသည် ထူးခြားမှုများ ပြုမပြုတော့ စောင့်ကြည့်ရပါဦးမည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုညက .ည(၂)နာရီအထိ စာထိုင်ရေးကာ (၂)နာရီကျော်မှ အိပ်ရာဝင်ဖြစ် လေသည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျနေစဉ် .အသံတစ်သံကြောင့် လန့်နိုးသွားမိ၏။ ကျွန်တော်က အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော်၏စာရေးစားပွဲရှေ့တွင် မတ်တပ်ရပ်နေလေသည်။ ယောကျ်ား တစ်ယောက်သည် စာရေးစားပွဲရှေ့တွင်ရပ်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိသည်။ တစ်ခန်းလုံး မီးများ မှိတ်ထားသောကြောင့် သဲကွဲစွာမမြင်ရချေ။ လူတစ်ယောက် စားပွဲဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်နေသည့် သဏ္ဍာန်ကိုတော့ ကောင်းစွာမြင်နေရပေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကုတင်ကိုလက်ဖြင့်ထောက်ကာ ရုတ်တရက် ထလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏လျှပ်ရှားမှုကြောင့် ထိုလူသည် ကျွန်တော်နိုးလာကြောင်းသိသွားကာ နောက်သို့ ချာကနဲလှည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် .မှန်ကြီးရှိရာသို့ လျင်မြန်စွာလျှောက်သွားပြီး မှန်ထဲဝင်၍ ပျောက်ကွယ်သွား လေသည်။

ကျွန်တော် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားမိသည်။

ကျွန်တော်သည် ကြောက်လန့်မိသည် မှန်သော်လည်း . သိချင်စိတ်က ပို၍ပြင်းပြနေသည်မို့

ဆောင်းလုလင်

အိပ်ရာမှအလျင်အမြန်ထကာ အခန်းမီးခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်၏။

မီးချောင်းရောင် ထိန်လင်းသွားသည်အခါ အခန်းသည် ဘာမျှမထူးခြားသည်သဖွယ် တိတ်ဆိတ် နေပေ၏။

အခုနက ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသည်မြင်ကွင်းသည် အမှန်တကယ်လား၊ ယောင်မှား၍မြင်ခြင်း လား။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာတော့ လူတစ်ယောက်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရသည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိပေ သည်။

ကျွန်တော်က ကုတင်ပေါ်မှထခဲ့ကာ မှန်ကြီးအား စစ်ဆေးကြည့်လေသည်။ မှန်ကြီးမှာလည်း ပကတိအတိုင်း ဘာမျှမပြောင်းလဲပါချေ။ မှန်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသူမှာ မည်သူလဲ။ ယခင် က ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ဖူးသော မှန်ထဲမှမြင်ကွင်းမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ပုံရိပ်သာဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏သဏ္ဍာန်ကိုပါ ထပ်၍မြင်ရပြန်လေပြီ။

ထိုအရိပ်သဏ္ဍာန်များသည် မှန်ထဲတွင်ခိုအောင်နေသော ဝိညာဉ်ကောင်တွေများ ဖြစ်လေ သလား။ စိတ်ချောက်ခြားအောင် တမင်ဖန်တီးစီရင်ထားခြင်းလား။ ပထမမိန်းကလေးနှင့် ယခုမြင်လိုက် ရသော ယောက်ျားသဏ္ဍာန်မှာ မည်သို့ဆက်စပ်မှုရှိပါသလဲ။

ကျွန်တော်က စာရေးစားပွဲပေါ်မှ ရေးလက်စာမူနှင့် ချထားခဲ့သောဓာတ်ပုံများကို ပြန်၍ စိစစ်ကြည့်မိပြန်သည်။

ဝတ္ထုစာမူမှာ ယနေ့မှစရေးသောစာမူဖြစ်၍ ၁၂မျက်နှာသာ ရေး၍ပြီးပါသေးသည်။ ကျွန်တော် သည် စာရေးသည်အခါ လျှောက်လွှာစာရွက်ဖြင့် ရေးလေ့ရှိသည်။ ဗလာစာအုပ်ဖြင့်မရေးပါ။ လျှောက်လွှာ စာရွက်ဖြင့်ရေးသည်အခါ ကျန်ရစ်သောအချက်အလက်များ၊ နောက်မှ စိတ်ကူးရသောအကြောင်းအရာ များကို ဖြည့်ရန်လွယ်ကူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ရေးပြီးသမျှစာရွက်များကို စာမျက်နှာနံပါတ် တပ်ထားလေ့ရှိပါ၏။ ဤစာမူကို ရေးလက်စမို့ တစ်ရွက်ရေးပြီးတိုင်း ရေးပြီးသည်စာရွက်ကို မှောက်၍ထားခဲ့သည်။ ရေးပြီးသမျှ တစ်ရွက် ချင်းကိုမှောက်၍ တစ်ရွက်ပေါ်တစ်ရွက် တင်သွားသည်။ စာမျက်နှာအစဉ်အတိုင်း ပြန်၍ထပ်စရာမလိုပဲ လွယ်ကူစေရန်ဖြစ်ပါသည်။

ရေးပြီးသည့်၁၂မျက်နှာကို မှောက်ရက်အတိုင်းထားခဲ့ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့တာကို ကျွန်တော်အသေ အချာမှတ်မိသည်။

ယခုမှ ရေးလက်စကျွန်တော်စာမူ၁၂ရွက်သည် စာမျက်နှာအစဉ်အတိုင်း စီလျက် ပက်လက်လှန် ထပ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသော အရိပ်သဏ္ဍာန်ရှင်သည် စာမူကို ယူ၍ဖတ် ကြည့်ခဲ့တာ သေချာပါ၏။ မီးထွန်းမထားသောအမှောင်ထဲဝယ် သူ မည်သို့ ဖတ်ပါလိမ့်။

ဓာတ်ပုံများသည်လည်း စားပွဲပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် မအိပ်မီ ဓာတ်ပုံများကြည့်နေစဉ်က ကျွန်တော့် နောက်ကျောဖက်မှ လူတစ် ယောက်ရပ်၍ ဓာတ်ပုံများကို ကျော်ကြည့်နေသယောင်ခံစားခဲ့ရသည်ကိုလည်းကောင်း၊ မှန်ထဲသို့ဝင် သွားသော ယောက်ျားသဏ္ဍာန်ကိုလည်းကောင်း ပြန်၍တွေးတောကြည့်နေမိသည်။ အဖြစ်အပျက်နှစ်ခုမှာ မှန်ကြီးနှင့် ဆက်စပ်နေပေပြီ။

မှန်ကြီးကို ကျွန်တော်က သေချာပြန်ကြည့်မိပြန်၏။ မှန်ထဲမှ ကျွန်တော့်ပုံရိပ်ကသာ ကျွန်တော့် ကိုပြန်ကြည့်နေသည်နှင့် ဆုံရလေသည်။

ယခုမှ မှန်ကြီးသည် သာမန်ကြေးမုံချပ်တစ်ခုသဖွယ် ငြိမ်သက်နေပေ၏

ထို့နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ကျွန်တော့်အတွက် နေရထိုင်ရသည်မှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ခံစား ၍လာခဲ့ရလေ၏။

အခန်းထဲ၌ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ပဲ အခြားလူတစ်ဦးပါ ရှိနေသယောင်ယောင် ထင်မြင်လာမိသည်။

ကျွန်တော်စာရေးနေလျှင် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဘေးမှရပ်ကြည့်နေသယောင်ထင်မြင်ရကာ ကျွန်တော်အိပ်ပျော်နေသည့်အချိန်များ၌ လူတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲ၌ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်ဟု ထင်မြင်မိပေသည်။ သက်သေအထောက်အထား အကောင်အထည်တော့ မပြနိုင်ပါ။

ကျွန်တော်အပြင်ထွက်လျှင် ထိုလူသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူပါလာကာ ကားထဲအထိလိုက်ပါ လာသည်ဟု ယူဆရပေ၏။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲ၌ စနောင့်စနင်းဖြစ်နေမိသည်။ စိတ်အထင်မြင့် စိတ္တဖြစ် နေသလားတော့ မသိပါ။

ကျွန်တော်သည် ထိုအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှတော့ ဖွင့်မပြောဖြစ်သေး။ ဖွင့်ပြောလျှင် မှန်ကြီး

ဆောင်းလုလင်

အကြောင်းပါပြောရတော့မည်မို့ မပြောရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မှန်ကြီးအကြောင်းကို ကျွန်တော်နည်း ကျွန်တော်ဟန်ဖြင့် စုံစမ်းချင်ပါသေးသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်တော့်နောက်သို့ကပ်ပါနေသော အရိပ်သဏ္ဍာန်သည် လူကိုတော့ ဥပါဒ်မပေးနိုင်ဟု ယူဆမိပေ၏။

ကျွန်တော်တို့စာရေးဆရာများသည် လူ့ခြေတိတ်သည် ညအချိန်များတွင် စာရေးလေ့ရှိရာ ညဉ့်နက်သည်အထိ စာထိုင်ရေးရခြင်းကြောင့် မနက်ဆိုလျှင် နေမြင့်မှ အိပ်ရာမှ နိုးနေကျဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ နေ့လည်၁၂နာရီလောက်မှ အိပ်ရာက ထဖြစ်၏။ သာမန်လူများလို စားချိန်အိပ်ချိန် မမှန်လှပေ။

ယခုတလော ကျွန်တော်သည် ရေးလက်စ အင်းဝခေတ်နောက်ခံ လုံးချင်းဝတ္ထုကြီးကို အာရုံ နှစ်၍ရေးနေရသည်အတွက် အပြင်သို့ သိပ်မထွက်ဖြစ်ပေ။ နွေ့ဆီကိုပင် အရောက်နည်းနေရပေ၏။

ကျွန်တော့်အခန်းကို ရှင်းပေးရန်အတွက် ဦးမြသိန်းကတော့ နေ့စဉ်ရောက်လာလေသည်။ ဦးမြ သိန်းသည် ကျွန်တော်အိပ်ရာမှမနီးသေးလျှင် အခြားအခန်းများကို သန့်ရှင်းရေးအရင်လုပ်ပေးကာ စောင့် နေတတ်သည်။ ကျွန်တော်အိပ်ရာမှနီးသည်ကိုတွေ့မှ တံခါးခေါက်၍ ဝင်လာတတ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ထွက်ပြီးသား ကျွန်တော့် လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အား ပြန်ရှာရာ ရှာ၍မတွေ့ပဲဖြစ်နေ၏။ ထိုတစ်အုပ်သာ မဟုတ်ပဲ စာအုပ်သုံးအုပ်ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို သတိထားမိ လိုက်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ထွက်ပြီးသည့်လုံးချင်းဝတ္ထုများကို ညော်ခန်းတွင် မှန်ဘီရိုကလေးနှင့် သပ်သပ် ထည့်ကာ စီ၍ပြထားပါ၏။ ကျွန်တော့်ထွက်ပြီးသမျှ လုံးချင်း၂၂အုပ်ရှိရာ စာအုပ်များကို မျက်နှာဖုံးပါ မြင်သာစေရန် အပြန်လိုက်ထောင်၍ မှန်ဘီရိုကလေးထဲ စီထည့်ထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ထိုစာအုပ်များမှာ မှတ်တမ်းအဖြစ်ထားသောစာအုပ်များဖြစ်၍ မည်သူ့ကိုမျှ ငှားရန်မရည်ရွယ်ပါ။

ဘီရိုကလေးမှာ အထပ်ငါးထပ်ပါပြီး တစ်ထပ်လျှင် လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်အုပ် ထောင်၍ထားလောက် ရုံအကျယ်ဖြင့် သီးခြားမှာယူထားသော ဘီရိုမျိုးဖြစ်ပါသည်။ တစ်ထပ်လျှင် လုံးချင်းစာအုပ်ဆယ်အုပ်ကို အပြန်လိုက်စီ၍ ထည့်ထားနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ထွက်ပြီးသမျှစာအုပ်မှာ ၂၂အုပ်သာရှိသေးသည်မို့ ဘီရို၏အပေါ်ဆုံးထပ်နှစ်ထပ် တွင် စာအုပ်များအပြည့်နှင့် တတိယထပ်တွင် စာအုပ်နှစ်အုပ်သာ ရှိပါသေးသည်။ ကျန်အထပ်များမှာ ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ရှစ်အုပ်မြောက်လုံးချင်းစာအုပ်ကို ပြန်ကြည့်ရန် ဘီရိုထဲမှထုတ်ယူ မည်အပြုတွင် ဘီရိုအပေါ်ဆုံးထပ်တွင် စာအုပ်သုံးအုပ် နေရာလပ်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်တော်ရှာသောစာအုပ်နှင့်တကွ ကျန်နှစ်အုပ်ပျောက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ခရီးမှပြန်အလာတုန်းက စာအုပ်များအားလုံး စေ့မစေ့ ကျွန်တော်စစ်ဆေးပြီးဖြစ်သည်။ စာအုပ် သုံးအုပ်ကို မည်သူယူသနည်း။

ယခုတလော ကျွန်တော့်အခန်းကို ညော်သည်လည်း မလာချေ။ ကျွန်တော်လည်း အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်က စာအုပ်သုံးအုပ်ပျောက်ဆုံးနေသည်အကြောင်းကို နေ့စဉ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်သော ဦးမြသိန်းကိုသာ မေးရပါတော့၏။

“ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန်ဆရာရယ် ကျွန်တော်မှစာကောင်းကောင်း မတတ်တာ၊ ကိုယ့်လက်မှတ်ကိုယ်ထိုး တတ်အောင်တောင် မနည်းလေ့ကျင့်ထားရတာပါ။ ဆရာစာအုပ်ထူကြီးတွေ ကျွန်တော်မဖတ်နိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်မယူပါဘူးဆရာ၊ ကျိန်ဆို ကျိန်ရဲပါတယ်၊ ကျွန်တော်မယူပါဘူးဆရာရယ်”

“ကျိန်စရာမလိုပါဘူးဗျာ၊ ဦးမြသိန်းမယူဘူးဆိုလည်း ပြီးတာပဲ”

စာအုပ်သုံးအုပ်သည် မည်သို့မည်ပုံ ထူးဆန်းစွာပျောက်ဆုံး သွားပါသလဲ။

ထို့ထက်ပို၍ထူးဆန်းသည်မှာ ပျောက်ဆုံးနေသောစာအုပ် သုံးအုပ်ကို နောက်နှစ်ရက်အကြာ တွင် ဘီရိုထဲ၌ နဂိုထားသည်အတိုင်း နေရာမပျက် ပြန်၍တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ စာအုပ်ကို ယူသွားသူက နေရာတကျပြန်၍ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင်

အခြားသောစာအုပ်နှစ်အုပ်မှာ ဘီရိုထဲမှ ပျောက်ဆုံးနေပြန်ပါ၏။

ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ဘီရိုကို သတိထား၍စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရာ ပျောက်ဆုံးနေသောစာအုပ်များ နေရာတကျပြန်ရောက်လိုက်၊ နောက်ထပ်၍ စာအုပ် တစ်အုပ်စ၊ နှစ်အုပ်စ လျော့သွားလိုက်နှင့် ပုံမှန်ဖြစ် နေသည်ကို တွေ့ရပါ၏။

ဆောင်းလုလင်

နောက်ဆုံးတော့ ထိုအဖြစ်သည် ကျွန်တော့်အဖို့ ရိုးသွားသလိုပင် ဖြစ်သွားတော့၏။
ကျွန်တော်လည်း ရေးနေသည်စာမူမှာ အဆုံးသတ်လုပြီမို့ အခြားသောကိစ္စများကို အာရုံ
မထားနိုင်ပဲ ရေးလက်စဝတ္ထုကိုသာ ဆက်၍ လက်စသပ်နေလိုက်တော့သည်။

ကျွန်တော်၏လုံးချင်းဝတ္ထုကြီးသည် ခရီးထွက်ရာမှပြန်လာပြီး ၁၅-ရက်အကြာ၌ ရေးသားပြီးစီး
သွားလေသည်။ အင်းဝခေတ်နောက်ခံ ရာဇဝင်လုံးချင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ်တော့ ရေးပြီးသွားပြန်ပေပြီ။

စာအုပ်အဆုံးသတ်လိုက်သည်နှင့် စိတ်မှာလွတ်လပ်ပေါ့ပါး သွားခဲ့လေ၏။ စာအုပ်တစ်အုပ်
အောင်မြင်စွာအဆုံးသတ်နိုင်သည်အခါတိုင်း ခံစားရသည်ခံစားချက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က နာရီကိုကြည့်လိုက်သည်အခါ ညဉ့်တစ်နာရီကျော်ပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် လုံးချင်းဝတ္ထုကို အစအဆုံးပြန်ဖတ်ကာပြင် သင့်သည်နေရာပြင်၊ ဖြည့်သင့်
သည်နေရာဖြည့် လုပ်နေလိုက်သည်။

စာမူကို အားလုံးအချောကိုင်ပြီးစီးသည်အချိန်တွင် သုံးနာရီ ထိုးချေပြီ။

ကျွန်တော်က စာရေးစားပွဲမှထရင်း အညောင်းဆန့်လိုက်သည်။

အညောင်းပြေစေရန် ကိုယ်ကို ဟိုဖက်သည်ဖက်လှည့်၍ ခါးချိုးလိုက်သည်အခါ နောက်ဖက်မှ
မှန်သားပြင်ကို ရိပ်ကနဲတွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော်သည် မှန်ထဲမှာမြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့်
မှင်သက်မိသွားလေသည်။

မှန်ရှေ့သို့ တည်တည်လှည့်ကာ မှန်ထဲကိုကြည့်လိုက်၏။

မှန်ထဲတွင်

အခန်းတစ်ခန်း၏ပုံရိပ်ပေါ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် မှန်ရှေ့တွင်တည်တည်ရပ်နေသော်လည်း
ကျွန်တော်ပုံရိပ်သည် မှန်ထဲ၌ထင် မလာပါ။ မှန်ထဲ၌ ဘာမှမရှိသော ဟာလာဟင်းလင်းအခန်းတစ်ခု၏
အသွင်ကို မြင်နေရသည်။

အခန်းသည် သစ်သားများ အတန်းလိုက်ရှိ၍ ဖွဲ့စည်းထားကာ လေးထောင့်တိတိကျကျ
ပုံစံဖြစ်ပေသည်။ အခန်း၏နောက်ဖက်တည်တည်တွင် အပြင်ဖက်သို့ထွက်သော တံခါးပေါက်တစ်ခုကို
တွေ့ရပေ၏။ ထိုတံခါးပေါက်၌ တံခါးရွက်မပါချေ။ တံခါးပေါက်၏နောက်ဖက်မှာမူ မှောင်နေ၍ ဘာကို
မျှမမြင်ရချေ။

ကျွန်တော်က မှောင်ထဲတွင် ပုံရိပ်ထင်နေသောအခန်းကို အံ့ဩစွာစိုက်ကြည့်နေမိသည်။
ထိုအခန်းသည် ဘယ်ကအခန်းတစ်ခုလဲ။ မှန်ထဲတွင် တကယ်ရှိနေသောအခန်းလား။ အခန်းထဲ၌
ပရိဘောဂနှင့် အခြားပစ္စည်း တစ်ခုမျှရှိမနေပေ။ မည်သည့်သက်ရှိတစ်စုံတစ်ရာကိုမျှလည်း မတွေ့ရချေ။

ကျွန်တော်သည် မှန်ထဲတွင်မြင်နေရသော အခန်းရှုခင်းကို ကျွန်တော်မျက်စိလှည့်စားခြင်း
ဟုတ်၊ မဟုတ် သေချာစေရန် ရှေ့သို့ တိုးသွားလိုက်သည်။

မှန်သားပြင်သည် ကြည်လင်နေရာ ရှေ့၌ မှန်သားခံမနေသယောင်ပင် ထင်ရလေ၏။ ထို
အခန်းထဲသို့ တိုးလျှိုပေါက်တိုးဝင်၍ သွားလို့ရမည်ဟုပင် ထင်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မှန်သားပြင် ရှိမှရှိသေးရဲ့လား သေချာစေ ရန် မှန်သားနေရာကို
လက်နှင့်ထိလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏လက်နှင့် မှန်သားပြင်ထိလိုက်သည်နှင့် တပြိုင်တည်းမှာပင် မှန်ထဲမှာပေါ်နေသော
အခန်းပုံရိပ်သည် ဖြတ်ကနဲ ပျောက်သွားလေသည်။

နဂိုမှန်သားပြင်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားကာ မှန်ကိုလက်နှင့်ထိနေသော ကျွန်တော်ပုံရိပ်သည် မှန်ထဲ
၌ ပေါ်လာလေ၏။

မှန်ကြီးကား ကျွန်တော့်ကို ထပ်၍လှည့်စားပြန်လေပြီ။

ရွာမှာရှိစဉ်က တွေ့ခဲ့ရသော မှန်ထဲမှမိန်းမပျိုကိုမူ ယခုထိ ထပ်မတွေ့ရသေး။ မှန်ထဲတွင်
အပြင်မှရှုခင်းမဟုတ်သော မြင်ကွင်းတစ်ရပ် ထင်ဟပ်လာခြင်းမှာ ယခုအကြိမ်မှာ ပထမအကြိမ်ဖြစ်လေ
သည်။

ကျွန်တော်သည် မှန်ထဲမှာမြင်လိုက်ရသော တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်လှသည့် အခန်းတစ်ခန်း
မြင်ကွင်းကို ယခုအထိ မျက်စိထဲ၌ စွဲ၍ မြင်ယောင်နေသေးသည်။

မှန်ကြီးကို စောင့်ကြည့်ရပေဦးမည်။

အချိန်မှာ အတော်ညဉ့်နက်နေပြီမို့ ကျွန်တော်သည် မီးများမှိုတ်ကာ အိပ်စက်လိုက်လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

နောက်တစ်နေ့မနက်၌ မနက်၁၀နာရီခွဲအချိန်တွင် ကျွန်တော် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့လေသည်။
ကြည်ကြည်လင်လင်ပင် နိုးလာခဲ့၏။

ဦးမြသိန်းက အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် အခန်းရှေ့၌ စောင့်နေလေသည်။ ကျွန်တော်က
ဦးမြသိန်းကို တံခါးဖွင့်ပေးပြီး သူ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေချိန်၌ ရေမိုးချိုးလိုက်သည်။

ထို့နောက် အခန်းကိုသော့ခတ်ကာ ရေးပြီးသည်စာမူကို ပိုက်၍ ကျွန်တော်ထုတ်ဝေသူ
ကိုဝင်းသန့်ရှိရာ နေမဝင်စာအုပ်တိုက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ကိုဝင်းသန့်က ကျွန်တော့်ထံမှစာမူကို ရလိုက်သည့်အခါ အတော်ပင်ဝမ်းသာသွားလေသည်။ သူ
ရက်ချိန်းပေးထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်စာမူအပ်နိုင်သည့်အတွက် စိတ်ကြေနှပ်နေပေ၏။

“မောင်ရင့်ပရိသတ်က စာတစ်အုပ်နဲ့တစ်အုပ်ကြား အချိန် တော်တော်ဟာသွားလို့ မေးလှပြီ
ကိုမြင့်မြတ်ရဲ့၊ အမှာစာတွေလည်း လာလှပြီ၊ စာမူပြီးတာအတော်ပါပဲ၊ ကဲ လောလောဆယ်တော့
စာမူပြီးတဲ့အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ တစ်နေရာရာသွားကြစို့ ကိုယ့်လူ”

“ထမင်းသွားစားကြစို့လေ”

“ထမင်းနဲ့ပြီးမလားကိုယ့်လူရဲ့၊ စာမူစောစောအပ်နိုင်လို့ မောင်ရင့်ကို ကိုယ်ကပြုစုပါ့မယ်၊
ဘီယာဆိုင်ကို ချီတက်ကြစို့”

“ဘီယာဆိုင်ထိုင်ဖို့က စောပါသေးတယ်ကိုဝင်းသန့်၊ ကျွန်တော် နွေ့ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ချင်သေးတယ်၊
နွေ့နဲ့လည်း အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ ရတာကြာပြီ”

“ဒါဆို ဘယ်လိုချိန်းမလဲ”

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ နွေ့ ရုံးဆင်းမှာစောင့်ခေါ်ခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားလည်း အလုပ်သိမ်းချိန် အံ့ကိုက်ပေါ့၊
မကောင်းဘူးလား”

“သဘောပါပဲဗျာ”

နွေ့ ရုံးဆင်းချိန်တွင် နွေ့ရုံးရှေ့၌ ကျွန်တော်သွားကြိုနေကာ ကိုဝင်းသန့်နှင့်ချိန်းထားသည့်
စားသောက်ဆိုင်သို့ ခေါ်လာခဲ့လိုက်သည်။

ဆိုင်တွင် ကိုဝင်းသန့်နှင့် သူ့ဇနီး မခင်ဆက်ရီပါ ရောက်နေ နှင့်နေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲစာရေးဆရာရဲ့၊ ဘက်ဆဲလားစာရေးဆရာကြီးလည်းဖြစ်နေပြီ၊ ခုထိ နွေ့နဲ့ လက်
မထပ်ကြသေးဘူးလား”

မခင်ဆက်ရီက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို နောက်ရင်းမေးလိုက်သည်။

“နာမည်ကြီးလေ လက်ထပ်ဖို့နောက်ဆုတ်လေ ဖြစ်နေပလား မသိပါဘူး မခင်ဆက်ရီရယ်၊
မောင်က နွေ့ကို လက်ထပ်ဖို့ ခုထိ စကား မစသေးဘူးလေ၊ သူပရိသတ်ကောင်မလေးတွေဆီက
မိတ်ဆက်စာတွေ မလာမှာစိုးလို့ အိမ်ထောင်မပြုရဲဘူး ထင်ပါရဲ့”

“အိုကွယ် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို သူက စမပြောတော့ နွေ့ကပဲ စပြောလိုက်ပေါ့ကွဲ့”

“ခင်ဗျားတို့ကလည်းဗျာ၊ လာပင့်ပေးနေပြန်ပြီ၊ ကျွန်တော်က မေမေတရားစခန်းကထွက်လာမှ
မေမေ့ကိုပြောပြီး နွေ့ကို လူကြီးစုံရာနဲ့ တောင်းရမ်းမလို့ပါ၊ အဲဒီကျတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း ကျွန်တော့်
ဖက်က လူကြီးတွေအနေနဲ့ လိုက်ရမှာပေါ့”

“မသိပါဘူးကွယ်၊ လူကြိုက်အများဆုံးစာရေးဆရာကြီးဖြစ်နေတော့ တို့နွေ့ဦးခင်လေး ကျန်ရစ်
ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ”

“ဟာ စာရေးဆရာဆိုတာ ရုပ်ပြစားတဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသားလိုမှမဟုတ်ပဲဗျာ၊ ဘာဆိုလို့လဲ”

ကိုဝင်းသန့်နှင့်မခင်ဆက်ရီက ကျွန်တော်နှင့်နွေ့တို့ လက်မထပ်ကြသေးခြင်းကို နောက်နေကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့သည် ဘီယာသောက်ရင်း၊ စားကြသောက်ကြရင်း ရယ်စရာမောစရာ အရည်
မရအဖတ်မရစကားတွေ ပြောကြရင်းဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တွင် နှစ်နာရီခန့်ကြာသွားလေသည်။

ဆိုင်မှပြန်ထွက်လာတော့ ည(၈)နာရီထိုးနေပြီ။

လမ်းတွင် ကျွန်တော်က နွေ့ကို လက်ထပ်ဖို့စကားကို ပြောဖြစ်ခဲ့၏။

“မေမေ တရားစခန်းကထွက်လာရင် မေမေ့ကို မောင် သွားခေါ်လိုက်မယ် နွေ့၊ မောင်တို့
လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ပြောကြဆိုကြတာပေါ့”

ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်မှမဟုတ်။ နယ်မှဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်တွင်တက္ကသိုလ်တက်ရင်းမှ
စာပေနယ်သို့ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ စာရေးခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သောကြောင့် ရန်ကုန်တွင် အခြေချနေဖြစ်

ဆောင်းလုလင်

ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ဖခင်မှာ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ မိခင်ကြီးသည် တစ်ဦးတည်း သောသားကျွန်တော့်ကို လက်လွှတ်ရချိန်၌ တရားထိုင်ခြင်း၊ တရားစခန်းဝင်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်လွန် လျှက်ရှိလေသည်။

သည်တစ်ခါ . မေမေတရားစခန်းမှထွက်လျှင် နွေနှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စအတွက် သွားခေါ်ရ ပေမည်။

ကျွန်တော်က ရှေ့ရေးအစီအစဉ်ကို နွေနှင့်အတူစိတ်ကူးယဉ်ရင်း ပျော်နေမိသည်။

နွေကို သူ့အိမ်သို့ ပြန်ပို့ထားခဲ့ပြီး အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော်သည် သောက်ထားသော ဘီယာအရှိန်ဖြင့် အူမြူးနေခဲ့ပါသည်။

ထိုအခေါက်ကား . နွေ့ကို ကျွန်တော် နောက်ဆုံးမြင်တွေ့ခဲ့သောအခေါက်ပင်ဖြစ်လေသည်။

နွေနှင့်ခွဲခွာခဲ့သည့် ထိုညနေတွင်ပင် ကျွန်တော့်ဘဝကို ပြောင်းလဲသွားစေသောအဖြစ်ဆိုးကြီး နှင့် တိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရန်ကုန်အထိ မရအရ သယ်ယူလာခဲ့သော ပဉ္စလက်မှန်ချပ်ကြီးကပင် ကျွန်တော့်အား ဒုက္ခပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဘီယာသောက်ခဲ့သော်လည်း အများကြီး မဟုတ်ပါ။ အရက်သောက်လေ့ သောက်ထလည်း ကျွန်တော့်မှာ မရှိချေ။ ကိုဝင်းသန်းနှင့်တွဲဖက်ညီစေရန် လူမှုရေးအရသောက်ခဲ့သည်မှာ ဘီယာနှစ်ခွက်မျှသာဖြစ်ပါသည်။

မူးလည်း မူးမနေပါ။

အိမ်ပြန်အရောက်တွင် အခန်းတံခါးကို သော့ဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

မီးဖွင့်မထား၍ တစ်ခန်းလုံးမှောင်နေလေသည်။

ကျွန်တော်က မီးခလုတ်ကို လက်ဖြင့်စမ်းကာ ဖွင့်လိုက်သည်။

တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်သွားသည်နှင့်အတူ မှန်ကြီးဆီသို့ အလိုလို လှမ်းမိရက်သားဖြစ်ကာ မှန်ရှေ့ သို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

မှန်ထဲတွင် .

မနေ့ညက ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသောအခန်း၏ရှုခင်းမှာ ထပ်မံထင်ဟပ်နေပြန်လေ၏။ မှန်ကြီးသည် မှန်မဟုတ်တော့ပြန်ချေ။ မှန်သာဆိုပါက ၎င်းရှေ့တွင်ရပ်နေသော ကျွန်တော်၏ပုံရိပ်ကို ကျွန်တော် ပြန် ၍မြင်ရပေမည်။ ယခုကား ကျွန်တော့်ရှေ့မှထိုအရာသည် အခန်းဆောင်တစ်ခု၏မြင်ကွင်းကို သရုပ်ဖော် ပြနေသော ပန်းချီကားတစ်ချပ်အသွင် ဆောင်နေပြန်သည်။

၎င်းပန်းချီကားထဲတွင် သစ်သားများဖြင့်ကာရံထားသော အခန်းတစ်ခန်းကို မြင်နေရသည်။

ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အခန်း၏နောက်ဖက်တံခါးပေါက်ဆီမှ မိန်းမတစ်ယောက်ထွက်လာ သည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုအမျိုးသမီးကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်တော်မှတ်မိလိုက်ပါ၏။ သူမကား . ရွာတွင်ရှိစဉ်က မှန်ကြီး၏ သစ်စေးများပါးနေသော နေရာကွက်ကွက်ကလေးမှ မျက်နှာဖော်၍ ကိုယ်ထင်ပြခဲ့သော မိန်းကလေး ပင်တည်း။

သူမ၏ လှပသောမျက်နှာလေးကို ကျွန်တော်မှတ်မိသည်။ ထိုစဉ်က သူမသည် လက်တစ်ဝါးစာ မှန်ကွက်ကလေးအတွင်းမှ မျက်နှာဖော်၍ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ရာ သူမ၏မျက်နှာကိုသာ ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရပါသည်။

ယခုမူ . အခန်းနောက်မှ လှမ်းလာနေသော သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကျွန်တော်မြင်နေရလေပြီ။ သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို မြင်လိုက်ရမှပင် သူမဆင်ယင်ထားသောအဆင်အယင်များကိုလည်း အံ့ဩစွာတွေ့ လိုက်ရပါလေ၏။

သူမသည် ခါးထောင်အင်္ကျီ၊ ထိုင်မသိမ်းထမိတို့ကို ဆင်မြန်းထားကာ . ခေါင်းကိုလည်း ဆံထုံးမြင့်မြင့်ထုံးဖွဲ့ထားပါ၏။ သူမ၏အသွင်သည် ဇာတ်တော်ထဲမှ မင်းသမီးတစ်ပါးအသွင် ဖြစ်နေလေ သည်။

သူမသည် ကျွန်တော်ရှိရာသို့ လှမ်းလာလျက်ရှိသည်။ သူမက ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြလျက်ရှိ ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

မှန်ကြီးထဲတွင် ပေါ်ထင်လာသော အရိပ်သဏ္ဍာန်များ၊ ထိုသဏ္ဍာန်များကလည်း ရုပ်သေများ မဟုတ်။ လျှပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

ဆောင်းလုလင်

“ကျန်းမာတော်မူပါစ အမောင်”

အလို ကျွန်တော်သည် လန့်၍ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ် လိုက်မိလေ၏။ မှန်ထဲမှမိန်းမပျိုသည် အသံထွက်၍လည်း စကားပြော နိုင်ပါကလား။

မိန်းမပျိုကား တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာလိုက်သည်မှာ ကျွန်တော်နှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာလောက် သို့ပင် ရောက်နေပေပြီ။

ထိုအချိန်တွင် ကြား၌ခံထားသောမှန်သားကို ရှိသည်ဟုပင် မထင်ရတော့ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် နောက်ဖက်တံခါးပေါက်ဆီမှ လူတစ်ယောက် ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရပြန်လေသည်။ ထိုယောက်ျားပျိုကား ကျွန်တော်နှင့် အသက်အရွယ်အတူတူနဲ့ဖြစ်ကာ သူသည် သျှောင်ထုံးကို သပ်ရပ်ကျစ်လစ်စွာထုံးဖွဲ့ထားပြီး တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် ပိုးသားအင်္ကျီပြောင်နှင့် ရှေးနန်းတွင်း ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများနှင့်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုလုလင်သည် နှာတံပေါ်၍ လေးထောင့်ကျသော မေးရိုးရှိကာ ယောက်ျားပီသစွာချောမောသည့် ရှေးမြန်မာယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ဟန်ပန်မျိုးနှင့်ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် အံ့ဩမှင်သက်မိကာ အသက်ရှူရန်ပင် သတိမရတော့ပဲ ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

“ရှေ့ကိုလှမ်းခဲ့ပါ အမောင်”

မိန်းမပျိုက သူမလက်ကို ဆန့်တန်းကာ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ် ခေါ်လိုက်လေသည်။

“ရောင်းရင်း ရှေ့ကိုတိုးခဲ့ပါလှည့်”

လုလင်ပျိုကလည်း အောင်မြင်သောအသံဝါကြီးဖြင့် ကျွန်တော့်အား လှမ်း၍ခေါ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် လုလင်ပျို၏ ဩဇာသံပါသော အသံဝါကြီးကြောင့် သူပြောသည်အတိုင်းပင် ရှေ့သို့တစ်လှမ်း ယောင်ရမ်း၍ တိုးလိုက်မိသည်။

“လှမ်းခဲ့ပါ အမောင်၊ ဝင်ခဲ့ပါလှည့်”

လုလင်ပျိုက ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလာကာ လက်ကမ်းလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း သူ့နယ်ပင် လက်တစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ အလိုအလျောက် ကမ်းပေးလိုက်မိသည်။

ရုတ်တရက်ပင် လုလင်ပျိုသည် ကျွန်တော့်လက်ကို ဖမ်း၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် လျင်မြန်လွန်းစွာပင် သူသည် ကျွန်တော့်အား မှန်ထဲသို့ရောက်အောင် ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲသွင်းလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော်ကား ရုတ်တရက်ကြောင်သွားကာ ကျွန်တော်၏ကိုယ်သည်လည်း သူ့ဆွဲခေါ်လိုက်သည့် အင်အားကြောင့် မှန်ထဲသို့ တိုးလျှိုပေါက်တိုးဝင်ကာ ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။

ကျွန်တော် မှန်သားထုကိုဖြတ်ကာ မှန်ထဲသို့ရောက်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် လုလင်ပျိုသည် လေကဲ့သို့လျင်မြန်စွာပင် မှန်ထဲမှ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကျွန်တော်က လုလင်ပျိုရပ်နေသောနေရာတွင် ရပ်ကျန်ခဲ့ကာ လုလင်ပျိုသည်ကား မှန်၏ပြင်ပသို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် မှန်ထဲမှနေ၍ အပြင်သို့လှမ်းကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ မှန်ရှေ့တွင်ရပ်နေသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်၏ အခြားတစ်ကိုယ်က ကျွန်တော်ရပ်နေခဲ့သော အခန်းထဲတွင် မတ်တပ်ရပ်ကာ မှန်ထဲရှိကျွန်တော့်ကို ပြန်၍ကြည့်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

မှန်ရှေ့မှကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ကို စပ်ဖြူဖြူရယ်လိုက်ကာ ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် စာရေးဆရာမြင့်မြတ်တာရာ၊ ကျုပ် အနေနဲ့ စတုတ္ထမြောက်ဘဝတစ်ခုကို ကူးခွင့်ရပြန်ပြီပေါ့၊ အဲဒီအတွက် သင့်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မြင့်မြတ်တာရာ”

ကျွန်တော်သည် အဖြစ်အပျက်ကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်သည် မှန်ထဲမှာ ရပ်၍ကျန်နေရစ်သော်လည်း မှန်၏ပြင်ပ၌ ကျွန်တော်၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုသည် ဘာကြောင့် ရှိနေရသနည်း၊ ထိုခန္ဓာကိုယ်က ကျွန်တော့်ကို မြင်မြတ်တာရာဟု ခေါ်ဝေါ်ကာ သူ့ကိုယ်သူတော့ အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်သယောင် ပြောဆိုနေပြန်သည်။

ကျွန်တော့်စိတ်တွင်လည်း မှန်ရှေ့တွင် ရပ်ကျန်ခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော် မဟုတ်သကဲ့သို့ ခံစားနေရလေသည်။ ကျွန်တော်မြင်မြတ်တာရာအစစ်ကိုယ်တိုင်က မှန်ထဲမှာရပ်နေသည့် ဤခန္ဓာပိုင်ရှင်သာဖြစ်လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

ကျွန်တော်သည် မကြာမီကမြင်တွေ့ခဲ့ရသောလုလင်ပျိုကို ရှာကြည့်မိပြန်သည်။ နန်းတွင်းသား အဝတ်အဆင်များနှင့် လုလင်ပျိုကိုမတွေ့ရတော့ပါ။ ထိုလုလင်ပျိုသည် မည်သည့်နေရာသို့ ရောက်ရှိ သွားလေသနည်း။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဘေးတွင်ရပ်နေသော မိန်းမပျိုကို တစ်ဖန်ပြန်၍ကြည့်လိုက်သည်။ မိန်းမပျိုသည် စိတ်မကောင်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ခေါင်းကိုငုံ့ကာ ရပ်နေပေသည်။ ကျွန်တော်က သူမကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်အခါ သူမက ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာညှိုးငယ်စွာဖြင့် ပြန်ကြည့် နေလေသည်။ သူမအကြည့်တွင် တောင်းပန်ဟန်၊ စိတ်မကောင်းဟန်များ ပါနေလေသည်။

“အို မင်းက သေရည်တွေ သောက်ထားသကိုး”

မှန်ရေမှ ကျွန်တော့်အသွင်ကိုဆောင်ယူထားသောခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်က ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်၏ပါးစပ်မှ အနံ့ကို လက်ခုပ်ဖြင့်ခံ၍ ရှုရှုကြည့်ကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“ဒါပေမယ့် သိပ်မများပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါပင်ပန်းနေပြီ၊ မြင့်မြတ်တာရာရဲ့ဘဝကို အသစ်စတင်ဖို့ ငါ အနားယူလိုက်ဦးမယ်”

မှန်ရေမှကျွန်တော်က တစ်ကိုယ်တည်းဦးတွားသယောင်ပြောလိုက်ကာ ကုတင်ရှိရာသို့လျှောက် သွားပြီး ကုတင်ပေါ်သို့တက်၍ လဲလျောင်းအိပ်စက်နေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ ဟင်”

ကျွန်တော်က ဘေးတွင်ရပ်နေသည့်မိန်းမပျိုကို မေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် မှန်ထဲတွင် မိန်းမပျိုနှင့်အတူ ရပ်၍ကျန်ရစ်နေသည်။ ကျွန်တော်နောက်တစ်ကိုယ်သည် အခန်းထဲတွင် အိပ်စက်နေပြန် သည်။ မှန်ထဲမှပေါ်လာသောလုလင်ပျိုကရာ ဘယ်လို ပျောက်ဆုံးသွားပါသနည်း။

“ဟင် ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

မိန်းမပျိုက ခေါင်းကိုမော်၍ကြည့်လိုက်သည်။

“ဪ ခုအချိန်အထိ အမောင်နားမလည်သေးပဲကိုး၊ အမောင်မြင့်မြတ်တာရာ၊ သင်ဟာ မှန်ကြီးထဲမှာ ကျန်မနဲ့အတူ ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါပြီ၊ အပြင်မှာကျန်ခဲ့တဲ့လူဟာ အမောင်မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဘာ ကျွန်တော်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ အသင်ဟာ သေသွားပါပြီ”

“ဘာ ဘာပြောတယ်၊ ဟာဗျာ .”

“အသင် သေဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ . အမောင် မြင့်မြတ်တာရာ၊ သူ့ဝိညာဉ်က သင့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို လဲလှယ်ဝင်ရောက်သွားခဲ့တာပါ။ သင့်လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး မှန်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သင့် ဝိညာဉ်ကသာ မှန်ထဲကို ပါလာခဲ့တာပါ။ သင့်ခန္ဓာကတော့ မှန်ရေမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်လေ၊ သင့် ဝိညာဉ်လွတ်ကင်း သွားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သူ့ရဲ့ ဝိညာဉ်က ဝင်ပြီး ခိုအောင်းလိုက်တာပါ။ အခု သင့် အခန်းထဲမှာ အိပ်စက်နေသူဟာ သင့်ခန္ဓာကိုယ် မှန်ပေမယ့် အဲဒီခန္ဓာထဲ က ဝိညာဉ်ကတော့ သင့် ဝိညာဉ်မဟုတ်တော့ပါဘူး”

“ဗျာ ဒါဖြင့် .”

“သူက သင့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို အသုံးချပြီး သင့်အနေနဲ့ ဆက်ပြီးဟန်ဆောင်လှုပ်ရှားပါတော့မယ် မြင့်မြတ်တာရာ”

“ဒါဖြင့် . ဟောဒီကျွန်တော်ကရာ၊ ဘယ်သူလဲ၊ ခင်ဗျား နဲ့ အခုစကားပြောနေတဲ့ ကျုပ်ကရာ ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်ဟာ မြင့်မြတ် တာရာ အစစ်အမှန်ပဲဗျ”

“မှန်ပါတယ်၊ သင်က မြင့်မြတ်တာရာအစစ်ပါ။ သို့ပေတည့် ကျွန်မနဲ့စကားပြောနေတဲ့သင်ဟာ ဝိညာဉ်တစ်ခုအနေနဲ့သာ ရှိပါတော့တယ်၊ သေပြီးသားဝိညာဉ်တစ်ခုပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မဟာလည်း သေဆုံးပြီး သား မိန်းမတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါတယ်၊ သင်မြင်နေရတဲ့ကျွန်မဟာလည်း ဝိညာဉ်တစ်ခုသာဖြစ်ပါတယ် အမောင်၊ ဝိညာဉ်အချင်းချင်းမို့သာ ကျွန်မတို့ချင်း မြင်တွေ့နေရခြင်းဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ကို ဘယ် လူသားကမှ မြင်တွေ့ခွင့်မရနိုင်ပါဘူး အမောင်”

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်နားမလည်ဘူး”

“ဪ အမောင်၊ သနားစရာကောင်းပါတိ၊ လာပါ၊ ဟိုအခန်းကိုသွားကြပါစို့၊ ဒီမှာ ရှင်ရဲ့ဘဝဟောင်းက ခန္ဓာကို မြင်တွေ့နေရတာ စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းလှပါတယ်၊ လာပါရှင် . ဟောဟို အခန်းထဲမှာ ကျွန်မတို့ သွားစကားပြောကြပါစို့ရဲ့”

သူမက ကျွန်တော့်အားဦးဆောင်ကာ နောက်ဖက်တံခါးပေါက်ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပေသည်။

ဆောင်းလုလင်

ထိုတံခါးပေါက်သည် မှန်ထဲတွင် ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသော အခန်းနောက်ဖက်မှတံခါးပေါက်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

တံခါးပေါက်မှလှမ်းဝင်လိုက်သည်အခါ ကျဉ်းမြောင်းသော အခန်းလေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ အခန်း၏ဒေါင့်တွင် စားပွဲခုံပုတစ်လုံး ချထားကာ ဘေး၌ ပုရပိုက်များပြန့်ကျဲနေပေသည်။

“ဒါဟာ ကျွန်မတို့မှန်အိမ်လေးထဲက ကမ္ဘာရဲ့အဆုံးပါပဲ အမောင်”

“ဟင် .”

“ကျွန်မတို့ခိုအောင်းနေတဲ့ မှန်ချပ်ကြီးရဲ့နောက်က လူတွေမမြင်နိုင်တဲ့ ကျွန်မတို့ရဲ့ခိုကိုးရာ နေရာဟာ ဒါလောက်ပဲကျယ်ပါတယ် အမောင်၊ အမောင်ဟာလည်း လွတ်မြောက်ရာမရမချင်း ဟောဒီ အခန်းနှစ်ခုထဲမှာ အချိန်အကန့်အသတ်မရှိ နေထိုင်ရလိမ့်မယ်အမောင်”

“ဗျာ .”

“သို့ပေတည် . အမောင်ကမှ လွတ်မြောက်ဖို့လမ်းစ ရှိပါသေးတယ်လေ၊ သူဟာ အမောင် အနေနဲ့ ဟန်ဆောင်လှုပ်ရှားလို့ ဝတဲ့အခါ အမောင်ဟာ လွတ်မြောက်ခွင့်ရသွားမှာပါ။ ကျွန်မမှာသာ . ကျွန်မမှာသာ .”

သူမက ပြောရင်း မျက်ရည်များဝဲလာကာ ငိုရိုက်လိုက်လေသည်။

“ကျွန်မရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ဟောဒီမှန်အိမ်လေးထဲမှာ ချုပ်နှောင်ခံနေရတာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် ကြာခဲ့ပါပြီ အမောင်ရယ်”

“ဘာ .”

“အခုကာလက သက္ကရာဇ်အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ အမောင်”

“၂၀၀၂ခုနှစ်ပါ”

“ဒါက ကုလားဖြူတွေရဲ့သတ်မှတ်ချက်မဟုတ်လား၊ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုးများ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ခုနစ်သက္ကရာဇ်ကို ပြောပါအမောင်”

“၁၃၆၄ခုနှစ်ပါ”

“အမလေး . နှစ်ပေါင်း ၁၂၀တောင် ရှိပါပြီကော .”

သူမက အော်ဟစ်မြည်တမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မဝိညာဉ်ဟာ ဟောဒီထဲမှာ ချုပ်နှောင်ခံနေရတာ နှစ်ပေါင်း ၁၂၀-ရှိပါပြီရှင်၊ ကိုယ်ချင်း သာ စာကြည့်ပါတော့”

“မင်းတို့က ဘာတွေလဲ၊ သရဲတစ္ဆေတွေလား . နာနာဘာဝတွေလား . ကျွန်တော်နားလည် အောင် ရှင်းပြပါဦး မိန်းကလေးရယ်”

သူမက မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်လေသည်။

“အသင်နားလည်အောင် ကျွန်မရှင်းပြပါမယ်၊ ကျွန်မနာမည် က မိသဲရှင် . လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မဟာ သီပေါဘုရင်လက်ထက်တော်က နန်းတွင်းမှခစားခွင့်ရခဲ့တဲ့ အပျိုတော်တစ်ယောက်ပါ။ အသင့် ရဲ့နေရာကို လုယူလိုက်တဲ့လုလင်ကတော့ မောင်သာညို . လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ သူဟာလည်း နန်းတွင်းသား လူပျိုတော်တစ်ယောက်ပါ အမောင်”

“ဪ .”

“မောင်သာညိုဟာ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး ဦးသံချိန်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသားပါ”

“မောင်သာညိုဆိုတာ ကျွန်တော်လက်ကိုဆွဲပြီး မှန်ထဲဆွဲ သွင်းလိုက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့”

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ဟာ ဘုရင့်ရှေ့တော်မှောက်မှာ အခစားဝင်ခွင့်ရတဲ့ အပျိုတော်၊ လူပျိုတော်များဘဝမှာ တွေ့ဆုံခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတယ်ရှင် .”

“လူပျိုတော်၊ အပျိုတော်ချင်းတူပေမယ့် ဘဝအခြေချင်းကတော့ ခြားပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဟာ အောက်ပြည်အောက်ရွာက ရောက်လာတဲ့ အညုတ်အရပ်သူလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါတယ်၊ မိဘများ ဆုံးပါးသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ နေပြည်တော်မှာ မင်းမှူးထမ်းနေတဲ့ ဦးရီးတော်ဆီ လာရောက်ခိုလှုံရင်း ကျွန်မ ရဲ့အလှအပကြောင့် နန်းတွင်းမှာ အခစားဝင်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ် . .

“ကျွန်မ အပျိုတော်အဖြစ် နန်းတွင်းကို ဝင်ထွက်ခွင့်ရတဲ့ အချိန်မှာ မောင်သာညိုနဲ့ ဆုံဆည်းခဲ့ရပါတယ်၊ မောင်သာညိုဟာ မြင်မြင်ချင်းဆိုသလို ကျွန်မရဲ့အလှမှာ ယစ်မူးပြီး ကျွန်မကို ချစ်ရေးဆိုတော့တာပါပဲ၊ မောင်သာညိုဟာ တကယ်တော့ သိပ်တော်တဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ ဖခင်ကြီးဆီက ဆေးပညာများကို သင်ယူတတ်ကျွမ်းခဲ့ရုံတွင် မဟုတ်ပါဘူး၊ နန်းတွင်းကို ဝင်ထွက်နေတဲ့ မျက်နှာဖြူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများထံမှာ သင်ကြားခဲ့လို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကိုလည်း တတ်ကျွမ်းပါတယ် . .

ဆောင်းလုလင်

“သူ့ခေတ်သူ့အခါမှာတော့ မောင်သာညိုဟာ မိန်းမပျိုများ နှစ်သက်ခြင်းခံရတဲ့ ယောကျ်ားပျို တစ်ယောက်ပါ။ ပညာမှာတော်သလို လက်ရုံးရည်အရာမှာလည်း ထက်မြက်လှတယ်ရှင်၊ ဓားခုတ်၊ လှံထိုး၊ မြင်းရေးပြတဲ့နေရာမှာလည်း ကျွမ်းကျင်သမို နန်းတွင်းသူများရဲ့နှစ်သက် မှုကို ခံယူရသူပေါ့ရှင် .

“မောင်သာညိုဟာ ကျွန်မကို ချစ်ရေးဆိုခဲ့တယ်၊ ခက်တာက ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ရုပ်ရည်၊ အဆင့်အတန်း၊ ရာထူးဂုဏ်သိမ်နဲ့ မဆိုင် . နှလုံးသားက သူ့အလိုလိုပေါက်ဖွားလာတတ်တာမျိုးကိုးရှင်၊ ကျွန်မဟာ မောင်သာညိုကို ချစ်လို့မရခဲ့ဘူး၊ သူ့မေတ္တာကို ငြင်းဆန်ခဲ့တယ်၊ ကျွန်မဟာ အမှားတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့မိတာလည်း ဝန်ခံပါတယ်ရှင် . .

“ကျွန်မဟာ မောင်သာညိုရဲ့မေတ္တာကို မတုံ့ပြန်ရုံတွင်မကဘူး၊ မောင်သာညိုကို ရယ်မော လှောင်ပြောင်ခဲ့မိပါတယ်၊ လူသူလေးပါးရှေ့မှာ အရှက်တကွဲဖြစ်အောင် လှောင်ပြောင်ခဲ့မိပါတယ်၊ ကျွန်မ ဟာ အလှသွေးကြွယ်စ အလှမာန်ယစ်နေချိန်မှာ နန်းတော်ကြီးက မြောက်စားခံလိုက်ရပြန်တော့ ဘဝင် မြင့်သွားမိတယ်လေ၊ ကျွန်မရဲ့ ရယ်ပွဲဖွဲ့လှောင်ပြောင်မှုတွေဟာ မောင်သာညိုအနေနဲ့ ကျွန်မအပေါ် ရန်ညှိုးဖွဲ့လောက်စရာအထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မမစဉ်းစားမိဘူးပေါ့ရှင် .

“မောင်သာညိုမှာ လူတွေမသိအောင် ကြိတ်ပြီးလေ့လာနေတဲ့ ပညာရပ်တွေ ရှိသေးတယ်ရှင်၊ အဲဒါကတော့ မှော်ပညာပါပဲ၊ မောင်သာညို မှော်ပညာလေ့လာနေတာကို ဘယ်သူကမျှ မရိပ်မိခဲ့ဘူး၊ သူ့ဖခင်ကြီးဦးသံချိန်ကိုယ်တိုင်တောင် မသိခဲ့ပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့အရှက်ခွဲ လှောင်ပြောင်မှုတွေကြောင့် မောင် သာညိုဟာ ကျွန်မကို မှော်ပညာနဲ့ လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မ ဘယ်ရိပ်မိခဲ့ ပါ့မလဲရှင် . .

“ဒီလိုနဲ့ တစ်ခါတော့ ကျွန်မဟာ ဇာတိရပ်ရွာကို ခေတ္တခဏပြန်လာခဲ့တယ်၊ မီးသင်္ဘော ကြီးစီးပြီး အောက်အရပ်ကို ပြန်ခဲ့တာပါ၊ မီးသင်္ဘောကြီးဟာ ကျွန်မတို့အရပ်ကို ခြောက်ညကြာအောင် ခုတ်မောင်းရပါတယ်၊ လေးညမြောက်ညမှာ မီးသင်္ဘောဟာ မြေထဲမြို့ဆိပ်ကမ်း ကိုဆိုက်ကပ်ပါတယ် .

“မြေထဲဆိပ်ကမ်းကို သင်္ဘောဆိုက်ကပ်တယ်ဆိုရင်ပဲ . ဘုရင်ရဲ့မြင်းသည်တော်များဟာ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်ရာကို ရောက်ရှိလာပါတယ်၊ ရတနာပုံနေပြည်တော်ကနေ မီးသင်္ဘောကြီးကို အမှီ မြင်းများကိုအပြင်းစိုင်းပြီး လိုက်လာကြခြင်းဖြစ်ပါတယ်ရှင်၊ မြင်းသည်တော်များဟာ သင်္ဘောမာလိန် များကြီးဆီမှာ အမှာတော်ပါးလိုက်တဲ့ သဝဏ်လွှာကို ပေးဆက်တော့တာပါပဲ၊ သဝဏ်လွှာကတော့ ကျွန်မဆီပါးလိုက်တဲ့ သဝဏ်လွှာပါ၊ သဝဏ်လွှာထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ဦးရီးတော်ဟာ ရုတ်တရက် နာမကျန်း ဖြစ်ပြီး သေလွန်လုနီးအခြေထိဖြစ်တာကြောင့် နေပြည်တော်ကိုပြန်လိုက်ခဲ့ဖို့အကြောင်း ထည့်ရေးထားတာ ကိုးရှင် . .

“ကျွန်မဟာ မိဘမဲ့ဘဝမှာ ဦးရီးတော်ကိုသာ အားကိုးနေရသူမို့ ဦးရီးတော်နာမကျန်းကြောင်း ကြားရတဲ့အခါ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွားမိတယ်၊ ဘာကိုမျှ မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး၊ မာလိန်မျိုးကြီးဆီ ခွင့်ပန်ပြီး မြင်းသည်တော်တွေနဲ့အတူ နေပြည်တော်ကိုပြန်ဖို့ လိုက်ပါခဲ့မိပါတော့တယ်ရှင် . .

“လား . လား . လမ်းခရီးရောက်မှ မြင်သည်တော်ဆိုသူတွေဟာ တကယ်မင်းမှထမ်းတွေ မဟုတ်၊ အတုအယောင်တွေဆိုတာကို သိရတော့တာကိုးရှင်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မဝေးလှတဲ့ တောလမ်းခရီးမှာ ဝံ့ဝံ့ကြားကြား ရပ်စောင့်နေတဲ့ မောင်သာညိုကို တွေ့လိုက်ရလို့ပေါ့ရှင် . .

“မောင်သာညိုဟာ ကျွန်မကို လက်ရပေါင်းသင်းဖို့အရေး အကွက်ချစီမံပြီး စီစဉ်ခဲ့တာကိုးရှင်၊ သည်လိုနဲ့ ကျွန်မဟာ မောင်သာညိုရဲ့လက်တွင်းကို သက်ဆင်းခဲ့ရတော့တယ်၊ အလိုမတူပဲ သူ့မယား ဘဝရောက်ခဲ့ရတော့တယ် . .

“မောင်သာညိုဟာ လူအဖြစ်နဲ့ ကျွန်မကို ကြာကြာမပေါင်းသင်းခဲ့ဘူးရှင်၊ တစ်ညတာပဲ ပေါင်းသင်းခဲ့ပြီး ကျွန်မကို သတ်ပစ်ခဲ့တယ်လေ”

“ဗျာ . ဘယ်လို . သတ်ပစ်ခဲ့တယ် . ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်က နန်းတွင်းသူမိသဲရင်ပြောပြနေသည့်အကြောင်းများကို နားထောင်ရင်းမှ အံ့ဩစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ သတ်ပစ်ခဲ့ပါတယ်၊ သတ်ပစ်တာမှ ငြင်ငြင်သာသာလေးကို သတ်ပစ်ခဲ့တာပါ၊ ငြင်သာလွန်းလို့ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေလို့သေသွားမှန်းတောင် မသိခဲ့ဘူးရှင်၊ သူက ကျွန်မကို အစာထဲမှာ ဆေးတစ်မျိုးထည့်ကျွေးပြီး သေစေခဲ့တာပါရှင်၊ သူက ဖခင်ခြေရာနင်းပြီး ဆေးဝါးကျွမ်းကျင် သူမို့ အဆိပ်ကို အဆိပ်လို့မထင်ရအောင် အစာထဲထည့်ကျွေးခဲ့တာလေ”

“နေစမ်းပါဦး၊ မောင်သာညိုက ခင်ဗျားကိုချစ်လွန်းလို့ မရ ရအောင် ယူခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဘာလို့ တစ်ညတည်းပေါင်းပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တာလဲ”

ဆောင်းလုလင်

“ပိုပြီး ကြာကြာပေါင်းရအောင်လို့ပေါ့ရှင်၊ သူဟာ မှော်အတတ်ပညာကိုလည်း ကျွမ်းကျင်တယ် လို့ ကျွန်မပြောခဲ့ပြီကော ဆက်နားထောင်ပါဦးရှင်”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့”

“သူက ကျွန်မရဲ့ဝိညာဉ်ကို ယွန်းသေတ္တာလေးထဲထည့်ပြီး နေပြည်တော်ကို ပြန်သယ်ခဲ့တာရှင်၊ မောင်သာညိုဟာ ခဏတဖြုတ်ပဲ နေပြည်တော်က ပျောက်သွားတာဆိုတော့ ဘယ်သူကမှ သတိမထားမိ လိုက်ကြဘူး၊ ကျွန်မပျောက်ဆုံးသွားကြောင်းသိလို့စုံစမ်းချိန်မှာ မောင်သာညိုဟာလည်း ဗဟိုရန်ခရီးစဉ်ကြီး ပေါ်က ကျပြီး ကွယ်လွန်သွားချိန်ဆိုတော့ သူ့အပေါ် သံသယဝင်စရာ မရှိတော့ဘူးလေ”

“ဟင် မောင်သာညိုက သေသွားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ဝိညာဉ်ကို ယွန်းသေတ္တာလေးထဲ ထည့်ပြီး ယူဆောင်ခဲ့တယ်လို့ ကျွန်မ ပြောပါကော၊ သေပြီး တစ်ပတ်ပြည့် ရက်လည်ချိန်ကျမှ ကျွန်မဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေပြီးမှန်းသိရတော့ တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ ကျွန်မရဲ့ဝိညာဉ်ကို ဟောဒီမှန်ကြီးထဲ ထည့်လိုက်တော့တာပဲ”

“ဟင် .”

“သူဟာ မှော်ပညာတတ်ကျွမ်းသူဆိုတော့ နဂိုကတည်းက သူ့အိမ်ကမှန်ကြီးကို မှော်အတတ်နဲ့ စီရင်ထားခဲ့တာလေ၊ မှန်ကြီးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လူတွေမမြင်ရတဲ့ အခန်းတစ်ခုဆောက်လုပ်ထားခဲ့တယ်၊ သူက ကျွန်မရဲ့ဝိညာဉ်ကို မှော်အတတ်နဲ့ဆောက်ထားတဲ့ မှန်အိမ်ထဲကို အရင်ထည့်ထားလိုက်တယ် နောက်နှစ်ရက်ကြာတဲ့အချိန်မှာ မောင်သာညိုဟာ ဗဟိုရန်ခရီးစဉ်ကြီးအပေါ်ထပ်ကနေ ခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ် သူ အဆုံးစီရင်ခဲ့တော့တာပဲ”

“ဟာ .”

“တကယ်တော့ သူက အကြံနဲ့ရှင်၊ နဂိုကတည်းက ကျွန်မနဲ့သူ ဝိညာဉ်ချင်းပေါင်းသင်းဖို့ စီစဉ်ထားခဲ့တာလေ . လူတွေအမြင်မှာ သူသေသွားပေမယ့် သူ့ဝိညာဉ်က မှန်ကြီးဆီရောက်လာပြီး ကျွန်မနဲ့အတူ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့တော့တာပါပဲရှင်”

ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းလွန်းသောအဖြစ်ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဖြစ်၍သာ ယုံလိုက်ရပါသည်။ မောင်သာညိုဆိုသူ၏စိတ်ဓာတ်ကို အလွန်ပင် အံ့ဩမိပေ၏။ သူ၏ထူးဆန်းသောအချစ်စိတ်ကိုလည်း အံ့ဩမိလေသည်။ သူကား ချစ်သူနှင့်ပေါင်းသင်းရန် ဘဝနှင့်အသက်ကိုပင် စွန့်လွှတ်ခဲ့သူပါတကား။

“ရှင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သူဟာ သူ့ဘဝမှာ တိုးတက်ရာ လမ်းကြောင်းတွေ၊ အရည်အချင်းတွေ အများကြီးရှိတဲ့ကြားက ကျွန်မနဲ့ပေါင်းသင်းဖို့အတွက် သူ့အသက်ကိုစွန့်ခဲ့တယ်၊ ရခဲ့တဲ့လူ့ဘဝကို စွန့်ခဲ့ တယ်၊ သူဟာ ကျွန်မကို လူအနေနဲ့ အဓမ္မပေါင်းသင်းနေလို့ ရရဲ့သားနဲ့ ကြာရှည်ပေါင်းသင်း နိုင်အောင်ရည်ရွယ်ပြီး သူ့ရဲ့မှော်ပညာအတတ်နဲ့ ကြံဆောင်ခဲ့တာပဲရှင်၊ သူ့ရဲ့အချစ်ဟာ စံတင်လောက်တဲ့ အချစ်ဆိုတော့တော့ ဧကန်ပါပဲရှင်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မလည်း မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ဝိညာဉ်ဘဝရောက်မှ သူ့မေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြုပြီး သစ္စာရှိရှိ ပေါင်းသင်းခဲ့ပါတယ်ရှင် .”

“သို့ပေတည့် . ယောကျ်ားဆိုတဲ့အမျိုးဟာ အချိန်ကြာတော့လည်း အချစ်ကို ပြီးငွေ့တတ်ကြတာ မျိုးပါလားရှင်”

“ဟင် .”

“သူဟာ ပေါင်းသင်းခါစမှာတော့ မိုးမမြင်လေမမြင်ပျော်နေခဲ့တယ်ရှင်၊ ကျွန်မကိုလည်း တော်တော်ချစ်ခဲ့ပါတယ်၊ ဆယ်နှစ်ကြာတဲ့အခါကျမှ .”

“ဆယ်နှစ်ကြာတော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ”

“ဪ . ပြောရဦးမယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ မှန်ကြီးထဲမှာ ဝိညာဉ်များအဖြစ် ခိုအောင်းရင်းက ပေါင်းသင်းနေခဲ့ရာမှာ အဲဒီအချိန်တုန်းက မှန်ကြီးဟာ မောင်သာညိုတို့ရဲ့အိမ်မှာပဲ ရှိသေးတယ်ရှင်၊ ဗမာင် သာညိုက ကျွန်မနဲ့ပေါင်းဖက်ရလို့ ပျော်ရွှင်နေသလောက် မောင်သာညိုအဖေ သမားတော်ကြီးကတော့ သူ့သားဆုံးပါးသွားတဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းယူကျွေးမရဖြစ်နေတာကို မှန်နေကနေ မြင်နေရတာကိုး .”

“ဪ . ဒီမှန်ကြီးက အပြင်ကလူတွေ အမြင်မှာ ရိုးရိုးမှန်တစ်ချပ်ဖြစ်ပေမယ့် . ဒီထဲကလူ တွေကတော့ အပြင်ကို မြင်နေရတယ် နော်”

“ဒါဟာ မောင်သာညို မှော်ပညာနဲ့ စီရင်ထားတာလေ”

“ဆက်ပြောပါဦး မိသဲရှင်”

“သမားတော်ကြီး ဦးသံချိန်ဟာ သားကွယ်လွန်သွားချိန်ကစပြီး စိတ်ဓာတ်ညှိုးနွမ်းသွားလိုက်တာ သမားတော်တာဝန်တွေကို မယူနိုင်တော့လို့ နန်းတွင်းသမားတော်ဘဝက အနားယူလိုက်ရတဲ့အထိပဲ ရှင်”

“ဪ .”

ဆောင်းလုလင်

“ဇနီးဖြစ်သူကလည်း ကွယ်လွန်ခဲ့တာကြာပြီဆိုတော့ သားလေးကိုပဲ အားကိုးနေရတာလေ၊ သားမရှိတော့တဲ့နောက် သူလည်း လူ့လောကီကိုစိတ်ကုန်ခမ်းပြီး ရဟန်းဘောင်ကို ဝင်သွားတော့တာပါပဲ ရှင်၊ ရဟန်းဘောင်မဝင်ခင်မှာ သူပိုင်ပစ္စည်းများအားလုံးကို သူ့ကိုးကွယ်တဲ့ မန္တလေးတောင်ခြေက ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရေစက်ချလှူဒါန်းခဲ့တယ်၊ လှူဒါန်းတဲ့ပစ္စည်းထဲမှာ ဟောဒီမှန်ချပ်ကြီးလည်း ပါတာ ပေါ့ရှင်”

ရွာမှဘုန်းကြီးပြောပြသည့်အကြောင်းများကို ကျွန်တော်ပြန်၍ သတိရလိုက်လေသည်။ ဘုန်းကြီးသည် ဤမှန်ကြီးကို မန္တလေးတောင်ခြေ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ သယ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။ တစ်စတစ်စ နှင့် မှန်ကြီး၏ဖြစ်စဉ်မှာ ရုပ်လုံးပေါ်လာခဲ့လေပြီ။

မှန်ကြီးကိုသယ်ယူလာစဉ်က ရှိလောက်သည့်အလေးချိန်ထက် ပိုလေးနေသည့်အကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်လာမိသည်။ မှန်ကြီးသည် မမြင်ရသောအခန်းတစ်ခုကို ထမ်းရွက်ထားရရာ မှန်၏အလေးချိန်မှာလည်း မြင်ရသည့်ပမာဏထက် ပိုနေခြင်းဖြစ်ပေမည်။

“သည်လိုနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ တောင်ခြေဘုန်းကြီးကျောင်းကို မှန်ကြီးနဲ့အတူ ပါသွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ မြန်မာနိုင်ငံကြီးရဲ့ အခြေအနေဟာ ပြောင်းလဲသွားပြီရှင်၊ အရှင်နှစ်ပါး ပါတော်မူသွားတဲ့ အကြောင်းကို ကျွန်မတို့ဟာ အပြင်ကလူတွေပြောဆိုနေတာကြားရလို့ သိခဲ့ရတယ်၊ မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးလည်း မျက်နှာဖြူလူမျိုးအောက် ကျွန်သဘောက်ဘဝနဲ့ ရောက်ခဲ့တာကို သိခဲ့ရတာပါပဲရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်မိသဲရှင်၊ အရှင်နှစ်ပါးဟာ မိသဲရှင်တို့ မှန်ထဲရောက်ပြီးမကြာခင် ၁၂၄၇ခုနှစ်မှာ ပါတော်မူခဲ့ပါတယ်”

“အဲဒီအခါကျမှ မောင်သာညိုဟာ လူ့အဖြစ်ကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့မိတာကို နောင်တရမဆုံးဖြစ်နေတော့တာကိုးရှင်၊ သူဟာ တကယ်တော့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်တဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ၊ ကုလားဖြူတွေကို သူကိုယ်တိုင်တိုက်ထုတ်ခွင့်မရတဲ့အတွက် တဖြစ်တောက်တောက် ပြောမဆုံးဖြစ်နေခဲ့တော့တယ်၊ နောက်ဆုံးတော့ သူဟာ အကြံအစည်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ပါလေရောရှင်”

“ဘယ်လိုအကြံအစည်များလဲ”

“လူချင်းနေရာလဲဖို့အကြံပေါ့၊ အခု အသင့်ကိုလုပ်ခဲ့သလိုမျိုးပေါ့၊ တစ်စုံတစ်ယောက်နဲ့ နေရာချင်းလဲပြီး သူက လူ့အဖြစ်နဲ့ ကုလားဖြူတွေကို တိုက်ထုတ်ဖို့အကြံရှင်”

“ဟာ .”

“ဟောဒီမှန်ကြီးရဲ့ ဖွဲ့စည်းထားပုံကို ရှင်ကိုပြောပြရဦးမယ်၊ မှန်ကြီးထဲမှာ လူသားဝိညာဉ်နှစ်ခုပဲ ခိုအောင်းနေထိုင်လို့ရတယ်ရှင်၊ ဝိညာဉ်နှစ်ခုထက် ပိုနေလို့မရဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်အောင် မောင်သာညိုက ဖန်တီးထားခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် မောင်သာညိုဟာ ရှင်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို သူဝိညာဉ်ပြောင်းဝင်ပြီး ရှင်ဝိညာဉ်ကိုတော့ မှန်အိမ်ထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့တာပေါ့”

“သူဟာသူရော အပြင်ထွက်လို့မရဘူးလား”

“ရတော့ရတာပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ဝိညာဉ်အနေနဲ့ပဲ ထွက်လို့ရတော့ကာ အကောင်အထည်မရှိတော့ ဘာမှလုပ်လို့မရဘူးလေ၊ သူဟာ လူသားတစ်ယောက်အနေနဲ့လှုပ်ရှားချင်လို့ ရှင်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝိညာဉ်ချင်းလဲပြီး ဝင်လိုက်တာပဲ”

“တော်တော်ယုတ်မာတဲ့အကြံပဲဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ယုတ်မာပါတယ်၊ သူဟာ တော်သလောက် ယုတ်မာပက်စက်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ၊ ခုဆိုရင် သူဟာ ရှင်နေရာကို ရသွားပြီ၊ ရှင်ကိုယ်စား ဟန်ဆောင်ပြီး လူတွေကို လှည့်စားတော့မယ်၊ သူလုပ်တဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် နာမည်ပျက်စရာရှိရင် ရှင်ပဲနာမည်ပျက်ရတော့မယ်လေ”

“ဟင် .”

“တကယ်တော့ ဒီလိုပြစ်မှုမျိုးကို သူကလူးလွန်ခဲ့တာ နှစ်ကြိမ် ရှိပါပြီ၊ ရှင်ရှေ့မှာ သူဟာ လူနှစ်ယောက်ကို ဝိညာဉ်ချင်းလဲလှယ်ခဲ့ပြီး အဲသည်လူတွေအနေနဲ့ ဟန်ဆောင်လှုပ်ရှားခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“သူ့အချစ်ဟာ စံတင်လောက်တယ်ဆိုပေမယ့် ယောကျ်ားတွေဟာ အချစ်ကိုငွေလွယ်ပါတယ်လို့ ကျွန်မ ရှင်ကို ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ဒါဟာ အမှန်ပါပဲရှင်၊ သူဟာ မှန်ကြီးထဲမှာ ကျွန်မနဲ့ ဝိညာဉ်ချင်း လက်ဆက်ပေါင်းသင်းနေရာက ဆယ်နှစ်တိတိပြည့်တဲ့အချိန်မှာ ငြီးငွေ့လာခဲ့တယ်၊ အပြင်လောကကို လူအနေနဲ့ပြန်ထွက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ အချိန်ကာလကလည်း နယ်ချဲ့လက်အောက် ကျွန်သပေါက်ဘဝနဲ့ ရောက်နေတဲ့အချိန်ဖြစ်တော့ကာ မျက်နှာဖြူနယ်ချဲ့ကို တွန်းလှန်ချင်တဲ့စိတ်ကလည်း ရှိပေသေးတာကိုး . .

“အပြင်ကို လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြန်ထွက်လှုပ်ရှားဖို့ ဆိုရာမှာလည်း ခိုအောင်းမှီတွယ်စရာ

ဆောင်းလုလင်

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုက လိုအပ်သေးတယ်ရှင်၊ သူ့ရဲ့မူလခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ နာရီစင်ပေါ်က ခုန်ချသေဆုံးခဲ့စဉ်က သင်္ဂြိုဟ်ပြီးစီးခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီလေ။ အဲသည်တော့က ဗိုတွယ်စရာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုကို ရှာရတော့တာပေါ့။ လဲလှယ်ဝင်အောင်းမယ့်ခန္ဓာကိုယ်ဟာလည်း မှန်ရှေ့ကိုရောက်လာဖို့ လိုသေးတယ်ရှင်၊ ဒါမှသာ ရှင်နဲ့ဝိညာဉ်ချင်းလဲသလို အလဲခံရသူရဲ့ဝိညာဉ်ကို မှန်ကြီးထဲမှာ သူ့ကိုယ်စားထားခဲ့နိုင်မှာကိုး”

“သေပြီးသားလူတစ်ယောက်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝိညာဉ်သွား ဝင်လို့မရဘူးလား”

“မရဘူးရှင်၊ သူ့ဝိညာဉ်ကိုယ်စား ဝိညာဉ်တစ်ခုကို မှန်ထဲမှာထည့်ထားခဲ့မှသာ သူဟာ အချိန်တန်လို့ မှန်ထဲကိုပြန်လာချင်တဲ့အချိန်မှာ ပြန်လာလို့ ရဦးမှာကိုး။ အဲသည်အခါကျ သူလဲလှယ်ထားတဲ့ ဝိညာဉ်ကို မှန်ထဲက ပြန်နှင်ထုတ်ပြီး သူက မှန်အိမ်ထဲမှာ ပြန်ပြီး ခိုအောင်းနေပြန်တယ်လေ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ဟာလည်း ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ပြန်ရောက်ခွင့်ကြံ့နိုင်သေးတာပေါ့။ သူပြီးငွေ့လာတဲ့တစ်ချိန်မှာ မူလနေရာဖြစ်တဲ့ ဟောဒီမှန်အိမ်ထဲကိုပြန်လာခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ကျွန်တော့်ဝိညာဉ် ပြန်ဝင်ခွင့်ရနိုင်သေးတယ်ပေါ့”

“ရနိုင်ပါရဲ့ရှင် အဲသည်လို ဝိညာဉ်နဲ့သူ့ခန္ဓာ ပြန်တွဲဆက်မိသွားတဲ့ နမူနာဖြစ်ရပ်လည်း ရှိတော့ရှိပါရဲ့ ဒါပေမယ့် .”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ”

“ရှင်နားလည်အောင် ကျွန်မ အစဉ်အတိုင်းပြောပြပါမယ်”

“မောင်သာညိုဟာ အပြင်လောကကို လူအနေနဲ့ပြန်ထွက်ဖို့ရာ လူချင်းလဲလှယ်ဖို့လူကို မှန်ရှေ့ရောက်လာဖို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်ရှင်၊ သို့ပေမယ့် မှန်ကြီးဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာရောက်နေတာဆိုတော့ မှန်ရှေ့ရောက်လာသူတွေဟာ ဘုန်းကြီးရဟန်းတွေ၊ သူအိုသူမင်းတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ရွေးချယ်စရာလူ ရှားပါးနေခဲ့တယ် . .

“ဒီလိုနဲ့ မျက်နှာဖြူအင်္ဂလိပ်တွေဟာ မန္တလေးတောင်ခြေမှာ တပ်စခန်းချလာတဲ့အချိန်နဲ့ ကြုံရပါရောရှင်၊ အင်္ဂလိပ်မိစ္ဆာကောင်တွေဟာ တောင်ခြေမှာတပ်စခန်းချရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းများအတွင်းမှာ ဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်ရှင်၊ သူတို့ခေတ်အခါဆိုတော့က ဘုန်းကြီးတွေမှာလည်း လက်ပိုက်ကြည့်နေရတာပေါ့ရှင် . .

“တပ်စခန်းချထားတဲ့ တပ်စိတ်ရဲ့ခေါင်းဆောင်စစ်ဗိုလ်ဟာ ကျောင်းပေါ်ကိုတက်လေ့လာပြီး ဘုန်းကြီးနဲ့ စကားစမြည်ပြောလေ့ရှိတယ်ရှင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကို လေ့လာတယ်ဆိုပဲ၊ စစ်ဗိုလ်ဟာ ကျောင်းအပေါ် ထပ်မှာထောင်ထားတဲ့ ဟောဒီမှန်ကြီးကို သိပ်စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ ကျောင်းပေါ်တက်လာတိုင်း မှန်ကြီးရှေ့လာရပ်ပြီး မှန်ကြီးကိုကြည့်လေ့ရှိတယ်။ မောင်သာညိုဟာ ဝိညာဉ်ချင်းလဲလှယ်ဖို့အတွက် အဲဒီအင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ကို ရွေးချယ်လိုက်တယ်ရှင်”

“ဟင် သူက မျက်နှာဖြူကို တိုက်ထုတ်ချင်တာဆို၊ ဘာကြောင့် မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်နေရာကို ဝင်ယူချင်တာလဲ”

“နားထောင်ပါဦးရှင်၊ အဲဒီစစ်ဗိုလ်ရဲ့နာမည်က ဂျော့ချ်ကွန်းဝေး တဲ့၊ **မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေး** တဲ့”

“မေဂျာ ဂျော့ချ်ကွန်းဝေး”

“တစ်နေ့တော့ မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေး မှန်ကြီးရှေ့လာအရပ်မှာ မောင်သာညိုရဲ့ခိုင်းစေချက်ကြောင့် ကျွန်မဟာ မှန်ရှေ့မှာ ထွက်ရပ်ပြရတယ်ရှင်၊ အပြင်ကလူတွေ မှန်ထဲက ကျွန်မတို့ကိုမြင်စေချင်ရင် မောင်သာညိုဟာ မှန်ကိုလက်နဲ့ စက်ဝိုင်းပုံစံ ဝိုင်းလိုက်ပြီး၊ စက်ဝိုင်းထဲမှာ ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ရေးထည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မှန်ကြီးဟာ ကြားခံခြားနေရတယ်လို့ မထင်ရအောင် ကြည့်လင်လာပြီး အပြင်ပကလူတွေဟာ မှန်ထဲက ကျွန်မတို့ကို မြင်လာရတယ် ရှင် . .

“ဒါပေမယ့် အဲဒီနည်းကို မောင်သာညိုတစ်ဦးပဲတတ်တယ်၊ သူပဲ လုပ်တတ်တယ်၊ စက်ဝိုင်းသဏ္ဍာန်နဲ့ ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဍာန် ရေးခြစ်စဉ်မှာ ရွတ်ရတဲ့ဂါထာကလည်း ရှိသေးတာကိုး။ မောင်သာညိုဟာ ကျွန်မကို အဲသည်ပညာတွေသင်ပေးထားဘူးရှင်၊ သူက ကျွန်မ ထွက်ပြေးမှာကို သိပ်စိုးရိမ်တယ်။ ကျွန်မဟာ ဟောဒီမှန်ကြီးထဲကနေ ဘယ်မှထွက်ခွင့်မရခဲ့ပါဘူးရှင်ရယ် . .

“မောင်သာညိုဟာ သူတတ်တဲ့ပညာနဲ့ မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးကို မှန်ထဲကမြင်ကွင်းတွေမြင်အောင် လုပ်လိုက်တဲ့အခါ မေဂျာဟာ သိပ်ကိုအံ့အားသင့်သွားတယ်။ မောင်သာညိုရဲ့ခိုင်းစေချက်အရ ကျွန်မဟာ မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ကို ဆွဲဆောင်ရတာပေါ့၊ မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ကြီး မှန်းနားကပ်လာတဲ့အချိန် မောင်သာညိုဟာ အခန်းထဲပုန်းအောင်းနေရာက ထွက်လာပြီး စစ်ဗိုလ်ရဲ့လက်ကိုဆွဲလို့ မှန်ထဲကိုသွင်း

ဆောင်းလုလင်

လိုက် တယ်ရှင့်၊ တကယ်တော့ ဝိညာဉ်ကို ဆွဲသွင်းလိုက်တာပါ . .

“စစ်ဗိုလ်ရဲ့ဝိညာဉ် သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကင်းလွတ်သွားတဲ့အချိန်လေးမှာပဲ မောင်သာညိုရဲ့ဝိညာဉ် ဟာ လျင်မြန်မြတ်လတ်စွာ စစ်ဗိုလ်ရဲ့ကိုယ်ထဲကို ခိုဝင်လိုက်တယ်။ အသင့်ကိုလည်း ဒီနည်းအတိုင်း လုပ်ခဲ့လို့ အသင်ကြုံခဲ့ဖူးပြီလေ။ စစ်ဗိုလ်ဟာ အသက်ရှင်ရက်နဲ့ ဝိညာဉ်ချင်း အလဲခံလိုက်ရတာပေါ့။ ရုပ်ခန္ဓာက စစ်ဗိုလ်ဖြစ်ပေမယ့် ဝိညာဉ်နဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မောင်သာညိုဖြစ်သွားပြီပေါ့ . .

“မောင်သာညိုဟာ စစ်ဗိုလ်အသွင်ဆောင်ပြီး တစ်နှစ်တိတိ ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်အမောင်၊ ကျွန်မဟာ မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့အတူ မှန်အိမ်ထဲမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မကလည်း မျက်နှာဖြူစကားမတတ်၊ မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ကလည်း မြန်မာစကားမတတ်နဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် နားမလည်နိုင်ပဲ နေခဲ့ကြရပါတယ်။ မျက်နှာဖြူအနေနဲ့ကတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ရှင်၊ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်နေမှန်းတောင် သိပုံမရဘူးရှင်”

“ဒီလိုဆို မင်းလည်း မောင်သာညိုလုပ်တဲ့အတိုင်း တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဝိညာဉ်ချင်းလဲဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဝိညာဉ်အနေနဲ့ပဲ ဒီမှန်ချပ်ထဲကထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူးလား ဟင်”

“ကျွန်မဟာ ဒီမှန်ချပ်ထဲက သိပ်ကိုလွတ်မြောက်ချင်တာပေါ့ မြင့်မြတ်တာရာရယ်။ မောင် သာညိုဟာ မှန်ထဲကလွတ်မြောက်တဲ့နည်းလမ်းကို ကျွန်မကို မပြခဲ့ဘူး။ ဝိညာဉ်အနေနဲ့လည်း ထွက်ခွာ သွားလို့ မရပါဘူး။ ကျွန်မလူချင်းလဲဖို့ မစဉ်းစားပါဘူး။ ကိုယ့်အတွက် တခြားတစ်ယောက်ကိုလည်း ဒုက္ခပေးချင်ပါဘူး။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်မဟာ ဝိညာဉ်အနေနဲ့ပဲ လွတ်မြောက်ခွင့်ရပြီး အခြားဘဝတစ်ခုကို ကူးချင်လှပါပြီရှင် . .

“ကျွန်မဟာ ဝိညာဉ်ကိုတောင် အကျဉ်းချုပ်ထားရတဲ့ လူသားတစ်ယောက်ပါအမောင်၊ ရှင်မေး ခဲ့သလို ကျွန်မတို့ဟာ တစ္ဆေသရဲတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ပြိတ္တာနာနာဘာဝတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တစ္ဆေပြိတ္တာတွေဟာ လူ့ဘဝက မကောင်းမှုဒုစရိုက်တွေကြောင့် မကျွတ်မလွတ်နိုင်ပဲ ဝဋ်ဒုက္ခခံစားနေရ သူတွေပါ။ ကျွန်မတို့ကတော့ ဗိုလ်တစ်ယောက် ခန္ဓာမရှိတော့တဲ့ အကောင်အထည်ပဲ ဝိညာဉ်သက်သက်တွေပါ ရှင် . .

“မင်းတို့ဟာ ကွယ်လွန်စဉ်ကအသက်အရွယ်အတိုင်း မပြောင်းမလဲရှိနေတာပဲလား မိသဲရှင်”

“မှန်ပါတယ်မြင့်မြတ်တာရာ၊ အိုမင်းရင့်ရော်စရာ နာမ်ခန္ဓာ မရှိတော့သမို့ ဆက်လက်ကြီးပြင်း ခြင်းလည်း မရှိပါဘူး။ ဒီမှန်အိမ်ထဲက မလွတ်မြောက်သမျှ ဝိညာဉ်ဟာ တည်ရှိနေမှာပါ။ အဟာရ ဖြည့်တင်း စားသောက်စရာလည်း မလိုဘူး။ ဝတ်စားဆင်ယင်တဲ့ အဝတ်အဆင်များဟာလည်း ကွယ်လွန် စဉ်ကအတိုင်း ရှိနေတာပါပဲအမောင်ရယ် . .”

“အောင်မယ်လေးဗျာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်၊ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော် မှန်အိမ်ထဲမှာ နေရတဲ့ဘဝဟာ ငြီးငွေ့စရာကြီးပါလား မိသဲရှင်ရယ်”

“ကိုယ်ချင်းသာစာကြည့်ပါတော့ အမောင်ရယ်၊ ကျွန်မ ဒီ မှန်အိမ်ထဲက လွတ်မြောက်ချင်ပါပြီ။ ကျွန်မကို ကယ်တင်ပါရှင်”

“မင်းကိုကယ်တင်ဖို့နေနေသာသာ ငါ့ကိုယ်တိုင်တောင် ဘယ်လို လွတ်မြောက်အောင်ကြံရ မယ်ဆိုတာ မသိသေးတော့ ခက်တာပဲ မိသဲရှင်”

“လွတ်မြောက်ရာလမ်းစကို ရှင်ကြံဆောင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတော့မျှော်လင့်ရတာပဲ မြင့်မြတ် တာရာ၊ ကျွန်မဟာ စာပေကို နှစ်ကျမ်းကျင်သူမဟုတ်လို့ မောင်သာညိုရဲ့ ပေစာပုရပိုက်များကို မလေ့ လာ မဆည်းပူးနိုင်လို့သာပါ။ ရှင်ကတော့ ပညာတတ်တတ်စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ပေပဲ။ ဟောဟိုက ပုရပိုက်များကို လေ့လာရင် မှန်ကြီးထဲက ထွက်နိုင်တဲ့နည်းလမ်းကို သိနိုင်ပါတယ်ရှင်”

မိသဲရှင်က အခန်းငယ်၏ဒေါင့်မှ ပေစာပုရပိုက်များကို လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဖတ်ရှုပြီး လေ့လာဆည်းပူးလိုက်စမ်းပါရှင်ရယ်။ လွတ်မြောက်ရာနည်းလမ်းဟာ ပုရပိုက် တွေထဲမှာ ရှိကိုရှိတယ်ရှင်”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်မိလေသည်။

“ဒါနဲ့ မောင်သာညိုဟာ အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ဝင်ပြီး အပြင်ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘာဆက်ဖြစ်ခဲ့သေးလဲမိသဲရှင်၊ ဒီမှန်အိမ်ထဲကို ဘယ်လိုပုံနဲ့ ပြန်ရောက်လာတာလဲ”

“အင်း အဲဒါကိုလည်း ပြောပြပါမယ်”

“မောင်သာညိုဟာ မှန်အိမ်ထဲကထွက်သွားပြီး တစ်နှစ်ကြာတဲ့အချိန်မှာ မှန်အိမ်ထဲကို ပြန် ရောက်လာတယ်ရှင်၊ သူ့နဲ့အတူ မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ရဲ့ခန္ဓာဟာ ပြန်ပါမလာတော့ပဲ သူ့ဝိညာဉ်ချည်းပဲ ပြန်လာခဲ့တာဖြစ်တယ်။ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ မှန်အိမ်ထဲကို တိုးဝင်လာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သူဟာ မျက်နှာ

ဆောင်းလုလင်

ဖြူစစ်ဗိုလ်ရဲ့ဝိညာဉ်ကို မှန်ထဲကနေ တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ မှန်အိမ်ထဲမှာက ဝိညာဉ်နှစ်ခုထဲ နေလောက်ရုံ ဖန်ဆင်းထားတာကိုး။ မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ မှန်အိမ်ထဲကနေ လွင့်ပါးပြီး ပျောက် ဆုံးသွားတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်ကျမှ မျက်နှာဖြူဟာ တကယ်သေသွားတယ်လို့ ဆိုနိုင်တာပေါ့လေ”

“ဟင် .”

“မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ဟာ ကျွန်မထက်စာရင် သိပ်ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ လွတ်မြောက်ခွင့် ရသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မလည်း လွတ်မြောက်ချင်လှပါပြီ။ ဘဝသစ်ကို ကူးချင်လှပါပြီရှင်”

“နေပါဦး . မောင်သာညိုဝိညာဉ် ဝင်အောင်းခဲ့တဲ့ မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ မောင်သာညိုက ခန္ဓာကိုယ်မပါပဲ ဝိညာဉ်ချည်းပဲ ဘာလို့ ပြန်လာတာလဲ”

“ဒီလိုကိုးရှင် . မောင်သာညိုဟာ မျက်နှာဖြူစစ်ဗိုလ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုသုံးပြီး မေဂျာဂျော့ချ် ကွန်းဝေးအနေနဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့အချိန်မှာ သူဟာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ဖက်ကသတင်းတွေကို မြန်မာစစ်တပ် ကို ပေးပို့ခဲ့သတဲ့။ မြန်မာစစ်တပ်ဟာ မေဂျာပေးပို့တဲ့သတင်းတွေကို ပထမတော့ အယုံအကြည်မရှိဘူး။ နောင်တော့ . မေဂျာပေးပို့တဲ့သတင်းတွေဟာ အမှန်တွေဖြစ်နေတာတွေရတော့ မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးဟာ မြန်မာဖက်က သူလျှို့ဝှက်ယောက်ဖြစ်လာခဲ့တော့တယ် . .”

“မောင်သာညိုဟာ အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ကို တိုက်ထုတ်ချင်သူမို့ သူနည်းသူဟန်နဲ့ နယ်ချဲ့စစ်တပ် အရေးနိမ့်အောင် ကြံဆောင်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ ဒါတစ်ခုကတော့ သူ့ကို ချီးကျူးရမယ့်အချက်ပေါ့ရှင်။ သူဟာ မြန်မာဘုရင်အတွက် နယ်ချဲ့ကို သူတတ်နိုင်တဲ့ဖက်က ဆန့်ကျင်ခဲ့တာကိုး။ မဟုတ်ဘူးလား။ ဒီတစ်ချက် ကတော့ ချီးကျူးစရာ မကောင်းပေဘူးလားရှင်”

“ကောင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကောင်းပါတယ်။ နောက်တော့ ဘယ်လို ဆက်ဖြစ်ခဲ့သေးလဲ”

“နောက်တော့ . အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်ဟာ မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးရဲ့သစ္စာဖောက်မှုကို ရိပ်မိသွား ခဲ့တယ်။ သက်သေအထောက်အထားနဲ့တကွလည်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ . မေဂျာကို သစ္စာ ဖောက်မှုနဲ့ သေနတ်နဲ့ မသေမချင်းပစ်သတ်ဖို့ အထက်က အမိန့်ချမှတ်ခဲ့တယ်လေ”

“ဟာ .”

“ဒါတွေကို . မောင်သာညိုပြန်ရောက်လာမှ ကျွန်မကို ပြန်ပြောပြလို့ သိခဲ့ရတာပါ။ စစ်သားငါး ယောက်ဟာ သူတို့စစ်ဗိုလ်ကို သေနတ်ပစ်ကွင်းမှာ ပစ်သတ်ပြီး အပြစ်ပေးအဆုံးစီရင်လိုက်ကြတယ်။ မောင်သာညိုဟာ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်တာကို အပြိုးမပျက်ခံယူခဲ့တယ်။ အများအပြားမှာတော့ မေဂျာ ဂျော့ချ်ကွန်းဝေးဟာ သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်တာကို အပြိုးမပျက်ခံယူရင်း အသက်ထွက်သွားတယ်လို့ အထင် ခံလိုက်ရတာပေါ့။ တကယ်တော့ မောင်သာညိုဟာ မေဂျာခန္ဓာကိုယ်ကို အသတ်ခံရပေမယ့် သူ့မှာ မှန်ချပ်ကြီးဆီပြန်လာပြီး လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့နည်းလမ်း ရှိနေတော့ အပြိုးမပျက်ပေဘူးပေါ့ရှင်”

“အင်းလေ . ဟုတ်တာပေါ့”

“ဒီလိုနဲ့မောင်သာညိုဟာ ၁၂၅၅ခုနှစ်မှာ တစ်ကြိမ်၊ တစ်နှစ်ကြာလောက် မှန်ကြီးဆီက ခွာသွားခဲ့ဖူးပါတယ် မြင့်မြတ်တာရာ”

“မိသဲရှင် ကျွန်တော့်ကိုပြောခဲ့တယ်နော်။ မောင်သာညိုဟာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ဝင် အောင်းနေရာက ငြီးငွေ့ပြီး မှန်ကြီးဆီ ပြန်လာခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ရဲ့မူလဘဝကို ပြန်ရနိုင်တယ်လို့လေ။ သူဟာ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ကို ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ပြန်လဲထည့်ပေးမယ်လို့ မျှော်လင့်နိုင်သေးလား ဟင်”

“မျှော်လင့်နိုင်ပါရဲ့ . အလားတူဖြစ်ရပ်မျိုးလည်း ရှိခဲ့ပါရဲ့။ ဒီလိုရှင် . မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း(၆၀)ကြာတဲ့အချိန်မှာ မောင်သာညိုဟာ အခြားလူသားတစ် ယောက်ခန္ဓာထဲကို နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်အောင်းခဲ့ပြန်တယ်”

“ဟင် . နောက်နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်အကြာမှာ . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ အချိန်ကာလတွေကြာရှည်ခဲ့သလို ခေတ်စံနစ်တွေလည်း ပြောင်းလဲခဲ့ပြီပေါ့ရှင်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ မှန်အိမ်ကြီးဟာလည်း ကံကြမ္မာရဲ့ဒဏ်ခတ်မှုကို ခံရတဲ့အချိန်တွေ ရှိခဲ့ပါရဲ့”

“ဘယ်လိုလဲဗျာ .”

“ဒီလိုပါ . ကျွန်မတို့မှန်ကြီးဟာ မှော်အတတ်နဲ့စီရင်ထားတာကိုး။ မှော်အတတ်ဟာ တကယ် တော့ မကောင်းတဲ့ အောက်လမ်းပညာတစ်မျိုးပါပဲရှင်။ ပညာရပ်အနေနဲ့တန်းဖိုးရှိပေမယ့် အောက်လမ်း ပညာသာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့မှန်ကြီးဟာ အဲဒီအချိန်က ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာရှိနေခဲ့တာကလား။ ဘုန်းကြီးများရဲ့ တရားဓမ္မရွတ်ဖတ်ပူဇော်မှုတွေကြောင့် မကောင်းမှုနဲ့စီရင်ထားတဲ့မှန်ချပ်ကြီးဟာ အစီ အရင်တွေ ပျက်ကွယ်လုနီးပါးဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ကွဲအက်ပြိုပျက်လုနီးပါးအဖြစ်မျိုးနဲ့ တွေ့ကြုံခဲ့ရတယ်။ မောင် သာညို သိုဝှက်စီရင်ထားတဲ့ မှန်ထဲက ဟောဒီအခန်းကြီးဟာ လူမြင်ကွင်းမှာ ရံဖန်ရံခါ ဘွားကနဲ

ဆောင်းလုလင်

ပေါ်လာတတ်တယ်။ မှန်ထဲမှာခိုအောင်းနေတဲ့ ကျွန်မတို့ ဝိညာဉ်ရိပ်တွေဟာလည်း မှန်ကြီးထဲမှာ မကြာမကြာ ထင်ဟပ်လာတတ်တယ် . .

“ဒါတွေကို မြင်တွေ့ရတဲ့ လူအပေါင်းဟာ မှန်ကြီးဟာ ခြောက်လှန့်မှုတွေရှိကြောင်း၊ မကောင်း ဆိုးဝါးတွေ ပူးကပ်နေကြောင်းကို ဘုန်းကြီးများကို တင်လျှောက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ ဘုန်းကြီးများ ဟာ မှန်ချပ်ကြီးကို ကျောင်းရဲ့မောင်မည်းတဲ့ဂိုဒေါင်ထဲထည့်ပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်ကြတယ်ရှင်”

“ဪ . .”

ရွာမှဘုန်းကြီးမိန့်ကြားခဲ့စဉ်က ပြောခဲ့သောအကြောင်းများကို ကျွန်တော်ပြန်၍ သတိရလိုက် သည်။ ဘုန်းကြီးစဉ်က မန္တလေး၌စာပေ သင်ကြားစဉ် မှန်ကြီးမှာ ဂိုဒေါင်ထဲ၌ရှိနေသည်ဟုဆိုသည်။ ဘုန်းကြီးသည် ဂိုဒေါင်ထဲမှမှန်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားကာ စွန့်ကြဲဖို့ တောင်းခံယူငင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေ၏။ အဖြစ် အပျက်များကို ဆက်စပ်မိလာလေပြီ။

“ပြောပါဦးမိသဲရှင် . မောင်သာညို နောက်တစ်ကြိမ် လူလဲတဲ့အကြောင်း . .”

“ကျွန်မတို့ဟာ မောင်မည်းတဲ့ဂိုဒေါင်ထဲမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရပြန်တာပေါ့။ လူသူလေးပါး ကိုလည်း မြင်တွေ့ခွင့်မကြုံရတော့ဘူး ပေါ့ရှင်။ ဒီအချိန်မှာ မောင်သာညိုဟာ အပြင်လောကကို နောက် တစ်ကြိမ်ပြန်ထွက်ဖို့ ကြိတ်ကြိတ်နေခဲ့တယ်။ မှန်ရှေ့ကိုရောက်လာမယ့် လူသားတစ်ယောက်ယောက်ကို မျှော်လင့်နေခဲ့တယ် . .

“ဒီလိုနဲ့ . တစ်နေ့မှာ . အစိုးရဖက်က အရာရှိကြီးတစ်ဦးဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရောက် လာခဲ့တယ်ရှင်”

“အဲဒါ ဦးတင်မောင်ညွန့်မဟုတ်လား မိသဲရှင်”

“ဟင် . ရှင်သိနေတယ်”

“ဦးတင်မောင်ညွန့်ဖြစ်ရပ်ကို ကြားဖူးထားလို့ပါ”

“မှန်ပါတယ်။ ဦးတင်မောင်ညွန့်က မှန်ကြီးရှေ့အထိရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ တကယ်တော့ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ မန္တလေးသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ငယ်စဉ်က အဲ့သည်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ ပညာ သင်ကြားခဲ့သူကိုးရှင်။ ကျွန်မနဲ့မောင်သာညိုကလည်း ဦးတင်မောင်ညွန့်ကို ကလေးဘဝကတည်းက သိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ မှန်ကြီးထဲမှာနေပေမယ့် အပြင်လောကကို မြင်ချင်တိုင်း မြင်နေရတာကိုး .

“ဦးတင်မောင်ညွန့်ငယ်စဉ် မောင်တင်မောင်ညွန့်ဘဝက ကျွန်မတို့မှန်ကြီးဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်း အပေါ်ထပ်မှာ ဝံ့ဝံ့ကြားကြား ရှိနေတုံးပါပဲ။ သည်တုံးကတည်းက . မောင်တင်မောင်ညွန့်ကလေးဟာ မှန် ကြီးကို စိတ်ဝင်စားနေခဲ့တယ်။ သူဟာ အားလပ်ချိန်များမှာ အခြားကလေးများလို မကစားပဲ ကျွန်မ တို့မှန်ကြီးရှေ့ကိုလာလို့ သူပုံရိပ်သူ ပြန်ပြီး ကြည့်နေတတ်တယ်။ ကျွန်မတို့က မှန်ထဲက မြင်နေရ တော့ကာ မောင်တင်မောင်ညွန့်ကလေးကို ခင်မင်နေမိတာပေါ့ရှင်။ ဦးတင်မောင်ညွန့်နဲ့မှန်ကြီးဟာ ရေစက် ပါတယ်ထင်ပါရဲ့ . .

“သူဟာ မန္တလေးခရီးစဉ်ကိုအရောက်မှာ သူ့ရဲ့ငယ်စဉ်က ဆရာဘုန်းတော်ကြီးကို လာပြီး ကန်တော့ခဲ့တယ်။ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ သူငယ်စဉ်ကစွဲလမ်းခဲ့တဲ့ မှန်ကြီးကို ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ မတွေ့ရတော့ ဘယ်ရောက်သွားတုန်းလို့မေးတယ်ရှင်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်မတို့မှန်ကြီးကို ခြောက်လှန့် တယ်ဆိုပြီး ဂိုဒေါင်ထဲပို့ထားတဲ့အချိန်ပေါ့ . .

“ဦးတင်မောင်ညွန့်က . မှန်ကြီးကိုကြည့်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောတော့ မှန်ကြီးရှိနေတဲ့ဂိုဒေါင်ထဲကို ဦးတင်မောင်ညွန့်ကို လွှတ်လိုက် ကြတယ်။ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ ဂိုဒေါင်ထဲကို တစ်ယောက်တည်းပဲ ရောက်လာခဲ့တယ် . .

“အဲဒါဟာ . မောင်သာညိုအတွက်တော့ အကွက်ကောင်းပေါ့ရှင်။ သူဟာ ဘာမှစဉ်းစား မနေတော့ဘူး။ မှန်ရှေ့မှာလာရပ်တဲ့ ဦးတင်မောင်ညွန့်ကို ကိုယ်ထင်ပြုပြီး လျင်မြန်ဖြတ်လတ်စွာပဲ ဦးတင် မောင်ညွန့်ဝိညာဉ်ကို မှန်ထဲဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။ သူကတော့ ဦးတင်မောင်ညွန့်ခန္ဓာထဲကို ဝင်အောင်း လိုက်တာပေါ့ . .

“သူဟာ ဟန်မပျက်ပဲ အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားပြီး ဦးတင်မောင်ညွန့်အဖြစ်နဲ့ တပည့်တပန်း တွေ ခေါ်ဆောင်ရာကို လိုက်ပါသွားတော့တယ်။ ဦးတင်မောင်ညွန့်ရဲ့တပည့်တပန်းတွေကတော့ ဂိုဒေါင်ထဲ မှာ ခဏလေးအတွင်းဖြစ်ပျက်လိုက်တဲ့အဖြစ်ကို ရိပ်တောင်မရိပ်မိလိုက်ကြဘူး”

“မှန်ထဲမှာကျန်နေရစ်တဲ့ ဦးတင်မောင်ညွန့်ရဲ့ဝိညာဉ်ကတော့ ဘာကိုမှနားမလည်ရှာပဲ အူကြောင် ကြောင်နဲ့ ကျန်နေရစ်ခဲ့တာပေါ့ ရှင်။ အဲဒီအချိန်က ဦးတင်မောင်ညွန့်ရဲ့ အသက်ဟာ (၄၅)နှစ်ရှိနေပြီ။ ဉာဏ်ရည်မထက်မြက်တော့ဘူး။ ခပ်ထုံထုံလူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်မကပဲ သူ့ကို အကျိုး

ဆောင်းလုလင်

အကြောင်းရှင်းပြတာပေါ့ . .

“ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်မပြောတာတွေကို မယုံဘူး၊ သူဟာ သာမန်လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ဖမ်းချုပ်ခံနေရတယ်လို့ ယူဆနေတယ်။ ကျွန်မဟာ ဝိညာဉ်ကောင်တစ်ကောင်ဖြစ်ပါတယ်လို့ ပြောတာ ကိုလည်း သူက လက်မခံဘူး။ သူ့အနေနဲ့ ကျွန်မကို လူကောင်းပကတိလို မြင်တွေ့နေတာကိုးရှင် . .

“မောင်သာညိုကတော့ အဲဒီအခေါက်က တော်တော်ကြာတယ်။ ဦးတင်မောင်ညွန့်အဖြစ် ဟန် ဆောင်ပြီးနေခဲ့တာ သုံးနှစ်တောင်ကြာသွားခဲ့ပါတယ်။ သုံးနှစ်ပြည့်တဲ့အချိန်ကျမှ သူပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ သည် တစ်ခါပြန်ရောက်လာပုံက သူဝင်အောင်းနေတဲ့ ဦးတင်မောင်ညွန့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်အတိုင်း ပြန်ရောက် လာခဲ့တာပါ . .

“သူဟာ မှန်ရှေ့ကိုပြန်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ မှန်ထဲက ဦးတင်မောင်ညွန့်ရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ သူဝိညာဉ်ကို နေရာချင်းလဲလိုက်တယ်။ မလဲခင်မှာ မောင်သာညိုက ဦးတင်မောင်ညွန့်ရဲ့ခေါင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တစ်ချက် ရိုက်ထည့်လိုက်တယ်ရှင် . .

“ဘုကြောင့် ဒီလိုလုပ်တာလဲလို့ ကျွန်မကမေးတော့ မှန်ထဲမှာနေခဲ့တဲ့ဘဝကို မေ့သွား အောင်ရိုက်လိုက်တာလို့ မောင်သာညိုက ပြောပါတယ်။ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ မှန်ထဲမှာ သုံးနှစ်နေခဲ့ရတဲ့ ဘဝကို မေ့သွားမသွားတော့ ကျွန်မတို့ မသိခဲ့ဘူးရှင်”

“မေ့သွားခဲ့ပါတယ်မိသဲရှင်၊ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ မှန်ထဲက အကြောင်းတွေကို သတိမရခဲ့ပါဘူး။ သူက သုံးနှစ်အတွင်းမှာ နေရာတစ်ခုကိုရောက်နေကြောင်းကိုပဲ ပြောနိုင်ခဲ့တယ်။ ဘယ်နေရာဆိုတာ အတိအကျမပြောနိုင်ခဲ့ဘူး”

“ဪရှင်က ဒီအကြောင်းကိုတော့ သိပြီးသားကိုး၊ ပြောပြပါဦးရှင်၊ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ အပြင်ဘဝမှာ ဘယ်လိုတွေ့ရင်ဆိုင် ခဲ့ရပါလိမ့်”

“ရွာကဘုန်းကြီး ပြောပြခဲ့တဲ့အကြောင်းရယ်၊ သမိုင်းဖြစ်ရပ်တွေရယ်ကို ဆက်စပ်ပြီး ကျွန်တော် သိလိုက်ရတာပါ။ ခင်ဗျားရဲ့ခင်ပွန်း မောင်သာညိုဟာ ဦးတင်မောင်ညွန့်ရဲ့ရာထူးကို အသုံးချပြီး လုပ်ရပ် အမှားတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့တယ်လေ။ သူ့ရဲ့မှားယွင်းတဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ဆက်ရင်မဆိုင်ရဲလို့ သုံးနှစ်ကြာ တဲ့အချိန်မှာ မှန်ကြီးထဲကို ပြန်လာတာပဲဖြစ်မယ်ဗျ။ မောင်သာညိုက ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောမပြခဲ့ ဘူးလား”

“မပြောခဲ့ပါဘူးရှင်”

“သူလုပ်ပုံတွေ မဟုတ်လို့ မပြောခဲ့တာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဦးတင်မောင်ညွန့်အစစ်ကတော့ မောင် သာညိုလုပ်ခဲ့တဲ့အမှားတွေအတွက် ဘာမှမသိပဲ ဆက်ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာတယ်လေ။ သူက သူဟာ သုံးနှစ် အတွင်းမှာ နေရာတစ်ခုကိုရောက်နေတဲ့အကြောင်း ပြောတာကို ပြစ်ဒဏ်ကရှောင်လွှဲချင်လို့ ရူးချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်လို့ တစ်တိုင်းပြည်လုံးက စွတ်စွတ်တာကို ခံခဲ့ရပါတယ် မိသဲရှင်”

“အို . ကျွတ် . ကျွတ် . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“နောက်ဆုံးတော့ ဦးတင်မောင်ညွန့်ဟာ သူ့ဖြစ်ရပ်သူ မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ရူးသလို ကြောင် သလိုနဲ့ပဲ စိတ်ဒဏ်ရာရပြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရတာတယ်။ သမိုင်းမှတ်တမ်းမှာတော့ သူဟာ လူဆိုးလူသွမ်း တစ်ယောက်အဖြစ် မှတ်တမ်းဝင်ခဲ့တာပေါ့”

“ဖြစ်ရလေရှင် . ကျွန်မစိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဒါတွေကို ရှင် ခုပြောပြမှ ကျွန်မသိရတာပါ။ ဦးတင်မောင်ညွန့်ရဲ့နောက်ပိုင်းဖြစ်ရပ်ကို မောင်သာညိုကိုယ်တိုင်လည်း မသိရှာခဲ့ဘူးရှင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ လူလောကနဲ့အဆက်ပြတ်သလိုဖြစ်ခဲ့တာကိုး”

“လူလောကနဲ့အဆက်ပြတ်တယ်ဆိုတာ မှန်ကြီးကို သစ်စေးတွေ သုတ်လိုက်တာကို ဆိုလို တာလား”

“မှန်တာပေါ့ရှင်၊ ဂိုဒေါင်ထဲထည့်ထားခံရလို့ လူတွေကို မတွေ့မြင်နိုင်ရတဲ့ကြားထဲ ဘုန်းကြီး တစ်ပါးက သူ့ဒေသကို မှန်ကြီးကို သယ်ယူသွားပြီး အပြင်လောကနဲ့ဆက်သွယ်ရာ တစ်ခုတည်းသော တံခါးပေါက်ဖြစ်တဲ့ မှန်သားပြင်ကြီးကို သစ်စေးတွေသုတ်ပစ်ခဲ့တယ်ရှင်”

“တကယ်တော့ . ဘုန်းကြီးဟာ မှန်ကြီးကိုစိတ်ဝင်စားလို့ မန္တလေးကျောင်းက ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးဆီမှာ ခွင့်ပန်ပြီး သူ့ရွာအထိ သယ်သွားခဲ့တာမိသဲရှင်၊ ရွာရောက်တော့ . မှန်ကြီးက ခြောက်လှန့်တယ်လို့ လူတွေကပြောလွန်းလို့ သစ်စေးတွေသုတ်ပစ်ပြီး မှန်သားပြင်ကို ကွယ်လိုက်တာပါ။ ဘုန်းကြီးက အဲဒီအတိုင်း ကျွန်တော့်ကို မိန့်ခဲ့ပါတယ် မိသဲရှင်”

“တော်တော်ဆိုးတဲ့ဘုန်းတော်ကြီးပါရှင်၊ ကျွန်မတို့ဟာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်တိတိ သစ်စေးသုတ် ထားတဲ့ မှန်သားနောက်မှာ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ ရှင် စဉ်းစားကြည့်ပါ။ မှောင်ပိန်းပြီး ဘယ်ကိုမှမမြင်ရတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်တိတိနေခဲ့ရတဲ့ ကျွန်မတို့ဘဝကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်စမ်းပါရှင်”

ဆောင်းလုလင်

“ဘုန်းကြီးကတော့ မှန်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ဝိညာဉ်တွေ ခိုအောင်းနေမှန်း မသိခဲ့ရပါဘူး”

“ကံအားလျော်စွာပဲ နှစ်အတော်ကြာတော့ မှန်သားပြင်ပေါ်က သစ်စေးတွေဟာ သူတို့အလို အလျောက်ပါးပြီး ကွာကျသွားခဲ့တယ်။ ရှင်မြင့်ခွဲရတဲ့ လက်တစ်ဝါးစာအကွက်ကလေး ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မဟာ အဲဒီအကွက်ကလေးထဲကနေ ရှင်ကိုချောင်းပြီး ရှင်စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ခဲ့ရတယ်လေ။ တော်ပါသေးရဲ့ ။ ရှင်က မှန်ကြီးကို မြို့အရောက် သယ်လာခဲ့တယ်နော်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်။ မှန်ပေါ်က သစ်စေးတွေကို ခွာချပေးတဲ့အတွက် ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်လို့ မဆုံးပါဘူး။ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် အမှောင်ထုထဲနေလာရာက ရှင်ကျေးဇူးကြောင့် အပြင်လောကကို လင်းလင်းချင်းချင်း ပြန်မြင်ခွင့်ရပေ တာရှင်”

“ကျေးဇူးတင်လို့ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတွေဆပ်လိုက်တာလား မိသဲရှင်၊ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ထားတာဟာ ကျွန်တော့်ကျေးဇူးတွေကို တုံ့ပြန်လိုက်တာပေါ့လေ”

“ပြောပေတော့ မြင့်မြတ်တာရာရေ ပြောပေတော့ ဒါတွေဟာ မောင်သာညိုရဲ့ အစီအစဉ်တွေပါ။ ကျွန်မဟာ သူခိုင်းစေသမျှ ဆောင်ရွက်ရပါတယ်။ သို့ပေတည်ရှင် ဟောဒီမှန်ကြီးထဲ ခုလို ရောက်လာတာကိုတော့ ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်မိတာ အမှန်ပဲ”

“ဘာ ။”

“မှန်ထဲကို အဦးရောက်လာတဲ့လူနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်က လူမျိုးခြားဖြစ်နေတယ်။ တစ် ယောက်က ဦးနှောက်ဉာဏ်ရည်တုံးနေတဲ့ အသက်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်မလွတ်မြောက် ရေး အတွက် သူတို့ကို အားကိုးလို့မရခဲ့ဘူး။ ရှင်ကတော့ ကျွန်မလွတ်မြောက်ရေးအတွက် အကူ အညီပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်မိပါတယ်အမောင်။ ဟောဟိုက ပေစာချုပ်တွေဟာ မောင်သာညိုရဲ့ မှော်ပညာမှတ်စုတွေပါ။ ဒီမှတ်စုတွေထဲမှာ မှန်ကြီးကို ကွဲအက်အောင်ခွဲတဲ့နည်းလမ်း ပါကောင်းပါမယ်။ မှန်ကြီးထဲကနေ ထွက်နိုင်တဲ့နည်းလမ်း ပါကောင်းပါမယ်။ ရှင်ဟာ ပညာတတ် စာရေးဆရာတစ်ယောက်မို့ ပေစာတွေကိုလေ့လာနိုင်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ပေစာတွေထဲမှာ လွတ်မြောက်ရာနည်းလမ်းကို တွေ့ခဲ့ ရင် ရှင်အတွက်ရော ကျွန်မအတွက်ပါ ကောင်းတယ်မဟုတ်လားရှင်၊ ကျွန်မကတော့ ဒီ စက်ဆုပ်ပြီးငွေ ဖွယ်ဘဝဆိုးထဲက လွတ်မြောက်ချင်လှပါပြီရှင်”

“ကောင်းပြီလေ ။ ကျွန်တော် လေ့လာကြည့်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် မှော်ပညာဆိုတာ လျှို့ဝှက် နက်နဲတဲ့ပညာတစ်ရပ်မို့ အလွယ်တကူတော့ နားလည်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ပြီးတော့ ပေစာ ပုရပိုက်တွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာကျော်ကဟာတွေမို့ ကျွန်တော် နားလည်ဖို့ အလှမ်းဝေးကောင်း ဝေးနေလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကြိုးစားကြည့်ပါဦးရှင်ရယ် ။”

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်စာရေးဆရာဖြစ်တဲ့အကြောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်ကလောင်နာမည်ဟာ မြင့်မြတ်တာရာဆိုတာကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲဟင် ။”

“ဘာခက်လို့လဲရှင်၊ ရှင်ရဲ့အခန်းထဲကို မြင်ချင်တိုင်းမြင်နေရတာပဲ။ ရှင်အခန်းကို သန့်ရှင်းရေး လာလုပ်ပေးတဲ့ ဦးမြသိန်းဆိုသူကိုလည်း ကျွန်မတို့သိနေပြီ။ ဦးမြသိန်းက ကျွန်မတို့မှန်ကြီးကို နေ့စဉ် ဖုန်သုတ်ပေးတယ်လေ။ ရှင်ချစ်သူ နွေဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မတို့ မြင်ခဲ့ဖူးပြီကော”

“ဪ ။”

“ပြီးတော့ မောင်သာညိုဟာ ရှင်အိပ်စက်နေချိန်မှာ ရှင်စာတွေကို ယူဖတ်ခဲ့တယ်ရှင်”

ကျွန်တော်အိပ်ရာမှ လန့်နိုးစဉ်က စာရေးစားပွဲရှေ့တွင် တွေ့ရသော အရိပ်သဏ္ဍာန်မှာ မောင် သာညိုပါတကား။

“ရှင်ရေးတဲ့စာအုပ်တွေ ပျောက်တဲ့အကြောင်း ဦးမြသိန်းကို မေးနေတာ ကြားပါတယ်။ အဲဒါ တခြားဟုတ်ရိုးလား။ မောင်သာညိုက ရှင်ရဲ့စာအုပ်တွေကို ယူဖတ်နေတာရှင်၊ မောင်သာညိုဟာ ဘီရိုထဲ က ရှင်စာအုပ်တွေကို အကုန်ဖတ်ပြီးပြီ။ သူပြောပြလို့ ရှင်ဟာ လူတော်တစ်ယောက်ဆိုတာ သိရပါရဲ့။ သူက ရှင်အကြောင်းကိုစုံစုံစေ့စေ့သိရအောင် စုံစမ်းနေတာပဲ။ ရှင်နေရာကိုဝင်ယူတဲ့အခါ ပီပီရီရီဖြစ် အောင်လို့လေ”

“ဪ ။ ဒီလိုလား”

“မောင်သာညိုရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ ရှင်သွားလေရာနောက်ကို လိုက်ပါနေကျရှင်၊ ရှင်ရဲ့စာအုပ်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့နေရာကိုလည်း သူ ရောက်ဖူးပြီးပြီ။ ရှင်ရဲ့စီးပွားဖက် ကိုဝင်းသန့်ဆိုသူကိုလည်း သူသိနေပြီ။ ရှင်ချစ်သူရဲ့အိမ်ကိုတောင် သူက ရှင်နဲ့အတူ လိုက်ပါခဲ့သေးတယ် ရှင်ရေ”

အပြင်ထွက်သည့်အခါ ။ ကားထဲတွင် လူတစ်ယောက်ပါလာသယောင် ခံစားခဲ့ရသည်များကို

ဆောင်းလုလင်

ကျွန်တော်ပြန်လည်မှတ်မိလာသည်။ မောင်သာညိုသည် အကြံကြီးသူတစ်ယောက်ပါကလား။

ကျွန်တော်က အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကာ မှန်သားပြင်မှတစ်ဆင့် ကျွန်တော့် အခန်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ကုတင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်သည် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်လဲလျောင်းအိပ်စက်နေပေ၏။

သို့သော် အိပ်နေသောထိုကျွန်တော်သည် အခြားသူတစ်ဦး၏ဝိညာဉ်ကိန်းအောင်းနေသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုသာ ဖြစ်တော့သည်။

ခန္ဓာကိုယ်က ကျွန်တော်ဖြစ်သော်လည်း ထိုသူသည် ကျွန်တော်အစစ် မဟုတ်တော့ပါ တကား။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော့်ဟန်ဆောင်ထားသော မောင်သာညိုသည် အိပ်ရာမှ (၈)နာရီခန့်တွင် နိုးလာခဲ့သည်။

သူက ကုတင်ပေါ်မှဆင်းလာရင်း မှန်ထဲမှ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို လက်ပြု၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ မြင့်မြတ်တာရာ၊ နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေပါရဲ့လား”

ကျွန်တော်က ဒေါသထွက်စွာ မှန်သားပြင်ကို ခြေနှင့်ပိတ်ကန်လိုက်သည်။

“စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားမှပေါ့ စာရေးဆရာရဲ့ ကိုယ်က မင်းနေရာကို အကြာကြီးယူမထားပါဘူး၊ လူအဖြစ်နဲ့ မလှုပ်ရှားရတာကြာလို့ ပျော်သလောက်ကလေးနေရုံပါ .ဟဲ .ဟဲ .”

သူက စပ်ဖြူဖြူ ပြောလိုက်သည်။

ကိုယ်ရုပ်ရည်နှင့်လူက ကိုယ်ကို ပြန်၍ လှောင်ပြောင်နေသည်အဖြစ်မှာ အခံရခက်လှပေသည်။

“ဘယ်လိုလဲမိသဲရှင် .သူ့ကို နားလည်အောင် ရှင်းပြရဲ့လားကွဲ့”

မိသဲရှင်က မောင်သာညိုကို စက်ဆုပ်ဟန်ဖြင့် ဘာမှပြန်မပြောပဲ တစ်ဖက်သို့လှည့်နေလေသည်။

“လာပါရှင် .သူ့ကိုမြင်နေရတာ ရှင်စိတ်ဆင်းရဲရုံပဲရှိပါတယ်၊ လာပါ .အခန်းလေးထဲ သွားနေကြပါစို့”

မိသဲရှင်က ကျွန်တော့်ကို နောက်ဖက်အခန်းလေးထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။

မောင်သာညို(ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်)သည် မျက်နှာသစ်ရန်အခန်းထဲမှထွက်အသွားတွင် အခန်းသန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် ဦးမြသိန်း က အခန်းထဲသို့ဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးမြသိန်းကိုအမြင်တွင် မှန်ရေ့သို့ တစ်ဖန်လှမ်းလာခဲ့ကာ ဦးမြသိန်းအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဦးမြသိန်း .ဦးမြသိန်း .ကျွန်တော့်ကိုကယ်ပါဦးဗျာ”

ကျွန်တော်က မှန်ပြင်ကို လက်သီးဖြင့်ထုနှက်ရင်း အော်လိုက်သည်။ ဦးမြသိန်းက မကြားချေ။

“ရှင်ကလည်း ရှင်၊ ကျွန်မပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်မတို့ကသာ မှန်ထဲကနေ အပြင်ကိုမြင်နေရတာ၊ အပြင်ကလူတွေက ကျွန်မတို့ ဝိညာဉ်တွေကို မမြင်ရပါဘူးလို့၊ အတွင်းအပြင် မြင်ရအောင် မောင်သာညိုတစ်ယောက်ပဲတတ်နိုင်တယ်၊ လာပါရှင်၊ အကျိုးမရှိနိုင်တာကို ကြိုးစားမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဟိုအခန်းလေးထဲက ပုရပိုက်တွေကိုသာ လေ့လာကြည့်စမ်းပါ မြင့်မြတ်တာရာရယ်”

မိသဲရှင်က နောက်ခန်းထဲသို့ ကျွန်တော့်အား တစ်ဖန်ဆွဲ၍ ခေါ်သွားပြန်လေသည်။

သို့ဖြင့် .ကျွန်တော်သည် မိသဲရှင်၏စိတ်ဆန္ဒအရ ပုရပိုက်များကို လေ့လာကြည့်ခဲ့ရလေသည်။

ပုရပိုက်များမှာ ဟောင်းနွမ်းလွန်းလှပြီး ရှေးဆန်လှသောကြောင့် အစပိုင်းတွင် ကျွန်တော့်မှာ နားမလည်နိုင်ခဲ့ချေ။ စာပေအသုံးအနှုန်းများ၊ ကမ္ဘာ့အက္ခရာများမှာလည်း ကာလရွေ့လျောလာသည်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲလာခဲ့လေပြီ။ နားလည်အောင် မနည်းကြိုးစားယူခဲ့ရလေသည်။

သို့ရာတွင် .ရွာတွင်ရှိစဉ်က ဘုန်းကြီးသင်ပေးလိုက်သော ပုရပိုက်ဖတ်နည်းများကို ပြန်လည် စဉ်းစားရင်း တဖြည်းဖြည်းလေ့လာကြည့်လိုက်ရာ .အနည်းငယ်မျှ နားလည်သယောင်ရှိလာရလေသည်။

ဘုန်းကြီးပြသလိုက်သောပုရပိုက်များနှင့် ဤပုရပိုက်များမှာ တစ်ခေတ်တည်းဖြစ်ပေသည်။ ထို့ပြင် .ဘုန်းကြီးလက်ထဲတွင်ရှိသော ပုရပိုက်များမှာ ဆေးဆရာကြီးဦးသံချိန်၏ပုရပိုက်များဖြစ်ကာ . ဤပုရပိုက်များမှာ ဦးသံချိန်၏သားဖြစ်သူ မောင်သာညို၏ပုရပိုက်များဖြစ်ရကား ရေးပုံသားပုံ မှတ်တမ်းတင်ပုံများမှာ သိပ်မကွာခြားလှချေ။

ဆောင်းလုလင်

“ဘယ်နှယ်လဲ မြင့်မြတ်တာရာ၊ နားလည်ပါစ”

“ကြိုးစားနေပါတယ်မိသဲရှင်၊ ပုရပိုက်တွေကများလွန်းတော့ မှန်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး မှတ်တမ်း တင်ထားတဲ့ပုရပိုက်ကို ရွေးရပါသေးတယ်၊ ဆေးပညာကျမ်းတွေ၊ ဗေဒင်လက္ခဏာအကြောင်းတွေ မှတ်တမ်းတင်ထားတာပါ ရောနေလို့ပါ”

“အင်း မောင်သာညိုဟာ ဘယ်ပညာမဆို နှံ့စပ်အောင်တော့ လေ့လာတယ်ရှင်”

“အခန်းကလည်း မောင်တော့ တော်တော်ကြည့်ယူရတယ် မိသဲရှင်ရေ”

“သည်းခံပါအမောင်၊ ကျွန်မတို့ သူပုရပိုက်တွေ လေ့လာနေတဲ့အကြောင်း မောင်သာညိုသိလို့ မဖြစ်ဘူးရှင်၊ ပုရပိုက်တွေကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်မှာ စိုးရတယ်၊ ဒီအခန်းလေးထဲမှာပဲ ကြိုးစားပြီး လေ့လာ ပေတော့ရှင်”

သုံးရက်ခန့်အကြာတွင် “အမြင်များကိုကွယ်စေနည်း”ဟု ရေးထားသော ပုရပိုက်တစ်စောင် ကို တွေ့ရလေသည်။

“အမြင်များကို ကွယ်စေနည်း”

ကျွန်တော်က ပုရပိုက်ကို ကြိုးစားဖတ်ရှုရာ အလုံးစုံနားမလည်သော်လည်း အနည်းအကျဉ်းမျှ ရိပ်မိခဲ့လေသည်။ ပစ္စည်းများကို လူ၏အမြင်အာရုံမှ ကွယ်ပျောက်စေရန် လုပ်ဆောင်ရသည်နည်းလမ်းများ ဖြစ်ပေ၏။

မောင်သာညိုသည် ထိုနည်းလမ်းများကိုအသုံးပြုကာ မှန်ကြီး၏နောက်ကွယ်မှ ဤအခန်းကို အမြင်မှကွယ်ပျောက်အောင် ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်လေမည်။

အဆိုပါပုရပိုက်သည် လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်တို့အတွက် အသုံးမဝင်လှပေ။ ကျွန်တော်သည် မှန်ကြီးနှင့်ပတ်သက်သော အချက်များပါမည် ပုရပိုက်များကို များစွာသော ပေစာ၊ ပုရပိုက်များကြားမှ ရှာဖွေခဲ့ရပြန်လေသည်။

မှန်အိမ်ထဲ၌ ကျွန်တော်အလုပ်ရှုပ်နေချိန်တွင် ပြင်ပမှ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကို ရယူထားသော မောင် သာညိုသည်လည်း သူနည်းသူဟန်ဖြင့် လှုပ်ရှားလျှက်ရှိလေသည်။

သူသည် အိမ်မှ နေ့စဉ်ထွက်ခွာသွားလျက်ရှိသည်။ သူကား ဝိညာဉ်အနေဖြင့် ကျွန်တော့် နောက်မှ လိုက်လံစုံစမ်းခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်ကျင်လည်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သိရှိနှံ့စပ်ပြီးဖြစ်ရာ ဟန်ဆောင်ဘဝတွင် လွယ်ကူနေပေလိမ့်မည်။

သူသည် ကျွန်တော်အဖြစ်နှင့် ဘာတွေများလုပ်ဆောင်နေပါလိမ့်။

“မောင်သာညိုဟာ ကားကို ဘယ်လိုမောင်းပါလိမ့်၊ ကျွန်တော် တတ်ခဲ့တဲ့အတတ်ပညာတွေဟာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ဆက်ကျန် ရှိနေတဲ့သဘောလား၊ ဘယ်လိုလဲ မိသဲရှင်”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲတွင် ဇေဝဇဝါဖြစ်နေသော အချက်ကို မေးလိုက်သည်။

“မောင်သာညိုဟာ မော်တော်ကားဆိုတဲ့ မြေပေါ်သွားတဲ့ ယန္တရားများကို မောင်းနှင်တတ်ပြီး သားပါအမောင်၊ သူဟာ မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးဘဝကို ပြောင်းယူလိုက်စဉ်ကတည်းက မောင်းနှင်တတ် ခဲ့တာပါ”

“ဪ”

“သူဟာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများကို မုန်းတီးပေမယ့် နန်းတွင်းမှာရှိစဉ်က အင်္ဂလိပ်များထံမှာ တပည့် ခံယူပြီး လူဖြူတွေရဲ့ပညာရပ်တွေကို သင်ယူခဲ့ပါတယ်၊ လူဖြူများရဲ့ပညာတွေဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်မား ကြောင်းကိုလည်း ပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာကို တတ်ကျွမ်းလို့လည်း မေဂျာဂျော့ချ်ကွန်းဝေးအဖြစ် ဟန်ဆောင်လှုပ်ရှားရာမှာ လွယ်ကူခဲ့ခြင်းဖြစ်တယ်လေ”

“တော်တော်တော့ အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

“လူတော်တစ်ယောက်ပါ၊ မသင်မြတ်တဲ့နေရာတွေမှာ သူပညာကို အသုံးချခဲ့တာသာ ဆိုးနေ တာပဲ မြင့်မြတ်တာရာ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မတို့ လူလောကမှာရှိစဉ်ကာလက မော်တော်ကားခေါ်တဲ့ ယန္တရားစက်ယာဉ် မပေါ်သေး ပါဘူး”

“အင်း ဟုတ်တာပေါ့”

ကမ္ဘာပေါ်တွင် မော်တော်ကားကိုတီထွင်၍ စတင်မောင်းနှင်ခဲ့သည့်ခုနှစ်မှာ ၁၈၈၅ခုနှစ်ဖြစ် ကြောင်း မှတ်သားရပေသည်။

ထိုခုနှစ်သည် သီပေါမင်းပါတော်မူသောခုနှစ်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေပါ၏။ မိသဲရှင်၏ဝိညာဉ်ကို အရှင် နှစ်ပါးပါတော်မမူမီ သုံးနှစ်အချိန်က အကျဉ်းချခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်ရာ ထိုအချိန်က ကားမပေါ်သေးချေ။

ဆောင်းလုလင်

“ခေတ်ကာလတွေ ပြောင်းလဲလာတာနဲ့အမျှ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ စက်ယန္တရားတွေဟာ ဆန်းပြား ပါဘိတော့ရှင်၊ လေထဲမှာဝဲယုံနိုင်တဲ့ ယန္တရားယာဉ်များလည်း ရှိသေးတယ်ဆို”

“လေယာဉ်ပျံဆိုတာ ရှိပါတယ်၊ တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ ခရီးသွားရင် စီးနင်းလိုက်ပါသွားနိုင် ပါတယ် မိသဲရှင်”

“ထူးဆန်းပါဘိ . ထူးဆန်းပါဘိ”

ရတနာပုံခေတ် နန်းတွင်းသူလူသားတစ်ယောက်အတွက် ဤခေတ်ပေါ်သိပ္ပံပစ္စည်းများမှာ ဆန်းကြယ်နေမည်အမှန်ပင်တည်း။

“ပြီးတော့ . တစ်နေရာနဲ့တစ်နေရာ လှမ်းပြီးစကားပြောတဲ့ စက်များလည်း ရှိတယ်နော်”

“တယ်လီဖုန်းကိုပြောတာလား၊ ဟုတ်တယ်၊ ရှိပါတယ်”

“ပြီးတော့ . ဟောဟိုကမြင်ရတဲ့ လူပုံရိပ်တွေလှုပ်ရှားတာကို မြင်ရတဲ့သေတ္တာလေးဟာ ဘာ လေးလဲရှင်၊ အဲဒါမျိုးတော့ သည်တစ်ခါလူလောကကို ပြန်မြင်ရချိန်မှ မြင်ဖူးတော့တာပဲ၊ မှော်သေတ္တာ ထင်ပါ”

မိသဲရှင်က ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှ တီဗီကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မေးမြန်းလိုက်ရာ ကျွန်တော့်မှာ ရယ်မောရသေးသည်။

“အဲဒါကို ရုပ်မြင်သံကြားစက်လို့ခေါ်ပါတယ်မိသဲရှင်၊ အရုပ်ကိုလည်းမြင်ရ အသံကိုလည်း ကြားရလို့ပါ၊ စက်ဖွင့်ထားတဲ့အချိန်တွေမှာ မိသဲရှင်မြင်ရမှာပေါ့၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က အဖြစ်တွေကို စက်က တစ်ဆင့် တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်ပေးတဲ့စက်ပါ”

“အဲဒါတွေဟာ တစ်နေရာမှာဖြစ်ပျက်နေတဲ့အဖြစ်တွေကို စက်ကတစ်ဆင့် တိုက်ရိုက်မြင်နေရ တာလား”

“တိုက်ရိုက်မြင်ရတာလည်း ရှိပါတယ်၊ မှတ်တမ်းတင်ထားပြီးမှ ပြန်လွှင့်ပေးတာလည်း ရှိပါ တယ်၊ မှတ်တမ်းတွေကိုလည်း တိပ်လို့ခေါ်တဲ့ကြိုးခွေတွေ၊ ဓာတ်ပြားလို့ခေါ်တဲ့အချပ်တွေပေါ်မှာ တင် ထားလို့ ရပါတယ်၊ ကြည့်ချင်တဲ့အချိန်မှာ စက်ထဲထည့်ကြည့်လို့ရပါတယ်မိသဲရှင်”

“ထူးဆန်းပါဘိ၊ ထူးဆန်းပါဘိ၊ အံ့ဖွယ်ကောင်းပါဘိတော့တယ်၊ သို့ပေတည့် . မြင့်မြတ် တာရာရေ၊ ကျွန်မကတော့ ဒီလို တိုးတက်ထွန်းကားတဲ့ပစ္စည်းများကိုလည်း မမက်မောပါဘူး၊ လိုချင်စိတ် ကိုင်တွယ်ချင်စိတ်လည်းမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့အပြင်းထန်ဆုံးဆန္ဒကတော့ ဟောဒီမှန်အိမ်ကြီးထဲက လွတ် မြောက်ဖို့ပါပဲ၊ ငြီးငွေ့စက်ဆုပ်ဖွယ်ဘဝကြီးထဲက ကျွန်မဝိညာဉ် လွတ်မြောက်ချင်လှပါပြီ၊ ဘဝသစ် တစ်ခုကို ကူးပြောင်းချင်လှပါပြီ၊ ဘဝသစ်မှာ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ပဲ ဖြစ်ရဖြစ်ရပါရှင်၊ ကျွန်မလွတ်မြောက် ရေးအတွက် ကူညီပေးပါတော့ရှင်ရယ်”

တစ်နေ့တွင် . မောင်သာညိုသည် မှန်ရှေ့တွင်လာရပ်ကာ စကားပြောလေသည်။

“မင်းရဲ့ချစ်သူနွေဦးခင်က ငါ့ကိုပဲ မင်းလို့ထင်နေတယ်ကွ၊ ဟဲ . ဟဲ . နွေဦးခင်ဟာ သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းတာပဲနော်၊ ငါ နွေဦးခင်ကို မကြာခင်ပဲ လက်ထပ်ယူတော့မလို့ကွ”

သူက ကျွန်တော်မခံချင်အောင် ကလိသွားလေသည်။

ထို့အပြင် . နောက်တစ်နေ့တွင် နွေ့ကို ကျွန်တော်အခန်းထဲသို့ခေါ်လာခဲ့လေ၏။

နွေဦးခင်သည် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲဝင်အောင်းနေသော မောင်သာညိုကိုပင် ကျွန်တော်ဟု ထင်ကာ သံသယမရှိ ဆက်ဆံနေပေသည်။ အလိမ်ခံနေရကြောင်းကို နွေမသိရှာပေ။

နွေက အခန်းထဲသို့ရောက်သည်နှင့် မှန်ကြိုးရှေ့တွင် လာရပ်လိုက်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို လှည့် ပတ်ကြည့်ရှုလေသည်။ မှန်၏နောက်ကွယ်တွင် သူမ၏တကယ့်ချစ်သူ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်က ရပ်ကြည့်နေ ကြောင်းကို နွေမသိရှာ။

“ဒီမှန်ကြိုးဟာ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်မောင်၊ နွေတို့လက်ထပ်ပြီးရင် ဒီမှန်ကြိုးကို အခန်း ထဲမှာထည့်ထားရမယ်၊ မှန်ဘောင်ကို အသစ်ပြင်ဆင်ပြီး အခန်းထဲမှာထောင်ထားရအောင်နော် မောင်”

“ကောင်းတာပေါ့အချစ်ရယ်”

မောင်သာညိုက မှန်ရှေ့မှနွေ့ထံသို့လှမ်းလာကာ နွေ့ကို နောက်ကျောမှ သိုင်းဖက်လိုက်လေ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မြင်ကွင်းမှာ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တည်တည်ဖြစ်နေပေ၏။ ကွာ လည်း မကွာဝေးလှချေ။

“နွေ့ . နွေ့ . အဲဒါ . မောင်မဟုတ်ဘူး၊ မောင်အစစ်မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်တော်က ယောင်ယမ်းကာ အသံထွက်ရေရွတ်သတိပေးလိုက်မိသည်။ နွေက ကျွန်တော့်

ဆောင်းလုလင်

ကိုလည်း မမြင်၊ ကျွန်တော်စကားကို မကြားနိုင်ပါချေ။

ကျွန်တော်၏စိုးရိမ်ထိတ်လန့်သွားသော အမူအရာကြောင့် မောင်သာညိုသည် နွေကိုဖက်ထားရာမှ ပြီးလိုက်သည်။ မှန်နောက်ကွယ်မှ ကျွန်တော်ကို လှောင်ပြုံးပြုံးပြလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူကတော့ သူ၏ပညာဖြင့် မှန်နောက်ကွယ်မှ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်သာနေပေသည်။

မိသဲရှင်သည် ဖြစ်ရပ်အားလုံးကိုမြင်တွေ့ကာ ကျွန်တော်ထံ လျှောက်လာသည်။

“လာပါ မြင့်မြတ်တာရာ၊ သူတို့ကိုကြည့်မနေပါနဲ့၊ ရှင် စိတ်ဆင်းရဲရုံပဲရှိမှာပေါ့၊ လာစမ်းပါရှင်”

မိသဲရှင်က ကျွန်တော်ကိုနှစ်သိမ့်နေပုံကိုမြင်ကာ မောင်သာညိုသည် ကျွန်တော်မခံချင်အောင် ပို၍လုပ်ပြလိုက်ပြန်သည်။ နွေကို နောက်ကျောမှသိုင်းဖက်ထားရင်း နွေပါးနှစ်ဖက်အား နမ်းရှိုက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

“အို မောင်ကလည်းလေ မောင်ဟာ ခုတလော သိပ်ကဲနေပါလား၊ တကယ်ပဲ .”

ခုတလော သိပ်ကဲနေတယ်ဆိုတဲ့ နွေစကားက ကျွန်တော် အသည်းနှလုံးထဲသို့ အပ်နှံထိုးသွင်းလိုက်သည့်သဖွယ် စူးရှနာကြင်စွာ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် နွေကို နမ်းရှိုက်ရန်ပင် မဝံ့ရဲပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေခဲ့သည့် ချစ်သူတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါသည်။ နွေကိုထိပါး ကျူးလွန်ရန် စိတ်ပင်မကူးခဲ့ပါ။ လက်မထပ်ခင်အထိ သန့်စင်စွာ နေထိုင်ရန် ကျွန်တော်က ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သူဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်အရိပ်လိုကြည့်ခဲ့သော ပန်းကလေးကို ကျွန်တော် နေရာဝင်လုထားသူက ပြုချင်းတိုင်း ပြုနေသည့်မြင်ကွင်းမှာ ကျွန်တော်အတွက် အပ်နှံထိုးဆွလိုက်သလို ခံစားရပေသည်။

မောင်သာညိုက နွေကို ကုတင်ဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြန်သည်။ သူသည် နွေကို ကြာရှည်စွာ နမ်းရှိုက်နေပေ၏။

“အို မောင် မကဲနဲ့ကွယ်၊ လက်မထပ်ရသေးပဲနဲ့”

နွေအသံက သနားစဖွယ် ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

“လက်ထပ်ဖို့ နီးနေပြီပဲအချစ်ရယ်”

မောင်သာညိုသည် နွေအပေါ်လွန်ကျူးရန် စိစဉ်နေလေပြီ။

“အိုကွယ် မောင်ကလည်း၊ သူ့ကိုယုံလို့ လိုက်လာတာကို ကြည့်ပါလားလို့ .”

မိသဲရှင်က ကျွန်တော်လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“လာပါမြင့်မြတ်တာရာ၊ ဒါတွေကို ကြည့်မနေပါနဲ့၊ တို့တွေ ဘာမှမတတ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်သလို ဖြစ်နေပါတယ်၊ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပါ မြင့်မြတ်တာရာ၊ လာပါရှင် . ကျွန်မတို့ နောက်အခန်းလေးထဲ သွားနေရအောင်ပါ”

မိသဲရှင်က ကျွန်တော်ကို အခန်းလေးထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားလေ၏။

“မြင့်မြတ်တာရာရယ် ဒီဖြစ်ရပ်အတွက် ကျွန်မလည်း ရှင်နည်းတူခံစားရပါတယ်၊ မောင်သာညိုကို ကျွန်မစိတ်နာပေမယ့် သူဟာ ကျွန်မနဲ့ နှစ်ပေါင်းရာချီပြီးပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ခင်ပွန်းလင်ပါ။ ကျွန်မအသည်းမှာလည်း ကျွဲခတ်သလိုခံစားရပါတယ်ရှင်၊ ဒါတွေကို ကျွန်မတို့ မေ့မိလိုက်ကြပါစို့”

“ကျုပ် သူ့ကိုလက်စားချေရမှ ကြေနှပ်နိုင်မယ် မိသဲရှင်”

“မှန်ပါတယ်၊ လက်စားချေပါ၊ အဲဒီအတွက် နည်းလမ်းကတော့ သူ့ရဲ့မှော်ပညာလျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သိအောင်လုပ်ဖို့ပဲရှင်၊ သည်တော့ကာ လွတ်မြောက်ရာနည်းလမ်းကို သူ့ရဲ့ပုရပိုက်တွေထဲက ရှာဖွေပေတော့ အမောင်”

ကျွန်တော်သည် မောင်သာညို၏ပုရပိုက်များကို ကြိုးစား လေ့လာခဲ့သည်။

တစ်လခန့်အကြာတွင် “ဝိညာဉ်များအား အကောင်အထည် ထင်စေနည်း” -ဆိုသည့်ပုရပိုက် တစ်စောင်ကို ရှာဖွေဖတ်ရှုမိလေသည်။

“ဝိညာဉ်များအား အကောင်အထည်ထင်စေနည်း”

နည်းလမ်းမှာ ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို ကျူးရင်ရသည်နည်းလမ်း ဖြစ်ပေသည်။ ဝိညာဉ်များအား အကောင်အထည်ထင်စေခြင်းဆိုသည်မှာ မှန်ကြီးထဲမှကျွန်တော်တို့အား အပြင်လူများမြင်စေရန် ပြုလုပ်သည့် နည်းလမ်းကောင်းဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဖော်ပြထားသောဂါထာကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျကျရွတ်ဆိုနိုင်လျှင် မှန်သားပြင်ရှေ့မှလူများသည် ကျွန်တော်တို့ကို မြင်ကောင်းမြင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ကြိုးစားလိုက်စမ်းပါမြင့်မြတ်တာရာ၊ ရှင် ဒီဂါထာကို ဖတ်နိုင်ရင် ကျွန်မတို့ကို လူတွေမြင်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်လိမ့်မယ်ရှင်”

ဆောင်းလုလင်

“လူတွေမြင်ရတော့ကော၊ ကျွန်တော်တို့အကျဉ်းသမားဝိညာဉ်ဘဝက လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လို စွမ်းဆောင်နိုင်မှာမို့လဲ မိသဲရှင်”

“မှန်သားပြင်ကို ဖောက်ခွဲခိုင်းမှာပေါ့ရှင်၊ မှန်ကြီးပေါက်ကွဲသွားရင် ကျွန်မတို့လွတ်မြောက် ပြီလေ”

“မိသဲရှင်က ဝိညာဉ်ဘဝနဲ့ လွတ်မြောက်လိုပေမယ့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်လိုချင်သေးတယ်၊ မောင်သာညိုကို လက်စားချေချင်သေးတယ် မိသဲရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သို့သော် ပထမတစ်ဆင့် စမ်းသပ်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဂါထာကို ကြိုးစား ကျက်မှတ်လိုက်စမ်းပါအောင်ရယ်၊ ပြီးတော့လည်း ရှင်ဆက်လက်ရှာဖွေရင် ဒါထက်ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းတွေ သူပုရပိုက်ထဲက တွေ့ရင်တွေ့လာနိုင်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“မှန်ကြီးကို အတွင်းထဲကနေ ဖောက်ခွဲလို့ မရနိုင်ဘူးလား”

“မရဘူးရှင်၊ ကျွန်မအကြိမ်ကြိမ် စမ်းသပ်ကြည့်ဖူးပြီ၊ မှန်ကြီးဟာ တကယ်ရှိနေတဲ့ အကောင် အထည်ရှိပစ္စည်းတစ်ခုလေ၊ ဒီအခန်းထဲမှာရှိနေတဲ့ ကျွန်မတို့အပါအဝင် ပစ္စည်းကိရိယာတွေအားလုံးဟာ အမှန်မတော့ အကောင်အထည်မရှိတဲ့အရိပ်အယောင်တွေပဲ၊ အရိပ်အယောင်သာဖြစ်တဲ့ပစ္စည်းကိရိယာနဲ့ မှန်ကြီးကိုဖောက်ခွဲပစ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးမြင့်မြတ်တာရာ”

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဂါထာကို ကျွန်တော်ရွတ်ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်နှင့်မိသဲရှင်သည် မောင်သာညိုမရှိခိုက်တွင် ဂါထာ၏အစွမ်းအာနိသင်ကို စမ်းသပ်ခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်က ဂါထာကို စိတ်တွင်းမှရွတ်ဆိုလိုက်သည့်အခါ မှန်သားပြင်သည် ရေပြင်သဖွယ် တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးကာ လှိုင်းတွန်းများ ထင်သွားလေ၏။ ထို့နောက်မှ ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားလေသည်။

“အောင်ပြီ မြင့်မြတ်တာရာ၊ အောင်ပြီ၊ ကျွန်မတို့ကို လူတွေမြင်ရနိုင်ပြီ”

“ဘာအထောက်အထားနဲ့ ပြောနိုင်တာလဲမိသဲရှင်”

“မောင်သာညိုဟာ မှန်အပြင်ဖက်ကလူတွေကို ကိုယ်ထင်ပြချင်တဲ့အခါ ခုလိုပဲ မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး တစ်ခုခုကို နှုတ်က တဖွဖွရွတ်ဆိုလေ့ရှိတယ်ရှင်၊ ရှင်ဆိုလိုက်တဲ့ဂါထာဖြစ်မှာပါပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ မှန် ပြင်ဟာ ခုလိုပဲ လှိုင်းတွန်းများ တွန်းသွားတတ်တယ်၊ မှန်သားပြင် တည်ငြိမ်သွားတဲ့အခါ အပြင်ကလူများ ဟာ ကျွန်မတို့ကို မြင်ရတော့တာပဲ၊ ရှင်ကိုလည်း ဒီနည်းနဲ့မြှူဆွယ်ခဲ့တာပါ၊ ဂါထာကို ကျွန်မရလို့သာ ကိုယ်တိုင်မစွမ်းဆောင်နိုင်တာပါ၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မထင်သလို တော်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါပဲ မြင့်မြတ်တာရာ ရယ်”

“မှန်ရှေ့မှာ သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်ယောက် လာရပ်မှပဲ ကျွန်တော်တို့ကို လူတွေမြင်မမြင် လက်တွေ့စမ်းသပ်ခွင့်ရတော့မှာပေါ့ မိသဲရှင်”

“လောလောဆယ်တော့ ရှင်ဂါထာတတ်ကျွမ်းသွားတာကို မောင်သာညိုသိလို့မဖြစ်ဘူး၊ ဗမာင် သာညိုမသိအောင်နေမှဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း ဂါထာသင်ပေးပါဦးရှင်”

“စမ်းသပ်ကြည့်လို့ အမှန်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော်သင်ပေးပါ့မယ် မိသဲရှင်ရယ်”

ကျွန်တော်တို့သည် ဂါထာအစွမ်းကို လက်တွေ့စမ်းသပ်ရန် အခက်အခဲတွေ့နေခဲ့သည်။ အခန်း တွင်းသို့ရောက်ရှိလာသော သက်ရှိလူသားမှာ မောင်သာညိုတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။ မောင်သာညိုက တော့ သူ့ပညာနှင့်သူ ကျွန်တော်တို့ဝိညာဉ်များကို မြင်နေနိုင်ပြီးဖြစ်သည်။ မောင်သာညိုကို စမ်းသပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကျွန်တော်ဂါထာရနေကြောင်းကိုလည်း အသိခံလို့မဖြစ်ပေ။

အခန်းထဲသို့ နေ့စဉ်အချိန်မှန်ရောက်လာသူမှာ ဦးမြသိန်းဖြစ်သည်။ ဦးမြသိန်းသည် မောင်သာ ညိုရှိစဉ်ရောက်ရှိလာပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်အပြီးတွင် မောင်သာညိုအပြင်ထွက်ခင် ပြန်သွားတတ်သူမို့ သူ့ကိုစမ်းသပ်လို့လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်တို့မှာ ဂါထာအစွမ်းကြောင့် လူများ ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်နိုင်၊မမြင်နိုင် တော်တော်နှင့် လက်တွေ့မစမ်းသပ်နိုင်ပဲရှိနေခဲ့ လေသည်။

တစ်နေ့တွင် မောင်သာညိုအပြင်ထွက်သွားခိုက် ကြောင်တစ်ကောင်သည် ပြတင်းပေါက် မှကျော်၍ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ထိုကြောင်မှာ ရံဖန်ရံခါ ကြွက်ချောင်းရန် ကျွန်တော့်အခန်းထဲသို့ ရောက်လာနေကျကြောင် ကလေးဖြစ်ပါသည်။

“ဟောဟိုမှာ ကြောင်တစ်ကောင်ပါလားမြင့်မြတ်တာရာ၊ ရှင်ဂါထာအစွမ်းကို ကြောင်နဲ့စမ်းသပ် ကြည့်ပါတော့”

ဆောင်းလုလင်

“ကြောင်နဲ့စမ်းသပ်ရမယ်”

“ကြောင်ဟာလည်း သက်ရှိသတ္တဝါပဲရှင်ရဲ့၊ လူတွေမြင်နိုင်တာမှန်ရင် ကြောင်လည်းမြင်နိုင်ရမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ”

ကျွန်တော်က မှန်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ ဂါထာကိုရွတ်ဖတ်လိုက်သည်။ မှန်သားပြင်တွင်သွားပြီးနောက် ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားချိန်တွင် မိသဲရှင်က အပြင်မှကြောင် ကြားသာအောင် မှန်ကိုလက်ဖြင့်ခေါက်လိုက်သည်။

ကြောင်သည် အသံကြောင့် မှန်ဖက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ကြောင်သည် ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်လိုက်ကြောင်း သိသာလေသည်။ အံ့ဩသွားကာ ခွီးကနဲမာန်ဖီလိုက်သည်။

“မိမိ . မိမိ .”

ကျွန်တော်က ကြောင်ကလေးကို လှမ်း၍ခေါ်လိုက်လေ၏။ ကြောင်သည် ယခင်ကတည်းက ကျွန်တော်ကိုရင်းနှီးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကြောင်ကလေးသည် ကျွန်တော်အိပ်ရာထဲ၌ ဝင်အိပ်လေ့ရှိသည်။

ကြောင်ကလေးက ကျွန်တော်ကိုမှတ်မိသွားကာ စားပွဲပေါ်မှ ခုန်ချလာလေသည်။ မှန်ရှေ့ထိရောက်လာကာ မှန်ကိုတိုးဝင်ဖို့ ကြိုးစားလေ၏။ မှန်ခံနေသောကြောင့် ဝင်လို့မရပေ။

“ကြောင်ကို ရှင်လှမ်းဆွဲကြည့်လိုက်စမ်းပါမြင့်မြတ်တာရာ”

မိသဲရှင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်က ကြောင်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏လက်သည် မှန်အပြင်သို့ထွက်သွားကာ ကြောင်၏လည်ဂုတ်ကို ဆွဲကိုင်မိလေသည်။

ကျွန်တော်က ကြောင်ကိုဆွဲယူလိုက်သည်အခါ ကြောင်သည် မှန်ထဲသို့ပါလာခဲ့လေ၏။ သို့သော် ကြောင်အကောင်လိုက်ပါလာခြင်း မဟုတ်ပါ။ ကြောင်၏ဝိညာဉ်ကသာ လက်ထဲသို့ပါလာပြီး ကြောင်သည် သူ့ကိုယ်မှဝိညာဉ်ကင်းလွတ်သွားသည်အတွက် သေဆုံးသည်သဖွယ် မှန်ရှေ့၌ လဲကျကျန်နေခဲ့လေသည်။

“လွတ်လိုက်တော့၊ လွတ်လိုက်တော့မြင့်မြတ်တာရာ၊ ကြောင်ကို အမြန်ဆုံးလွတ်လိုက်ပါ။ ရှင်လက်ကို အပြင်ထုတ်ပြီး ကြောင်ကိုလွတ်ပေးလိုက်ပါ။ ဒုက္ခတွေ ရောက်ကုန်မယ်ရှင်”

မိသဲရှင်၏ ပြောပြသလဲအပြောကြောင့် ကျွန်တော်က မှန်အပြင်သို့လက်ထုတ်ကာ ဆုပ်ကိုင်ထားမိသော ကြောင်ဝိညာဉ်ကို လွတ်ချလိုက်ရလေသည်။

ထိုအခါ ကြောင်ဝိညာဉ်သည် လဲကျသေဆုံးနေသော ကြောင်အကောင်၏ကိုယ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။ ကြောင်ကလေးသည် လူးလွန်ထလိုက်ကာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

ကျွန်တော်က မိသဲရှင်ကို လှည့်၍မေးလိုက်သည်။

“အောင်ပြီ . အောင်ပြီမြင့်မြတ်တာရာရေ၊ ကျွန်မတို့ အောင်ပြီရှင်၊ ရှင်ဟာ အမြင်ဓာတ်ပေါက်အောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ရုံသာမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ကဝိညာဉ်ကိုလည်း ဆွဲယူနိုင်တယ်ရှင်၊ ကြောင်ကို ရှင်လှမ်းဆွဲလိုက်ရာမှာ ကြောင်ဝိညာဉ်က ရှင်လက်ထဲ ပါလာတယ်လေ၊ ဒီမှန်ကြီးထဲကို အကောင်အထည်ရှိတဲ့အရာမှ ဝင်လို့မရတာကိုး၊ ဝိညာဉ်ပဲပါလာနိုင်တာပေါ့၊ သည်တော့ ရှင်ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမဆို မှန်ရှေ့မှာလာရပ်ရင် လှမ်းဆွဲပြီး ဝိညာဉ်ကိုထုတ်ယူနိုင်ပြီ၊ အဲဒီဝိညာဉ်ရဲ့နေရာမှာ ရှင်ဝိညာဉ်ကိုလည်း အစားထိုးနေရာယူလို့ရပြီ၊ မောင်သာညိုဟာ ဒီနည်းနဲ့ လူတွေကို ဝိညာဉ်ချင်း လဲခဲ့တာရှင်”

“ကြောင်ကို ဘာလို့ပြန်လွှတ်ခိုင်းရတာလဲ မိသဲရှင်”

“အလို . ရှင်ဟာ တော်ပါရက်နဲ့ အတွေးချော်လိုက်တာ၊ ကြောင်ကို မှန်အိမ်ထဲ ထည့်မေးထားချင်သေးလို့လား”

“အပျင်းပြေပေါ့ .”

“မောင်သာညိုဟာ မှန်အိမ်ထဲကို ကြောင်တစ်ကောင်ရောက်နေတာ မမြင်ပဲနေမလားရှင်၊ ရှင်ဂါထာတတ်ကျွမ်းနေတာကို သိသွားမှာပေါ့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဆောရီး မိသဲရှင်”

“ဘာရှင် .”

“ဪ . ကျွန်တော်အတွေးချော်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပါလို့ ပြောတာပါ”

“ပြီးတော့ . ကြောင်ဝိညာဉ်ကို ဒီထဲခေါ်လိုက်ရင် ကြောင်ခန္ဓာကိုယ်အသေကြီးက မှန်ရှေ့မှာ ကျန်နေခဲ့မယ်လေ၊ ဘယ်သူက ကြောင်သေကို ရှင်းပေးမှာလဲ၊ ကြောင်သေကိုမြင်ရင် ကျွန်မတို့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပူးပေါ်သလို ပေါ်ကုန်တော့မှာပေါ့”

ဆောင်းလုလင်

“ဟုတ်ပါတယ်မိသဲရှင်၊ ကျွန်တော် ဒါတွေကို မတွေးမိဘူး”

“ကဲ .ကဲ .ကျွန်မတို့ရဲ့စမ်းသပ်မှုဟာ ပထမအဆင့်တော့ အောင်မြင်ပြီ၊ လွတ်မြောက် အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကိုသာ ရှာဖွေလိုတော့တယ်”

“ဂါထာကိုရရင် မှန်ထဲက ဖောက်ထွက်လို့ရပါပြီ မိသဲရှင်၊ ခင်ဗျားကို ဂါထာသင်ပေးပါ့မယ်၊ ဂါထာရရင် မိသဲရှင်လွတ်မြောက်ရာကိုသွားပါတော့၊ ကျွန်တော်ကတော့ မောင်သာညိုကို လက်စားချေဦး မယ်၊ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ကျွန်တော်ပြန်ရောက်အောင် ကြိုးစားကြည့်မယ်၊ မရရင်တောင် တခြား ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုမှာ ဝင်အောင်းနိုင်အောင်လုပ်ပြီး မောင်သာညိုကို လက်စားချေရမယ်”

ကျွန်တော်တို့ အမျိုးမျိုးကြံဆကြည့်ကြသည်။

အခန်းတွင်းနေသော သက်ရှိလူသားမှာ ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ရယူထားသော မောင်သာညို တစ်ယောက်သာရှိသည်။ မောင်သာညိုရယူထားသော ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ဝိညာဉ်ချင်းပြန်လဲဝင်ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ မောင်သာညိုသည် သူကိုယ်တိုင်ဖန်ဆင်းထားသောပညာကို သိရှိပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်တော့်အနီး သို့ လာရောက်၍ အလဲခံမည်မဟုတ်ပေ။

နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဦးမြသိန်းမှာလည်း မောင်သာညိုရှိနေသည့် အချိန်တွင်သာ သန့်ရှင်းရေးလာလုပ်သောကြောင့် အခွင့်မသာနိုင်ချေ။

ထိုရက်များအတွင်း .ကျွန်တော်သည် မိသဲရှင်အား ဂါထာကို သင်ပေးလျက်ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် .ကျွန်တော်တို့အတွက် အခွင့်အရေးတစ်ခုပေါ်လာလေ၏။

မောင်သာညို မှန်ရှေ့သို့ ရောက်လာကာ .

“ငါခရီးတစ်ခုထွက်မယ်၊ တစ်ပတ်လောက်ကြာမယ်”

.ဟု ပြောသွားလေသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ အထုတ်အပိုးများပြင်ဆင်ကာ မောင်သာညို ခရီးထွက်သွားလေသည်။ ထို အဖြစ်သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အခွင့်အရေးပင်ဖြစ်လေသည်။

မောင်သာညိုမရှိခိုက် ဦးမြသိန်းသည် သန့်ရှင်းရေးလာလုပ်ပေလိမ့်မည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်လာမည့် တစ်ဦးတည်းသောလူသား ဦးမြသိန်းကိုသာ ဓားစာခံလုပ်၍ ဝိညာဉ်ချင်း လဲရပေတော့ မည်။

ဦးမြသိန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ရောက်ရှိပြီးမှ မောင်သာညိုကိုလက်စားချေဖို့အစီ အစဉ် စတင်ရပေတော့မည်။ အကောင်အထည်မရှိသောဝိညာဉ်တစ်ကောင်ထက် လူသားတစ်ယောက် အဖြစ်ကမှ လက်စားချေမည်နည်းလမ်းကို ပို၍ကြံဆနိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအစီအစဉ်ကို မိသဲရှင်ကလည်း သဘောတူညီခဲ့ပါသည်။ မိသဲရှင်သည် ကျွန်တော်သင်ပေး သောဂါထာကို ယခုထက်ထိ မတတ်မြောက်နိုင်သေးပါချေ။ မိသဲရှင်သည် လှပချောမောသော မိန်းမတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်တုံးလှပေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးမြသိန်းရောက်အလာကို နှစ်ရက်တိုင်တိုင် စောင့်ဆိုင်းလိုက်ရသည်။ မောင် သာညိုမရှိ၍ ဦးမြသိန်းက နေ့စဉ် သန့်ရှင်းရေးလာမလုပ်ချေ။ ကျွန်တော်ခရီးထွက်သည်အခါများမှာလည်း သုံးရက်တစ်ကြိမ်သာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ မှာထားတာ ရှိပေ၏။

သုံးရက်မြောက်သည်နေ့မှသာ ဦးမြသိန်းရောက်လာလေသည်။ အောက်ထပ်မှာနေသော အိမ်ရှင် မိန်းမကြီးထံမှ သော့မိတ္တူတောင်းကာ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်ဝင်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးမြသိန်းသည် သူထုံးစံအတိုင်း အခန်းသန့်ရှင်းရေးကို လုပ်နေပေ၏။

ကျွန်တော်နှင့်မိသဲရှင်သည် မှန်ပြင်ရှေ့တွင်ရပ်၍ ဦးမြသိန်း မှန်အနီးသို့ရောက်လာသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်သည်။ မှန်ကြီးကို ဦးမြသိန်းဖုံးသုတ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်က ဂါထာကိုရွတ်လိုက် လေသည်။

မှန်သားပြင်တွန့်ကွေးပြီး ပြန်လည်တည်ငြိမ်သွားချိန်တွင် ဦးမြသိန်းထံမှ အလန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်သောအသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ဂါထာရွတ်ဖတ်လိုက်သောကြောင့် အပြင်ပမုဦးမြသိန်းသည် မှန်ထဲသို့မြင်ခွင့်ရလိုက်ရာ သူသည် ရုတ်တရက်မှန်ထဲတွင်မြင်လိုက်ရသော ကျွန်တော်တို့ကို လန့်၍အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဦးမြသိန်း”

ကျွန်တော်က ဦးမြသိန်းကို လှမ်း၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“အောင်မယ်လေး .ဆရာ .ဆရာ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာ၊ ဆရာက ခရီးထွက်သွားတာ မဟုတ်လား၊ အောင်မယ်လေး . ဆရာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မှန်ထဲရောက်နေတာလဲဟင်၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ

ဗျာ”

“ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်ဦးမြသိန်း၊ ရှေ့ကိုတိုးခဲ့ပါ”

“သူ့ သူကရော ဘယ်သူလဲဆရာ .”

“ရှေ့ကိုသာတိုးခဲ့ပါ ဦးမြသိန်း၊ ကျွန်တော်ရှင်းပြပါမယ်”

ကျွန်တော့်အမိန့်ကြောင့် ဦးမြသိန်းက ရှေ့တိုးလာခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ရုတ်တရက် ဦးမြသိန်းလက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ မှန်ထဲသို့ဆွဲသွင်းလိုက်လေသည်။

ဦးမြသိန်းဝိညာဉ် လက်ထဲသို့ပါအလာတွင် ဝိညာဉ်ကင်းလွတ် သွားသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲသို့ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်က အလျင်အမြန် ခိုဝင်လိုက်ရလေသည်။ ဦးမြသိန်းဝိညာဉ်ကိုလွှတ်ချကာ မှန်အိမ်ထဲ၌ ထားရစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ယခုအခါ ကျွန်တော်သည် လူသားတစ်ယောက်ပြန်ဖြစ်သွားလေပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော်ရယူလိုက်သော လူသားဘဝသည် ဝိညာဉ်က ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ကား ဦးမြသိန်း၏ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ဖြစ်သွားရလေပြီ။

မှန်ထဲတွင်ကျန်ခဲ့သောဦးမြသိန်းသည် နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် မှန်ရှေ့မှာရပ်နေသော သူ့ပုံသဏ္ဍာန် (ကျွန်တော်)ကို ပြန်ကြည့်ကာ အံ့ဩလျှက်ရှိလေသည်။

“ကဲ မိသဲရှင်၊ ဦးမြသိန်းကို ရှင်းပြလိုက်ပါတော့ဗျာ”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သောစကားသံသည် ဦးမြသိန်း၏အသံဖြင့် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ဒါလည်း တကယ်တော့မဆန်းပါ။ ဦးမြသိန်းခန္ဓာကိုယ်ထဲသို့ ကျွန်တော့်ဝိညာဉ်ကသာ ဝင်ရောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကလည်း ဦးမြသိန်းပုံပန်းသဏ္ဍာန်ဖြစ်နေသလို အသံသည်လည်း ဦးမြသိန်းအသံပင် ဖြစ်နေတာ မဆန်းပါပေ။

ကျွန်တော်က မိသဲရှင်ကိုနှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်တော့်အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

“ဟင် ဆရာကိုမြင်မြတ်ဘယ်ပျောက်သွားလဲ၊ ကျုပ်က မှန်ထဲမှာ ကျန်နေခဲ့တယ်၊ ဟောဟိုမှာ အခန်းအပြင်ကိုထွက်သွားတဲ့ လူကလည်း ကျုပ်ပဲ၊ အမလေးဗျာ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ စောစောကတွေ့လိုက်တဲ့ဆရာကိုမြင်မြတ် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်”

နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် ကြောက်လန့်တကြား အံ့ဩစွာရေရွတ်နေသောဦးမြသိန်းအသံက နောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ယခုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာမြင့်မြတ်တာရာမဟုတ်တော့။ သန့်ရှင်းရေးလုပ်သား ဦးမြသိန်းဖြစ်နေပြီဖြစ်ရာ အခန်းထဲ၌ ကြာကြာနေပါက အိမ်ရှင်မိန်းမကြီး သံသယအဝင်ခံရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားပီပီ အခန်းထဲမှ ကျွန်တော်ထွက်ခဲ့ရပေပြီ။

အခန်းသော့ကို အောက်ထပ်မှအိမ်ရှင်မိန်းမကြီးထံ အပ်နှံလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်မိန်းမကြီးသည် ကျွန်တော့်ကို ဦးမြသိန်းအဖြစ်သာ ထင်မြင်နေ၏။ သံသယမဝင်ချေ။

ကျွန်တော်သည် ခြေဦးတည်ရာလျှောက်သွားရင် ဘယ်သွားရမုန်းမသိဖြစ်နေသည်။ ဦးမြသိန်းအနေနှင့် အခြားသောနေရာတစ်ခုတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးရန် တာဝန်ရှိကောင်းရှိပေမည်။ သို့သော် ဦးမြသိန်း၏အလုပ်တာဝန်များကိုမသိသောကျွန်တော့်မှာ ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါချေ။

သည်နေရာတွင် မောင်သာညိုက လည်လွန်းလှပေသည်။ သူသည် ဝိညာဉ်အဖြစ်နှင့် ကျွန်တော် ကျင်လည်ရာနေရာများသို့ လိုက်၍လေ့လာထားခဲ့သည်။ သူ့အနေဖြင့် လူချင်းလဲသည်မှာ သုံးကြိမ်မြောက် ဖြစ်ရာ အကွက်စေ့စေ့ဖန်တီးနိုင်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ခြေဦးတည်ရာလျှောက်သွားရင်းမှ အရက် သောက်ချင်စိတ်ပေါက်လာမိလေသည်။ ထူးဆန်းပေစွာ ကျွန်တော် မြင့်မြတ်တာရာသည် အရက်ကိုသောက်တတ်သူမဟုတ်ပေ။ ဘီယာနှစ်ခွက်မျှကိုပင် မူးနေသူဖြစ်၏။ ယခု အရက်သောက်လိုစိတ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းမှာ ဦးမြသိန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်ဖြစ်ပေမည်။ အရက်သမားကြီးဦးမြသိန်းခန္ဓာကိုယ်သည် သောက်နေကျအရက်ကို အချိန်တန်၍ တောင်းဆိုနေလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျွန်တော်၏ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုလည်းအသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။ ကျွန်တော်က မဟန်နိုင်ပဲ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ်ဆိုးလိုက်လေသည်။ ဦးမြသိန်းတွင် ပန်းနာရင်ကြပ်ရောဂါရှိသည်ကို သတိရလိုက်၏။ ကျွန်တော်သည် ဦးမြသိန်း၏ခန္ဓာကိုယ် ထမ်းဆောင်ထားရသည်နည်းတူ သူ့တွင်ပါလာသော ရောဂါနှင့် အမူအကျင့်များကိုပါ လက်လွှဲရယူလိုက်ရလေပြီ။

ကျွန်တော်က အိတ်ကပ်ထဲကို နှိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ငါးဆယ် တန်နှစ်ရွက်ထွက်လာလေသည်။ ဦးမြသိန်းဖြစ်နေသောကျွန်တော်သည် ဦးမြသိန်းအမူအကျင့်အတိုင်း လိုက်နာရပေတော့မည်။

ဆောင်းလုလင်

ကျွန်တော်သည် လမ်းဘေးမှာ အဆင်သင့်တွေ့ရသော အရက်ဖြူဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ ဦးမြသိန်းမှပါသောငွေနှင့် အရက်ဖြူကိုသာ သောက်သုံးနိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်က အရက်မသောက်တတ်သော်လည်း ဦးမြသိန်းခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် အရက်တစ် ပိုင်းကို အငမ်းမရသောက်မျိုလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ လှိုင်းထနေသော ကျွန်တော့်ရင်သည် တည်ငြိမ် သွားလေ၏။ လူကလည်း လန်းရွှင်လာလေသည်။

ဪ တရားကျစရာကောင်းလှချေတကား။

ကျွန်တော်သည် တစ်နေကုန်လျှောက်သွားနေရာမှ ညမိုးချုပ်လာသည်အခါ အိမ်ပြန်ရန် သတိရလာလေသည်။

ဘယ်ကိုပြန်ရမလဲ။

ဦးမြသိန်းဖြစ်နေသောကျွန်တော်သည် ဦးမြသိန်းအိမ်ကိုသာ ပြန်ရပေမည်။ တော်သေး၏။ ကျွန် တော်သည် တစ်ခါတစ်ရံ ဦးမြသိန်းကို အိမ်အရောက် ကားနှင့်လိုက်ပို့နေကျဖြစ်၍ သူ့အိမ်ကိုသိနေသည်။

ကျွန်တော်က မီးရထားဘူတာဘေးမှ လူနေတန်းလျားလေးထဲဝင်သွားသည်အခါ ဦးမြသိန်း အခန်းတွင် ဦးမြသိန်း၏သား မောင်လှိုင်ဝင်းတို့လင်မယားကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ မြေးဖြစ်သော ကလေးများက အိပ်စက်၍ပင်နေပေပြီ။ သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ သောကျွန်တော့်ကို သံသယ မဝင်ကြချေ။

“ဒီနေ့ အဖေပြန်လာတာ စောလှချည်လား”

အမယ် အိမ်အပြန်စောတယ်ဆိုပါလား၊ ဦးမြသိန်းဟာ ဘယ်အချိန်မှ အိမ်ပြန်နေကျပါလိမ့်။

“အုပ်ဆောင်းအောက်မှာ အဖေ့ဖို့ ထမင်းရောဟင်းရော ခပ်ထားပြီးပြီအဖေ၊ ပန်းကန်တွေကို ဆေးမနေနဲ့တော့၊ အုပ်ဆောင်းနဲ့ပဲ အုပ်ထားလိုက်၊ မနက်ကျမှ ကျွန်မဆေးမယ်”

ချွေးမဖြစ်သူက ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဖို့ချန်ထားသော ထမင်းနှင့် ငပိရည်ကျဲကျဲ၊ ငါးခြောက်လေးနှစ်ဖတ် သုံးဖတ်တို့ကို နယ်ဖတ်၍ စားလိုက်ရာ အရသာရှိစွာပင် ဝင်သွားလေ၏။

ထမင်းစားအပြီးတွင် အိပ်ငိုက်လာပြီဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့အဖိလေးမှ အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲကာ အိပ်ရန်ပြင် လေသည်။

“အဖေ အိပ်တော့မလို့လား၊ ဆေးသောက်ဖို့ မေ့ပြန်ပြီ”

ချွေးမဖြစ်သူက လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဆေးဆိုပါလား ဘာဆေးပါလိမ့် ဘယ်နေရာမှထား ပါလိမ့်။

“အေး ဆေးသောက်ဖို့ ငါ့ဆီယူခဲ့စမ်းဟဲ့”

ခပ်တည်တည်နှင့် လှမ်း၍ အမိန့်ပေးလိုက်ရလေသည်။

ချွေးမက ဆေးထုတ်ကိုယူကာ သောက်ရန်ရေတစ်ခွက်ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခပ်လာပေးရာသည်။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်တော့်ချွေးမဖြစ်နေပြီဖြစ်သည့် ထိုမိန်းကလေးအမည်ကို ကျွန်တော်မသိပါပေ။ ကျွန်တော့် မြေးများအမည်၊ မြေးဘယ်နှယောက်ရှိသည်ကိုလည်း ဦးမြသိန်းအတူ ဖြစ်သောကျွန်တော် မသိပါ။

ချွေးမလှမ်းပေးသောဆေးကို ကြည့်လိုက်သည်အခါ ပန်းနာရင်ကြပ်ပျောက်ဆေးဖြစ်နေလေ သည်။ ဈေးသက်သာသော မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးများဖြစ်ပေ၏။

ဆေးသောက်အပြီးတွင် အိပ်ချင်ချင်နှင့် လှဲချလိုက်ရာ တုံးကနဲ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်သွား လေတော့သတည်း။

ကျွန်တော်သည် ဤမှတ်တမ်းကို နောက်တစ်နေ့မှစတင်၍ ရေးသားခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အခန်းသို့ပြန်သွားကာ သန့်ရှင်းရေးလုပ် သယောင်နှင့် ဤမှတ်တမ်းကို စတင်ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်ဝင်သွားရာ မှန်ထဲမှဦးမြသိန်းကို ငိုယိုလျက်သားတွေ့ရလေသည်။

ဦးမြသိန်းသည် ကျွန်တော့်ကိုအမြင်တွင် လှမ်း၍အော်လိုက်လေသည်။

“အောင်မယ်လေးဆရာ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ဆရာရယ် ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော့် ပြန်ပေးပါဆရာရယ် အီး ဟီး ဟီး”

“မငိုပါနဲ့ဦးမြသိန်း၊ မိသဲရှင်ပြောပြတယ်မဟုတ်လား၊ အဖြစ်အပျက်ကို ဦးမြသိန်း နားလည်တယ် မဟုတ်လား”

ဆောင်းလုလင်

“နားလည်ပါတယ်ဆရာ”

“ခဏသည်းခံပါဦးမြဲသိန်းရယ်၊ ပြဿနာတွေပြေလည်သွားရင် ခင်ဗျားဘဝကို ခင်ဗျားပြန်ရမှာပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ သည်းခံလိုက်ပါဦးဗျာ”

“ဆရာ ညက ကျွန်တော့်အိမ် ပြန်အိပ်တာလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်မြေးလေးက ကျွန်တော့်မမေးဘူးလားဟင်၊ မြေးအငယ်ဆုံးလေးက ကျွန်တော်ချော့ သိပ်မှ အိပ်တာ၊ ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ အိပ်တာဆရာရဲ့”

“ကျွန်တော်ပြန်တော့ ကလေးတွေအိပ်နေကြပြီဗျာ၊ ဒီည ခေါ်အိပ်လိုက်ပါမယ်ဗျာ၊ ဪ ခါနဲ့ ဦးမြဲသိန်းမှာ မြေးဘယ်နှယောက်ရှိတာလဲဗျာ”

“သုံးယောက်ပါဆရာ”

“နာမည်တွေပြောပြထားဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားချွေးမနာမည်လည်း ပြောပါဦး”

ဦးမြဲသိန်းပြောပြသောနာမည်များကို ကျွန်တော့်မှာ ရေးမှတ်ထားရလေသည်။

“ဆရာ . ဆရာ . ခေါင်းရင်းကဘုရားစင်အောက်မှာ ကျွန်တော့် သံသေတ္တာလေးရှိတယ်ဆရာ၊ သေတ္တာထဲက သတင်းစာ စက္ကူအောက်မှာ ကျွန်တော်ငွေတစ်ထောင်ဝက်ထားတယ်ဆရာ၊ ကလေးတွေ ကျောင်းဖွင့်ရင် ကျောင်းစရိတ်ခက်မှာစိုးလို့ သိမ်းထားတာပါ။ အဲဒီ ငွေတစ်ထောင်ကိုယူပြီး ကျွန်တော့် သား မောင်လိုင်ဝင်းကို ပေးလိုက်ပါ ဆရာရယ်”

“ဪ ဦးမြဲသိန်းရယ် . ပြဿနာတွေပြေလည်သွားရင် ကျွန်တော်ကလည်း ငွေတစ်ထောင် မက ပေးပါမယ်ဗျာ၊ ခုတော့ အိမ်ကိုငွေတွေအများကြီးယူသွားရင် ဦးမြဲသိန်းကို တစ်မျိုးထင်ကြလိမ့်ဦး မယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ဝင်အနစ်နာခံပေးတဲ့အတွက် ဦးမြဲသိန်းကို ကျွန်တော်ကျေးဇူးဆပ်မှာပါ”

“ဆရာ . ဆရာ . ဆေးသောက်ဖို့လည်း မမေ့နဲ့နော်၊ ကျွန်တော်က ရင်ကြပ်ပျောက်ဆေးကို နေ့တိုင်းသောက်နေရတာဆရာရဲ့”

စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည့်ကြားမှ ကျွန်တော်ရယ်ချင်သွားလေသည်။ ဪ သတ္တဝါတိုင်းဟာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မက်မောခင်တွယ်ကြပါကလား။

ကျွန်တော်သည် ရလာသည့်အချိန်ကလေးအတွင်း . ဤ မှတ်တမ်းကို ရေးခဲ့လေသည်။

မှတ်တမ်းရေးရင်းမှ မိသဲရှင်ကို ဂါထာသင်ပေးရသေးသည်။ မိသဲရှင်သည် ယခုထိ ဂါထာကို အလွတ်မရနိုင်သေးချေ။

ကျွန်တော် နေ့စဉ်လာကာ မှတ်တမ်းကိုရေးသားခဲ့ပါသည်။

မောင်သာညိုက ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်မရောက်သေး။ ဘယ်ကို ခရီးထွက်သည်ကိုလည်း ပြော မသွားခဲ့ချေ။ မှတ်တမ်းကို သူပြန်မလာခင် အပြီးရေးရပေမည်။

မှတ်တမ်းကို ဤနေရာအထိ ရေးသားပြီးစီးချိန်အထိအောင် မောင်သာညို ခရီးထွက်ရာမှ ပြန်ရောက်မလာသေးပါ။

မောင်သာညိုပြန်ရောက်လာလျှင် သူနှင့်စာရင်းရှင်းရန် ကျွန်တော့်မှာ အစစအရာရာကြိုတင် တွေး၍ ပြင်ဆင်ထားရပါသည်။

ရေးသားပြီးဤမှတ်တမ်းကို ဦးမြဲသိန်းအိမ်တွင် သိမ်းဆည်းထားပါမှ တော်ကာကျပေမည်။

မောင်သာညိုရောက်လာခဲ့လျှင် မှန်ထဲမှဦးမြဲသိန်းကို မြင်မည်မှာ အမှန်ပင်တည်း။ ထိုအခါ . ကျွန်တော် ဦးမြဲသိန်းခန္ဓာကိုရယူ၍ လွတ်မြောက်သွားတာကို သူသိပေမည်။ မောင်သာညိုသည် အလွယ် တကူဖြင့် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကို ပြန်ပေးမည်မဟုတ်။

ပြန်ပေးသည်တိုင်အောင် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကို မောင်သာညိုထံမှ တိုက်ရိုက်လက်ခံယူလို့ ရတော့ မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်တော်က ဦးမြဲသိန်းခန္ဓာကိုစွန့်၍ မှန်ထဲပြန်ဝင်၊ မောင်သာညိုက ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုစွန့်၍ သူ့ဝိညာဉ်ကို မှန်ထဲသို့ စိတ်ပါလက်ပါ ပြန်ဝင်ပေးမှသာ လဲလှယ်လို့ ရပေတော့မည်။ သပွတ်အူလို ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသော အဖြစ်များပါကလား။ မောင်သာညိုနှင့် အသာတကြည် ဆွေးနွေးလို့ရမည် ကိစ္စ မျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် မောင်သာညိုကို အကြမ်းကိုင်ဆက်ဆံမှသာ ဖြစ်ပေတော့မည်။

သတ်သင့်လျှင် သတ်ပစ်ရပေတော့မည်။

သတ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်၏ခန္ဓာကို မည်သည့်အခါမျှ ပြန်ရတော့မည်မဟုတ်။

မတတ်နိုင်တော့ချေ။ ကျွန်တော့်ဘဝ ဆုံးခါမှဆုံးပေရော့။ ဤသို့ မဖြေရှင်းလျှင် မောင်သာညို

ဆောင်းလုလင်

သည် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ လူများကို ဤအတိုင်း ဒုက္ခပေးနေပေလိမ့်မည်။
 မိသဲရှင်လည်း ထာဝရလွတ်မြောက်တော့မည်မဟုတ်ပေ။
 မောင်သာညိုနှင့်စာရင်းရှင်းပြီးလျှင်တော့ မှန်ကြီးကိုခွဲပစ်ကာ မိသဲရှင်ကို လွတ်မြောက်ရာသို့
 သွားစေပါတော့မည်။
 ကျွန်တော်သည် မောင်သာညိုနှင့်စာရင်းရှင်းရန် အသွားထက်မြက်သော ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း
 ကို ဆောင်ထားလိုက်လေသည်။
 အကြမ်းဖက်ဖြေရှင်းရန်လိုအပ်ပါက ကိုယ့်ဖက်ကဦးအောင် ပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုအပ်သည် မဟုတ်
 ပါလား။

မြင့်မြတ်တာရာ

မှော်ကြေးမုံ၏နိဂုံး

စာရေးဆရာမြင့်မြတ်တာရာ၏မှတ်တမ်းကြီးမှာ ဤနေရာ၌ ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။
 ကျွန်ုပ်ဒေါက်တာစိုးထိုက်သည် မြင့်မြတ်တာရာ၏မှတ်တမ်းကြီးကို သည်းထိတ်ရင်ဖိုဝတ္ထုတစ်ပုဒ်
 သဖွယ် ရင်ခုန်လှိုက်မောစွာ ဖတ်ခဲ့ရပေ၏။ လွန်စွာလည်း စိတ်ဝင်စားမိလေသည်။ အဖြစ်အပျက်မှာ
 ဆန်းကြယ်လှ၍ တကယ်အဖြစ်မှဟုတ်ရဲ့လား။ မြင့်မြတ်တာရာကိုယ်တိုင် စာရေးဆရာတစ်ဦးပီပီ
 စိတ်ကူးယဉ်၍ဖန်တီးခဲ့သောဇာတ်လမ်းလား ဆိုသည်ကို စဉ်းစားမရနိုင်အောင်ရှိလေ၏။
 စာမူကို ဦးမြသိန်း၏ကိုယ်ထဲတွင် မြင့်မြတ်တာရာ၏ဝိညာဉ် ခိုအောင်းမိသည်အထိသာ ရေး
 သားထားလေသည်။
 နောက်ပိုင်း ဘာဆက်ဖြစ်သွားသေးလဲ။
 ဦးမြသိန်းသည် မြင့်မြတ်တာရာကို သတ်ပစ်ခဲ့သည်ဆိုတာတော့ ကျွန်ုပ်ကြားသိပြီးဖြစ်လေသည်။
 စာမူထဲတွင် ရေးသားသလို မောင်သာညိုနှင့် ဖြေရှင်းရာတွင် အဆင်မပြေသည့်အတွက် ဦးမြသိန်း
 ကိုယ်ထဲတွင်ရောက်နေသော မြင့်မြတ်တာရာ၏ဝိညာဉ်က စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ အသင့်ဆောင်ထားသည့်
 ဓားမြှောင်ဖြင့် ထိုးသတ်လိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပေမည်။
 မြင့်မြတ်တာရာသည် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို သူကိုယ်တိုင်က ပြန်သတ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့၏။
 မြင့်မြတ်တာရာ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အသတ်ခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် မြင့်မြတ်တာရာ၏ဝိညာဉ်သည်
 သူ၏မူလခန္ဓာကိုယ်တွင် မည်သည့်အခါမျှ ပြန်လည်ခိုအောင်းခွင့် ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။
 မှန်ချပ်ကြီးထဲတွင်ရှိနေသော နန်းတွင်းသူမိသဲရှင်နှင့် ဦးမြသိန်း၏ဝိညာဉ်ကတော့ ဘာဆက်ဖြစ်
 သွားသေးသလဲ။
 မိသဲရှင်သည် ဂါထာကိုအလွတ်ရကာ လွတ်မြောက်သွားလေပြီလား။ မှန်ထဲ၌ပင် ဆက်လက်ရှိ
 နေဆဲလား။
 ကျွန်ုပ်မှာ နောက်ဆက်တွဲအကြောင်းများကို သိရှိရန် လိုအပ်နေပေသေးသည်။
 ဤမှတ်တမ်းကို ကျွန်ုပ်ထံရောက်အောင် ပေးပို့ခိုင်းသူမှာ မြင့်မြတ်တာရာကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။
 ဦးမြသိန်းခန္ဓာကိုယ်ဖြင့်ရှိနေသော မြင့်မြတ်တာရာပင်ဖြစ်ပေ၏။ သူက မောင်လှိုင်ဝင်းအား စာမူကို
 မဖတ်ရှုရန်မှာကြားပြီး ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပို့ခိုင်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ စာမူကို ကျွန်ုပ်ထံပို့ခိုင်းပုံထောက်
 ပါက ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ၎င်းကိစ္စတွင် ကူညီရန် အစိတ်အပိုင်းများ ကျန်ရှိနေ၍ပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်
 အကူအညီ လိုအပ်၍ပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။
 ကျွန်ုပ်သည် လောလောဆယ် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် အချုပ်နှောင်ခံနေရသည့် ဦးမြသိန်း
 အမည်ခံ မြင့်မြတ်တာရာအား သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် လိုအပ်ပေသည်။
 သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မောင်လှိုင်ဝင်း ရေးပေးခဲ့သည့်လိပ်စာအတိုင်း
 မောင်လှိုင်ဝင်းနှင့်တွေ့ဆုံရန် ထွက်ခဲ့ လေသည်။

ဆောင်းလုလင်

မောင်လှိုင်ဝင်းအား ဘူတာငယ်လေး၏အလုပ်သမားတန်းလျားတွင် အဆင်သင့်ပင်တွေ့ရလေသည်။ ကျွန်ုပ်သွားရောက်သည်နေ့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့ဖြစ်၍ မောင်လှိုင်ဝင်းအလုပ်နားသည်နေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်နေသောကြောင့် အချိန်ယူဆွေးနွေးခွင့်ရခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်ရောက်ရှိသွားသည့်အခါ မောင်လှိုင်ဝင်းက ဝမ်းသာစွာ ခရီးဦးကြိုပြုရှာပေသည်။

“ဆရာကြီးရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သိပါတယ် ဆရာကြီး”

“ဒါပေါ့ကွယ် ဆရာကြီးကိုအားကိုးလို့ မြင့်မြတ်တာရာက စာမူကြီးကိုပို့ခိုင်းလိုက်တာပဲ၊ ကူညီနိုင်တာရှိရင် ဆရာကြီးဖက်က ကူညီရမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း မောင်ဆီကိုရောက်လာတာပဲကွဲ့၊ ဆရာကြီး ထောင်ထဲမှာရှိတဲ့ မင်းရဲ့အဖေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ကွဲ့၊ အဲ . မြင့်မြတ်တာရာပေါ့လေ၊ မြင့်မြတ်တာရာနဲ့တွေ့ဆုံနိုင်ဖို့ ဆရာကြီးကို စီစဉ်ပေးနိုင်မလား”

“ဆရာကြီးရယ် .”

မောင်လှိုင်ဝင်း၏မျက်နှာမှာ ညိုမှိုင်းသွားလေသည်။

“အချိန်နှောင်းသွားပါပြီ ဆရာကြီးရယ်၊ အဖေဟာ . အဲလေ . ဆရာကိုမြင့်မြတ်ဟာ ထောင်ထဲမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားပါပြီဆရာကြီး”

ကျွန်ုပ်ရင်မှာ ဆို့နှင့်သွားလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ်”

“ရောဂါနဲ့ပါဆရာကြီး၊ အဖေဟာ နဂိုကတည်းက ပန်းနာရင်ကြပ်ရောဂါရှိနေတော့ကာ ထောင်ထဲရောက်တော့ ပိုဆိုးလာပါတယ်၊ ထောင်ဆရာဝန်တွေ ကုသပေးပေမယ့် ရောဂါကကျွမ်းနေပြီဆိုတော့ လက်လွှတ်လိုက်ရတာပါပဲခင်ဗျာ”

“အင်း . မြင့်မြတ်တာရာရဲ့ဝိညာဉ်အောင်နိုင်ပေမယ့် သူ့ရဲ့မူလခန္ဓာမှာပါလာတဲ့ ရောဂါက ရှိပေးသေးတာကိုး၊ ဒါဖြင့် . မြင့်မြတ်တာရာဟာလည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီပေါ့၊ ဆရာကြီးကယ်တင်ဖို့ အချိန်မမီတော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

“ဆရာကြီးကယ်တင်ချင်ရင်တော့ ကယ်တင်စရာလူတွေ ရှိပါသေးတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟင် .”

“ကျွန်တော့်အဖေဦးမြသိန်းရဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ နန်းတွင်းသူမိသဲရှင်ရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ မှန်ကြီးထဲမှာချုပ်နှောင်ခံထားရသေးတယ်လေ၊ သူတို့ လွတ်မြောက်ဖို့အတွက်သာ ကူညီပါဆရာကြီးရယ်”

“အေး . အဲဒါကို ဆရာကြီးလည်း သိချင်တယ်ကွဲ့၊ မှန်ကြီးဟာ ဘယ်လိုအနေအထားနဲ့ ကျန်ခဲ့သလဲ . သိချင်တယ်ကွယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုစိတ်ဝင်စားလို့ ထောင်အာဏာပိုင်တွေဆီမှာ အဖေ့ကိုတွေ့ခွင့်တောင်းပြီး သွားတွေ့ခဲ့ပါသေးတယ်ဆရာကြီး”

“ဟုတ်လားကွဲ့”

“အဖေက ကျွန်တော့်ကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ သူပေးခိုင်းတဲ့စာမူကို ဆရာကြီးဆီ သွားပေးပြီလားလို့ မေးပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးဒေါက်တာစိုးထိုက်ရဲ့လိပ်စာကိုစုံစမ်းပြီး စာမူကို သွားပေးလိုက်ပါပြီ ဆရာကိုမြင့်မြတ်”

“ဘာကွ . မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ဆရာကိုမြင့်မြတ်လို့ ခေါ်လိုက်တာပါဆရာ”

“ဪ . မင်းက ငါ့စာမူကို ဖတ်ပြီးပြီကိုး၊ မဖတ်ပါနဲ့လို့ သေချာမှာလိုက်ရဲ့သားနဲ့ကွာ”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဆရာ၊ အဖေဟာ စာကောင်းကောင်းမတတ်ပဲနဲ့ စာတစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ ရေးထားတယ်ဆိုတာ မယုံလို့ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်မိတာပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာ”

“အေးလေ . ငါက မင်းတို့စိတ်မကောင်းဖြစ်ရုံအပြင် ဘာမှ တတ်နိုင်မှာမဟုတ်လို့ မဖတ်စေချင်တာပါ၊ ဖြစ်ရပ်ကဆန်းကြယ်လွန်းတော့ ယုံချင်မှလည်း ယုံကြမှာကိုးကွဲ့၊ ခုလို ဖတ်လိုက်ရတော့ မင်းအဖေအတွက် ငါ့ကို စိတ်မနာမိဘူးလား မောင်လှိုင်ဝင်း”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဒီလိုမရှိပါဘူးဆရာ၊ မလွဲသာလို့ ဖြစ်လာရတဲ့အကြောင်းတွေပဲ၊ ကံတရားလို့သာ မှတ်ယူပါတယ်ဆရာ”

“တကယ်တော့ . မင်းအဖေဦးမြသိန်းဟာ ကြားထဲက ဓားစာခံဖြစ်ရရှာတာပါ၊ ကိုယ့်မလဲ

ဆောင်းလုလင်

တခြားနည်းလမ်းမရှိလို့ ဒီလိုလုပ်လိုက်မိတာပါ။ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် မောင်လှိုင်ဝင်း”

“ကျွန်တော်သိချင်တာက ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ မှန်ကြီးထဲမှာပဲ ကျန်နေသေးသလား၊ လွတ်မြောက်သွားပြီလား သိချင်ပါတယ်”

“အေး အဲဒီအတွက် ကိုယ်ကလည်း ဒေါက်တာစိုးထိုက်ကို အကူအညီတောင်းရတာပဲ မောင်လှိုင်ဝင်း၊ မှန်ကြီးထဲကဝိညာဉ်တွေကို ကယ်တင်ဖို့ပေါ့ကွယ်”

“ကိုယ်ဟာ မင်းအဖေရဲ့ ဟောဒီခန္ဓာထဲ ဝင်အောင်းပြီး မောင်သာညိုကိုလက်စားချေဖို့ စောင့်နေခဲ့တယ်။ ကိုယ့်အခန်းထဲကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးသယောင်နဲ့ နေ့စဉ်သွားပြီး မောင်သာညိုပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေခဲ့ပါတယ် မောင်လှိုင်ဝင်း . .

“အဲဒီလိုစောင့်မျှော်နေစဉ်အချိန်မှာပဲ ကိုယ့်ဘဝမှတ်တမ်းစာမူကြီးကို ရေးခဲ့တာပေါ့။ ညှစ်ဖက်ကလည်း မှန်ထဲကထွက်နိုင်တဲ့ဂါထာကို မိသဲရှင်တတ်အောင် နှုတ်တိုက်သင်ပေးနေခဲ့တယ်ကွဲ့ . .

“ဖြစ်ချင်တော့ အခင်းဖြစ်တဲ့နေ့မှာ မောင်သာညိုဟာ ရုတ်တရက်ပြန်ရောက်လာပါလေရော၊ သူရောက်လာချိန်မှာ ကိုယ်က မိသဲရှင်ကို ဂါထာသင်ပေးနေချိန်ကွဲ့။ အခန်းထဲဝင်လာတဲ့ ကိုယ့်ခန္ဓာနဲ့ မောင်သာညိုဟာ မြင်ကွင်းကိုမြင်မြင်ချင်းပဲ ကိုယ်တို့ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို ချက်ချင်းသိသွားခဲ့တယ် . .

“အခန်းထဲမှာက ဟောဒီဦးမြသိန်းခန္ဓာကိုယ်နဲ့လူတစ်ယောက်ရယ်၊ မှန်ထဲမှာလည်း ဦးမြသိန်းဝိညာဉ်ပုံရိပ်ရောက်နေတာရယ်ကို ကြည့်ပြီး မောင်သာညိုဟာ ချက်ချင်းရိပ်မိသွားတာဖြစ်တယ်လေ . .

“ကိုယ်ဟာ မောင်သာညိုနဲ့ဆွေးနွေးပြီး ကိုယ့်ခန္ဓာကို ပြန်တောင်းမယ်၊ ဦးမြသိန်းကိုလည်း နဂိုခန္ဓာရအောင် ပြန်လုပ်ပေးမယ်လို့ စိတ်ကူးထားပေမယ့် ကိုယ်တို့အဖြစ်ကို မြင်လိုက်ရတဲ့ မောင်သာညိုဟာ ဒေါသထွက်ပြီး ကိုယ့်ကိုရန်လုပ်ဆဲဆိုပါလေရော . .

“ကိုယ်လည်း အေးအေးဆေးဆေးဆွေးနွေးဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်မှန်းသိလိုက်တယ်။ မောင်သာညိုဟာ ကိုယ့်ကိုရန်ပြုဖို့ ခုန်အုပ်လိုက်တယ်။ မင်း စဉ်းစားကြည့်၊ မောင်သာညိုရထားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ ငယ်ရွယ်ပြီး သန့်စွမ်းတဲ့ကိုယ်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်၊ ကိုယ်ကတော့ မင်းအဖေရဲ့ ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ မင်းအဖေရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ အသက်လည်းကြီးပြီ၊ ရောဂါလည်း ရနေပြီ . .

“ဒီတော့ ကိုယ့်ကိုရန်ပြုဖို့ ကြိုးစားလာတဲ့မောင်သာညို ရန်က ကာကွယ်ဖို့ ကိုယ်ဟာ အသင့်ဆောင်ထားတဲ့ ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးသတ်လိုက်ရတော့တယ် မောင်လှိုင်ဝင်း . .

“မောင်သာညိုဝင်အောင်းနေတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ဓားဒဏ်ရာနဲ့သေဆုံးသွားချိန်မှာ ကိုယ်ဟာ မှန်ကြီးကိုခွဲစစ်ပြီး မိသဲရှင်နဲ့ ဦးမြသိန်းတို့ဝိညာဉ်တွေ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်ပေးမလို့ပဲ .

“အဲဒီအချိန်မှာ အခန်းထဲကို ကိုဝင်းသန့်ဝင်လာခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ကိုဝင်းသန့်ဟာ လမ်းကြိုလို့ အိမ်ရှေ့မြတ်သွားရင်းက ကိုယ့်ကားကို အိမ်ရှေ့မှာမြင်လိုက်တော့ ကိုယ်ပြန်ရောက်နေပြီလားလို့ ကြည့်ရအောင် ဝင်လာလိုက်တာတဲ့။ သူက ရဲစခန်းမှာ ဒီအတိုင်းအစစ်ခံခဲ့တယ်လေ . .

“ကိုဝင်းသန့်ဝင်လာတာဟာ ကိုယ်ဆက်လုပ်ဖို့အလုပ်တွေအတွက် အဟန့်အတားဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ။ မှန်ကြီးကို ခွဲချိန် မရလိုက်တော့ဘူး။ ကိုဝင်းသန့်က မြင်မြတ်တာရာကို ဦးမြသိန်းက သတ်လိုက်တယ်လို့ပဲ ထင်တယ်လေ။ ကိုဝင်းသန့်လှမ်းအော်လိုက်လို့ ကိုယ်အခုလို အဖမ်းခံရတာပဲ မောင်လှိုင်ဝင်းရေ”

“ဒါဖြင့် အဖေရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ မှန်ကြီးထဲမှာပဲ ကျန်နေခဲ့တာပေါ့နော်”

“အဲဒီအတိုင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မောင်လှိုင်ဝင်း၊ မင်းလည်း ကိုယ့်မှတ်တမ်းကို ဖတ်ခဲ့ပြီပဲ။ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ မောင်သာညိုဟာ အသတ်ခံလိုက်ရတော့ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ သူ့ရယူထားတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ထွက်သွားမယ်။ မောင်သာညိုဝိညာဉ်ဟာ မှန်ကြီးထဲကို ပြန်ဝင်မနေဘူးလို့ ပြောနိုင်မလား”

“ဟာ ဟုတ်သားပဲ”

“အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်ဘဝကို ရယူစဉ်က သေနတ်ပစ်အသတ်ခံရအပြီးမှာ သူ့ဝိညာဉ်ဟာ မှန်ကြီးရှိရာ ပြန်လာပြီး မှန်ထဲကစစ်ဗိုလ် ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုဆွဲထုတ်ခဲ့တယ်။ သူက မှန်ထဲမှာ ပြန်ခိုဝင်နေတဲ့ သာဓက ရှိနေတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ”

“ဒီနည်းနဲ့ မောင်သာညိုဟာ မှန်ထဲပြန်ဝင်အောင်းပြီး ရောက်နေကောင်း ရောက်နေနိုင်တယ်။ ဒီလိုသာဆိုရင် မင်းအဖေရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ မှန်ထဲက နှင်ထုတ်ခံရပြီး လွတ်မြောက်ရာကိုရောက်သွားပြီလို့ ယူဆနိုင်တာပေါ့ကွာ”

ဆောင်းလုလင်

“အဖေ သေပြီပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်ကြီးကိုတော့ ခွဲပစ်ဖို့လိုတယ် မောင်လှိုင်ဝင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ မှန်ထဲမှာ အကျဉ်းချခံထားရတဲ့ နန်းတွင်းသူမိသဲရှင် လွတ်မြောက်ဖို့ကလည်း ရှိသေးတာကိုး”

“ဒါတွင် ဘယ်ကမလဲကွ၊ မှန်ကြီးဆက်ရှိနေသမျှ မောင်သာညိုရဲ့ဝိညာဉ်ဟာ မှန်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေဦးမှာပဲ၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူဟာ လူတွေကို ဒုက္ခပေးဦးမှာပဲ၊ သည်တော့ကာ မှန်ကြီးကို တစ်စစီ မှန်မှန်ညက်ညက်ကြေအောင် ခွဲပစ်မှသာ မောင်သာညိုဝိညာဉ်လည်း မှီတွယ်ရာမဲ့ပြီး ပျောက်သွားမယ်မဟုတ်လား၊ ဒီအတွက် ကိုယ်က ဒေါက်တာစိုးထိုက်ကို အကူအညီတောင်းရတာပဲ မောင်လှိုင်ဝင်းရေ၊ တခြားသူများဆိုရင် ဒီအဖြစ်ကို ယုံချင်မှလည်း ယုံကြမှာကိုး”

“အဲဒါပါပဲဆရာကြီး ကျွန်တော့်အဖေကို ထောင်ထဲမှာ နောက်ဆုံးသွားတွေ့တုန်းက သိခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းတွေပါ၊ အဖေဟာ နောက်နှစ်ရက်အကြာမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားတယ်လို့ ထောင်က ကျွန်တော့်ဆီ အကြောင်းကြားခဲ့ပါတယ်”

“အင်း ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်ဖြင့် မြင့်မြတ်တာရာရော၊ ဦးမြသိန်းရောဟာ ဝိညာဉ်ရော ခန္ဓာပါ ပျောက်ဆုံးသွားပြီပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာကြီး”

“မြင့်မြတ်တာရာရဲ့ဆန္ဒအရ မှန်ကြီးကိုဖျက်ဆီးပစ်ဖို့တော့ လိုတယ်ကွဲ့၊ ဒါမှလည်း မိသဲရှင်လည်း လွတ်မြောက်မယ်၊ မောင်သာညိုရဲ့ အန္တရာယ်ကလည်း ကင်းရှင်းမယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆရာကြီး”

“မြင့်မြတ်တာရာနေခဲ့တဲ့ အိမ်ခန်းထဲကမှန်ကြီးကိုရအောင် တောင်းခံရမှာပဲ၊ ခက်တာက ဆရာကြီးနဲ့ မြင့်မြတ်တာရာရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းက မသိကျွမ်းကြဘူးကွဲ့”

“ကိုဝင်းသန့်ကို အကူအညီတောင်းပါလားဆရာကြီး”

“မြင့်မြတ်တာရာရဲ့စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ ကိုဝင်းသန့်လား၊ မောင်လှိုင်ဝင်းအကြံ ကောင်းသားပဲ၊ ကိုဝင်းသန့်ကို ဆရာကြီး သတိမရဘူး၊ အေး ဟုတ်ပြီကွဲ့၊ ကိုဝင်းသန့်ရှိရာစုံစမ်းသွားပြီး အကူအညီ တောင်းမယ်ကွယ်၊ လိုအပ်ရင် မောင်လှိုင်ဝင်းကိုပါ ဆရာကြီး လာခေါ်ပါမယ်၊ ခုလိုအကြံပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

ကျွန်ုပ်သည် ကိုဝင်းသန့်၏ နေမဝင်စာပေတိုက်ကို စုံစမ်းကာ ကိုဝင်းသန့်နှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ပေသည်။

ကျွန်ုပ်က မြင့်မြတ်တာရာ၏ စာမူကြီးကို လက်ထဲသို့ထည့်လိုက်သည်အခါ ကိုဝင်းသန့် အံ့ဩသွားလေသည်။

“ဟင် ဒါ ကိုမြင့်မြတ်လက်ရေးပဲ၊ ဘယ်တုန်းက ရေးထားတဲ့စာမူပါလိမ့်”

“မြင့်မြတ်တာရာရဲ့စာကို မောင်ဝင်းသန့်ဖတ်ကြည့်စေချင်ပါတယ်၊ ဖတ်ပြီးရင် မောင်ဝင်းသန့်နဲ့ ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အခုပဲ ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါလား မောင်ဝင်းသန့်”

ကိုဝင်းသန့်က စာမူကို တစ်ထိုင်တည်း ဖတ်ရှုလိုက်လေသည်။

စာမူကိုဖတ်အပြီးတွင် ကိုဝင်းသန့်က ပြောလေ၏။

“ဒါဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါဆရာကြီး၊ ဒီထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်းတွေဟာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ကိုမြင့်မြတ်ဟာ ခုလိုပဲ ထူးခြား ဆန်းကြယ်တဲ့အကြောင်းတွေ ရေးနေကျပါ၊ ဒါဟာလည်း သူ ရွာက သယ်လာတဲ့ မှန်ကြီးအပေါ်မှာအခြေခံပြီး ရေးထားတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါခင်ဗျာ”

“သို့ပေမယ့် ဒီစာမူကို ဦးမြသိန်းလက်ထဲက ရခဲ့တာကွဲ့”

ကျွန်ုပ်က ထောင်တွင်းမှဦးမြသိန်းက သူ့သားမှတစ်ဆင့် စာမူကို ကျွန်ုပ်အားပေးခိုင်းပုံ၊ ဗနာက တစ်ကြိမ် မောင်လှိုင်ဝင်းသွားအတွေ့၌ သိခဲ့ရသည်အကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

သို့သော် ကိုဝင်းသန့်သည် အဆိုပါအဖြစ်အပျက်များကို ယုံကြည်မှုမရှိခဲ့ချေ။

ဆောင်းလုလင်

“ဒီလိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ဆရာကြီး၊ ဦးမြသိန်းဆိုတဲ့လူဟာ ကြောင်နေတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း တွေ့ဖူးပါတယ်၊ အရက်သမားကြီးပါ၊ သူဟာ ဒီဝတ္ထုစာမူကို ကိုမြင့်မြတ် အခန်းထဲက ယူဖတ်ရင်း ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကို တကယ်လို့ ထင်မြင်လာလိမ့်မယ်၊ ဝတ္ထု ထဲမှာ သူ့အကြောင်းကိုပါ ထည့်ရေးထားတာကိုး၊ ကိုမြင့်မြတ်က ဒီလိုပဲဗျ၊ ဝတ္ထုထဲမှာ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က သက်ရှိလူတွေကို ဇာတ်ကောင်အဖြစ် ထည့်ရေးလေ့ရှိတယ်၊ ဆရာကြီး သူ့ဝတ္ထုတွေကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ရင် သိပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တောင် ဝတ္ထုတော်တော်များများမှာ ဇာတ်ကောင်အဖြစ်ပါခဲ့ရသေးတယ်”

“ဪ . . .”

“ဒီစာမူကိုဖတ်ပြီး အရက်ကြောင် ကြောင်နေတဲ့ ဦးမြသိန်းဟာ တကယ်အဖြစ်အပျက်လို့ ထင်လာမယ်၊ စာထဲမှာ ရေးထားတဲ့အတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ မြင်မြတ်တာရာရဲ့ပုံသဏ္ဍန် ဝင်နေတဲ့လူ၊ ကိုမြင့်မြတ်ကိုတော့ မောင်သာညိုလို့ အထင်ရောက်ပြီး သတ်ပစ်ခဲ့တဲ့အထိ ဖြစ်ခဲ့တာပါ ဆရာကြီး၊ သူ ကိုမြင့်မြတ်ကို ဓားနဲ့ထိုးသတ်လိုက်ချိန်မှာပဲ ကျွန်တော်ရောက်သွားခဲ့တာလေ၊ သူ့မျက်လုံးတွေဟာ တစ်မျိုးပဲ ဆရာကြီး၊ သူ့ရှူးတစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးတွေလိုပဲ၊ ဒါဟာ ရှူးနေတဲ့ဦးမြသိန်းရဲ့ ထင်ယောင် ထင်မှားအဖြစ်တွေပါဗျာ၊ ဆရာကြီး နားယောင်မနေပါနဲ့”

ကျွန်ုပ်မှာ ကိုဝင်းသန့်ကို မည်သို့ပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိတော့ပါချေ။ သူကား လက်တွေ့ မကျသောအကြောင်းအရာများကို ယုံကြည်မှုမရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေသည်။

သူ ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်သလို ဤအဖြစ်အပျက်မှာ ဦးမြသိန်း ရူးသွပ်ပြီး ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်သော အဖြစ်များလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မြင့်မြတ်တာရာကိုရော ဦးမြသိန်း ကိုပါ မြင်ဖူးသူမဟုတ်။ ထိတွေ့ဆက်ဆံဖူးသည့် ကိုဝင်းသန့်၏ အထင်အမြင်ကိုလည်း ပယ်လို့မဖြစ်သေး ချေ။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဤကိစ္စကို ရေဆုံးရေဖျား လေ့လာချင်သေးသည်။ ဖြစ်ရပ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်သုတေသနပြုနေသော ဘာသာရပ်နှင့် ကိုက်ညီနေပေ၏။

“မြင့်မြတ်တာရာရဲ့အခန်းမှာ မှန်ကြီးရှိတာကရော တကယ်ပဲလား မောင်ဝင်းသန့်”

“အဲဒါကတော့ တကယ်ပါပဲ၊ ဝတ္ထုထဲမှာ ရေးထားသလို မှန်ကြီးကို ခရီးထွက်ရင်းက ရွာ တစ်ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းက တောင်းလာတယ်ဆိုတာလည်း အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဝတ္ထုထဲကအဖြစ် တွေကို တကယ်လို့ မယုံပါနဲ့ဆရာကြီးရယ်၊ ကိုမြင့်မြတ်ဟာ ဒီလိုပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ရေးတတ် ပါတယ်”

“ထားပါတော့လေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာကြီးကတော့ ကိုမြင့်မြတ်ရဲ့အခန်းထဲကမှန်ကြီးကို လေ့လာချင်တယ်ကွဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဆရာကြီးကို ကူညီပါကွယ်”

ကိုဝင်းသန့်က သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်လေ၊ နယ်က ကိုမြင့်မြတ်ရဲ့အမေ ရန်ကုန်ရောက်နေပါတယ်၊ ကိုမြင့်မြတ် ရဲ့ရပိုင်ခွင့်ကိစ္စလေးတွေ ကျွန်တော်နဲ့လာရှင်းတာပါ၊ ကိုမြင့်မြတ်အခန်းက ပစ္စည်းတွေပါ သိမ်းယူရင်း ဆိုပါတော့၊ မနက်ဖန် အဘွားကြီးက ကိုမြင့်မြတ်အခန်းကပစ္စည်းတွေ သိမ်းလိမ့်မယ်ခင်ဗျ၊ ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါမယ်၊ မှန်ကြီးကို ဆရာကြီးလေ့လာနိုင်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ဝင်းသန့်”

“ကျွန်တော့်အမြင်မှာတော့ မှန်ကြီးဟာ ရိုးရိုးမှန်တစ်ချပ်ပါပဲဗျာ၊ အေးလေ ဆရာကြီးတို့လို စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူတွေအတွက်တော့ ဆွဲဆောင်မှုရှိမှာပေါ့”

ကိုဝင်းသန့်က သရော်လှောင်ပြောင်သလိုမျိုး ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုဝင်းသန့်စကားအတွက် ကျွန်ုပ်စိတ်မဆိုးပါ။ ကျွန်ုပ်၏ အတွေ့အကြုံများအရ ကျွန်ုပ် လေ့လာနေသော ဝိညာဉ်သုတေသနလုပ်ငန်းကို လှောင်ပြောင်သရော်ခံရပေါင်း များပါပြီ။ ကိုဝင်းသန့် ကဲ့သို့ ဝိညာဉ်လောက နာမ်လောကကို မယုံကြည်သော လူငယ်များဖြစ်ကြပေသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မှန်ကြီးကို ကျွန်ုပ်လေ့လာနိုင်အောင် ကူညီမည်ဆိုသည့်အတွက်ပင် ကျွန်ုပ်မှာ ကိုဝင်းသန့်ကို ကျေးဇူးတင်လှပါလေ၏။

ဆောင်းလုလင်

နောက်တစ်နေ့၌ . ကိုဝင်းသန့်နှင့်အတူ မြင့်မြတ်တာရာ၏ မိခင်ကြီးအား မြင့်မြတ်တာရာနေသွားသောအခန်းတွင် သွားရောက်တွေ့ဆုံရာ ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်သည်ထက်ပင် များစွာအဆင်ပြေခဲ့လေသည်။

အဘွားကြီးက နယ်ကိုပြန်ရာတွင် သူတို့အမြင်၌ မတင့်တယ်လှသော ရှေးဟောင်းပစ္စည်းကြီးကို သယ်ယူမသွားလိုခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်က . မှန်ကြီးကို ကျွန်ုပ်အား ပြန်လည်ရောင်းချရန် တောင်းဆိုရာ မြင့်မြတ်တာရာမိခင်ကြီးက အလကားယူသွားပါရန် လိုက်လံစွာပင် ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

မမျှော်လင့်ပဲ ကျွန်ုပ်စိတ်ဝင်စားလှသည့် ရှေးဟောင်းမှန်ကြီးကို အပိုင်ရခဲ့၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းသာမဆုံးနိုင်တော့ပါတကား။

ဤမှန်ကြီးကား မြင့်မြတ်တာရာ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခဲ့သလို မှော်ဝင်ပဉ္စလက်မှန်ကြီး ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို ကျွန်ုပ်လေ့လာစမ်းသပ်ရပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တစ်နေ့၌ မောင်လှိုင်ဝင်းကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်ကာ မှန်ကြီးကို တစ်စစီခွဲပစ်ရန် ပြင်ဆင်လေသည်။

မှန်ကြီးသည် တစ်စစီ ကွဲအက်ကြွေမှုသွားမှသာ မှန်ထဲမှ မောင်သာညို၏ဒုက္ခပေးခြင်းနှင့် လူသားများ ကင်းလွတ်ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

မိသဲရှင်သည်လည်း နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်အောင် ဝိညာဉ်ကို အကျဉ်းချထားခံရသည့်ဘဝမှ လွတ်မြောက်ခွင့်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလော။

ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်လှိုင်ဝင်းသည် တူတစ်လက်စီကိုထားကြသည်။
“ကိုင်း . မောင်လှိုင်ဝင်းရေ . ခွဲကြစို့၊ မှန်ထဲက ဝိညာဉ်အပေါင်းတို့ . ယခုမှစ၍ လွတ်ရာ ကျွတ်ရာသို့ သွားကြပါလေတော့၊ မောင်လှိုင်ဝင်းရေ . ခွဲဟေ့”

ကျွန်ုပ်နှင့်မောင်လှိုင်ဝင်းသည် မှန်ကြီးကို တူများဖြင့် တစ်ပြိုင်တည်းရိုက်နှက်လိုက်ကြသည်။ မှန်သားများ တစ်စစီ တစ်မှန်စီဖြစ်ကာ . ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အက်ကြွေကျသွားလေ၏။

မှန်ကြီးကား . သစ်သားဘောင်အဖြစ်သာ ကျန်ရှိပေတော့သတည်း။
မှန်ဘောင်ထိပ်မှ သစ်သားကိုထွင်းထုထားသော စာသားများကား ထင်ရှားလျှက် ရှိနေဆဲ ပင်တည်း။

ကွယ်လွန်သူ သား-မောင်သာညိုအား ရည်စူး၍ ဘောသဇ္ဇပါရဂူဘွဲ့ရ နန်းတွင်းသမားတော်ကြီး ဦးသံချိန်ကောင်းမျှ

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် . ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ သံဃာတော်များပင့်ဖိတ်ကာ ကွယ်လွန်သူများ အတွက် ဆွမ်းသွတ်အမျှအတန်း ဝေလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ် အမျှပေးဝေလိုက်သော ကွယ်လွန်သူများမှာ အခြားသူများမဟုတ်။ ဤမှန်ကြီးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော စာရေးဆရာမြင့်မြတ်တာရာ၊ ဦးမြသိန်းနှင့် ရတနာပုံခေတ်လူသားများဖြစ်သည့် မောင်သာညို နှင့် နန်းတွင်းသူမိသဲရှင် . တို့ပင်ဖြစ်ပါသတည်း။

မောင်သာညိုနှင့် မိသဲရှင်ဆိုသည်မှာ . ဤလောကတွင် တကယ်မရှိသည့် စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်ကောင်များဖြစ်ပါကလည်း . ကျွန်ုပ်ပေးပို့သည့်အမျှအတန်းကို ကြားရသည့် မကျွတ်မလွတ်သူ အပေါင်းသည် ကျွန်ုပ်ပို့သောမေတ္တာကို ရကြပါစေသတည်း .။

မောင်သာညို၊ မိသဲရှင်နှင့် မြင့်မြတ်တာရာ၊ ဦးမြသိန်းတို့သည် ကောင်းမွန်ရာဘုံဌာနသို့ ရောက်ရှိကြပါစေသတည်း .။

ကျွန်ုပ်က လိုက်လံစွာ မေတ္တာပို့သ အမျှဝေလိုက်လေသည်။
နန်းတွင်းသမားတော်ကြီးတစ်ပါး လှူဒါန်းခဲ့သည့် ရှေးဟောင်းမှန်ချပ်ကြီး၏ သစ်သားဘောင် ကြီးသည်ကား ယနေ့ထက်တိုင်အောင်ပင် ကျွန်ုပ်အိမ်ညော်ခန်း၌ တည်ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသတည်း။

ဒေါက်တာစိုးထိုက်

ဆောင်းလုလင်